ἐπιθεώρησις χωροφυλακῆς

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1971, ΕΤΟΣ 2ΟΝ-ΤΕΥΧΟΣ 20ΟΝ

ΤΟ ΕΥΓΕΝΕΣΤΕΡΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΣΙΓΑΡΕΤΤΟ
Παλλάς
"ΑΛΕΚΤΩΡ"

"ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΗΣ„

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΗΣ
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ

Γραφεῖα: Γ' Σεπτεμβρίου 48, Ἀθῆναι τηλ. 835.142

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1971, ΕΤΟΣ 2ον — ΤΕΥΧΟΣ 20ον

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

—Οἱ Κουτσαβάκηδες τῶν Ἀθηνῶν (Γ' συνέχεια), κ. Ἀναστασίου ΚΑΡΥΩΤΗ, Ἀντιστρατήγου, Ἀρχηγοῦ Χωροφυλακῆς .. .. Σελὶς 482
—Ἡ ὁρκωμοσία τῶν νέων Ἀνθυπομοιράρχων 486
—Ἡ κοίμησις τῆς Θεοτόκου καὶ ἡ Ἑλληνικὴ παράδοσις, κυρίας Μαίρης ΒΕΝΟΥΚΑ.. 488
—Ἡ Γαλλικὴ Χωροφυλακή, κ. Ἰωάννου ΤΡΥΠΗ, Μοιράρχου 490
—Οἱ Φιλέλληνες, κ. Βασιλείου ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ, Ὑπομοιράρχου 495
—Ἡ διαβολὴ αἴτιον ἀποσυνθέσεως, κ. Ἀχιλλέως ΤΑΓΑΡΗ, Ἀντιστρατήγου ἐ. ἀ. 497
—Ἀπελευθέρωσις κρατουμένου κατὰ τὸν Σ.Π.Κ., κ.Παναγιώτη ΚΑΡΑΜΠΑΣΙΑΔΗ, Μοιράρχου 500
—Σύγχρονοι Παιδικαὶ Ἐξοχαὶ Χωροφυλακῆς 502
—Ἀπὸ τὸ Ἀρχεῖον τῆς Χωροφυλακῆς (ὑπόθεσις: ΛΥΚΟΤΡΥΠΑ) 504
—Ἀπορίες....., τοῦ ΣΤΑΜΣΤΑΜ 506
—Τὰ μεγαλύτερα ὁδικὰ ἔργα τοῦ κόσμου, κ. Σπυρίδωνος ΓΕΩΡΓΟΥΣΗ, Συνταγματάρχου Χωρ)κῆς ἐ. ἀ. 508
—Ἐπιχείρησις ΜΑΝΧΑΤΑΝ, κ. Εὐαγγέλου ΓΕΩΡΓΙΟΥ, Ὑπομοιράρχου 513
—Οἱ νέοι Ὑπαξιωματικοὶ 518
—Τὸ τραγοῦδι τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονα, κ. Γεωργίου ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΥ, Ὑπομ)ρχου 520
—Γιὰ σᾶς, γιὰ τὸ τὸ παιδί σας, γιὰ τὸ σπίτι σας 522
—Τηλεπικοινωνίαι κ. Ἠλία ΟΙΚΟΝΟΜΑΚΗ, Μοιράρχου 524
—Δὺο γαρύφαλλα στὸν δρόμο, κ. Ἀθανασίου ΜΟΡΦΑΚΗ, Ὑπομοιράρχου 525
—Τὸ βλέμμα τῆς Μεγαλόχαρης, κ. Δήμου ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, Ἀνθ)στοῦ 526
—Κωνσταντῖνος ΧΡΗΣΤΟΜΑΝΟΣ, κ. Νικολάου ΤΣΟΥΡΑ, Δικηγόρου 529
—Διασκεδάζετε..... μαθαίνοντας 532
—Νέα τοῦ Μηνὸς 534
—Ἡ ἀλληλογραφία μας 536

Μία ἀπὸ τὰς ὡραιοτέρας καὶ ἱερωτέρας στιγμὰς τῆς τῆς ὁρκωμοσίας τῶν Ἀνθυπομοιράρχων. Ὁ Ἀρχηγὸς τῶν Ἀνθυπομοιράρχων παραδίδει τὴν πολεμικὴν σημαίαν, κειμήλιον ἱερὸν τῶν ἀγώνων καὶ τῶν θυσιῶν τοῦ Σώματος εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῶν Δοκίμων Ἀξιωματικῶν ὁ ὁποῖος ἀναφέρων εἰς τὸν νέον Ἀξιωματικὸν ὑπόσχεται ὅτι τόσον ὁ ἴδιος ὅσον καὶ οἱ συμμαθηταί του θὰ διαφυλάξουν τὴν σημαίαν μὲ ἱερότητα καὶ εὐλάβειαν καὶ θὰ προσπαθήσουν νὰ φανοῦν ἀντάξιοι συνεχισταὶ τῶν ὡραίων παραδόσεων τοῦ Σώματος.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΤΗΣΙΑΙ

Ἀξιωματικοὶ - Ἀνθυπασπισταὶ	Δραχ.	100
Ὑπαξιωματικοὶ - Χωροφύλακες	»	80
Πολιτικοὶ Ὑπάλληλοι - Ἰδιῶται	»	100
Σύλλογοι - Σωματεῖα - Ὀργανισμοὶ	»	150

ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΧ. 10

Ὁ παλαιὸς σιδηρόδρομος ὁ ὁποῖος συνέδεε τὴν Ἀθήνα τοῦ περασμένου αἰῶνος μὲ τὴν Κόρινθο. Πίναξ τοῦ ζωγράφου Ι. Σαμαρτζῆ.

ΟΙ ΚΟΥΤΣΑΒΑΚΗΔΕΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΚΑΡΥΩΤΗ
Ἀντιστρατήγου
Ἀρχηγοῦ Χωροφυλακῆς

Γ'

Η Διοικητικὴ Ἀστυνομία, ὅπως ὀνομαζόταν ἡ Ὑπηρεσία ποὺ ἀσκοῦσε Ἀστυνομικὰ καθήκοντα στὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ μέχρι τὸ 1894, ὁπότε ἱδρύθηκε ἡ Στρατιωτικὴ Ἀστυνομία διὰ νὰ καταλύσῃ τὸ περίεργο αὐτὸ Κράτος τῶν νταήδων τοῦ Ψυρρῆ, χρειάσθηκε νὰ δώσῃ μάχες ὁλόκληρες καὶ ἀγῶνες σκληροὺς καὶ αἱματηρούς.

Πέρα ἀπὸ τοὺς ἀγῶνες αὐτοὺς γιὰ τὴν ἐξόντωσι τῶν κακοποιῶν αὐτῶν χρειάσθηκε ἀκόμα προσωπικὴ τῶν ὑπευθύνων παληκαριὰ καὶ ἐξυπνάδα.

Ἀξιοπρόσεκτη καὶ κάπως σοβαρὰ προσπάθεια καταλύσεως τοῦ Κράτους τῶν κουτσαβάκηδων, καταβλήθηκε ἀπὸ τοὺς Διευθυντὰς τῆς Ἀστυνομίας Κοτσονάκον, Δ. Βρατσάνον, Δ. Δημητριάδην. Ἀπὸ τοὺς ἀνωτέρω οἱ δύο τελευταῖοι μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρον κατάγιναν γιὰ τὴν ἀπαλλαγὴ τῆς πρωτεύουσας ἀπὸ τὸ ἄγος αὐτὸ τῶν νταήδων τοῦ Ψυρρῆ καὶ σοβαρὲς προκάλεσαν στοὺς κουτσαβάκηδες ἀπώλειες, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἐπέτυχαν νὰ καταλύσουν τὸ βασίλειό τους, γιατὶ οὔτε ἡ πολιτικὴ βοήθησε, οὔτε καὶ τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα ποὺ εἶχαν ὑποστῆ μεγάλη διάβρωσι καὶ ἠθικὴ κρίσι, ἀλλ' οὔτε καὶ τὰ μέσα ποὺ διέθεταν ἦταν ἀποτελεσματικά. Πάντως εἶναι ἱστορικὰ ἀποδειγμένο ὅτι οἱ Βρατσάνος καὶ Δημητριάδης ἔγιναν τὸ φόβητρον τῶν κουτσαβάκηδων, γιατὶ καὶ αὐτοὶ μετῆλθαν ἀνάλογα μέσα.

Καὶ ἂν οἱ εὐσυνείδητοι αὐτοὶ ὑπάλληλοι δὲν ἐπέτυχαν τὴν ἐξόντωσι τῶν κακοποιῶν αὐτῶν, ἐπέτυχαν ὅμως νὰ ἀποθαρρύνουν ἐκείνους ποὺ προετοιμάζονταν νὰ τοὺς μιμηθοῦν κι' ἔτσι ἡ ἀναπλήρωσι τῶν ἀπωλειῶν ἦταν δυσχερής.

Παρ' ὅτι τὰ ἐγκληματικὰ αὐτὰ στοιχεῖα στὴν πραγματικότητα ἦσαν ψευτονταῆδες ὕπουλοι καὶ θρασύδειλοι ἐν τούτοις διέθεταν πεῖσμα καὶ ἐκδικητικὸν πνεῦμα, γι' αὐτὸ καὶ ἡ ἐξουδετέρωσίς τους ὑπῆρξε δύσκολος. Εἰς τὰς ἐπιθέσεις τῆς Ἀστυνομίας ἀντέδρασαν καὶ οἱ παράνομοι αὐτοὶ μὲ ἀνάλογα μέτρα. Ἄφησαν κατὰ μέρος τὶς διαφορές τους καὶ ἑνώθηκαν γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσουν τὸν κοινὸ κίνδυνο. Καὶ ἐπειδή, ὅπως εἴπαμε παραπάνω ἦσαν καὶ ὕπουλοι, ἔστρεψαν τὴν

ἐκδίκησί τους, ὄχι κατὰ τῶν Διευθυντῶν τῆς Ἀστυνομίας, ἂν καὶ κατὰ τοῦ Δῆμητριάδη ἔκαναν ἀλλεπάλληλες ἐπιθέσεις, ἀλλὰ κατὰ τῶν κατωτέρω ὀργάνων γιὰ νὰ κάμψουν τὸ ἀγωνιστικό τους πνεῦμα. Ἐδολοφόνησαν λοιπόν, ἐκτὸς ἀπὸ διάφορα κατώτερα ὄργανα, καὶ αὐτὸν ἀκόμη τὸν γραμματέα τῆς Διευθύνσεως τῆς Ἀστυνομίας Λύτρα, γιὰ νὰ ἐξευτελίσουν κυριολεκτικὰ τὴν Ἀστυνομία καὶ νὰ πτοήσουν τοὺς ἄλλους. Ὅμως καὶ οἱ δικές τους ἀπώλειες δὲν ἦσαν λιγότερες.

Τὸ πρόβλημα αὐτὸ τῶν κουτσαβάκηδων, ποὺ κατὰ τὴν γνώμην μου ἦτο καὶ πολιτικό, ἀντιμετωπίσθηκε κατὰ τρόπο ὀρθολογιστικό, ἀπὸ τὸν ἀναμορφωτὴν τῆς Ἑλλάδος τοῦ περασμένου αἰῶνα τὸν ἀείμνηστο Χαρίλαο Τρικούπη. Καὶ ἐπειδὴ τὰ σοβαρὰ προβλήματα δὲν λύονται μὲ ἡμίμετρα, συνέλαβε τὸ πρόβλημα ἀπὸ τὴν βάσι του.

Κατάργησε τὴν Διοικητικὴ Ἀστυνομία καὶ ἵδρυσε τὴν Στρατιωτικὴ Ἀστυνομία. Ἐπικεφαλῆς τῆς νέας αὐτῆς Ἀστυνομίας ἔβαλε ἀξιωματικοὺς τοῦ Στρατοῦ καὶ τῆς Χωροφυλακῆς. Παρ' ὅτι καὶ ἡ ἀστυνομία αὐτὴ ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς της ἔφερε τὰ σπέρματα τῆς αὐτοκαταστροφῆς της, γιατὶ ὅπως καὶ οἱ ἄλλες, δὲν διέθεταν ὀργάνωσι καὶ ἐκπαίδευσι, ἀκόμα δὲ ἀποτελέσθηκε στὸ σύνολό της σχεδὸν ἀπὸ τὰ κατώτερα ὄργανα τῆς πρώην ἀστυνομίας, ἐν τούτοις, χάρις σὲ ὡρισμένους ἀπὸ τοὺς Διοικητάς της, προσέφερε πολύτιμες στὴ Δημοσία ἀσφάλεια καὶ τάξι ὑπηρεσίες.

Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας τῶν Ἀθηνῶν τοποθετήθηκε ἀπὸ τὸν Πρωθυπουργὸ Χαρ. Τρικούπη ὁ συμπατριώτης του ταγματάρχης Δημ.Μπαϊρακτάρης, ὁ ὁποῖος εἶχε διακριθῆ στὴν Ἐπανάστασιν τῆς Κρήτης τὸ 1866 ὡς ὑπαξιωματικός.

Ὁ Δημ. Μπαϊρακτάρης κατάγονταν ἀπὸ Σουλιώτικη οἰκογένεια καὶ εἶχε γεννηθῆ στὸ Ἀγρίνιο τὸ ἔτος 1833. Διέθετε ἐξαιρετικὰ σωματικά, ψυχικὰ καὶ πνευματικὰ προσόντα. Ἦταν ὑγιέστατος καὶ γενναιότατος, δίκαιος καὶ ἠθικός. Ἀνέπτυσσε ἀξιοθαύμαστη

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΜΠΑΪΡΑΚΤΑΡΗΣ (1833—1900). Ἐγεννήθη εἰς τὸ Ἀγρίνιον ἐκ γονέων καταγομένων ἐκ Σουλίου καὶ συνέδεσε τὸ ὄνομά του μὲ τὴν πάταξιν καὶ ἐξάλειψιν τοῦ μιάσματος τῶν κουτσαβάκηδων ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Ὡς Ἀξιωματικὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ μετέσχεν εἰς τὴν Κρητικὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1866 ὅπου καὶ διεκρίθη. Τὸ ἔτος 1893 μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ Ταγματάρχου διωρίσθη Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Ἀθηνῶν. Ἡ τοποθέτησίς του εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν ὑπὸ τοῦ ὀξυδερκοῦς πολιτικοῦ Χαριλάου Τρικούπη ὑπῆρξεν ἐπιτυχεστάτη. Ὁ Μπαϊρακτάρης μὲ θάρρος καὶ πεῖσμα ἐπολέμησεν τοὺς κουτσαβάκηδες, οἱ ὁποῖοι εἶχον ἀποβῆ κράτος ἐν κράτει. Προήχθη μέχρι τοῦ βαθμοῦ τοῦ Ὑποστρατήγου καὶ ἀπεστρατεύθη τὸ 1900, ὀλίγον δὲ μετὰ τὴν ἀποστρατείαν του ἀπέθανε. Ἡ ὡραιοτάτη προσωπογραφία τῆς παραπλεύρως εἰκόνος ἐφιλοτεχνήθη τὸ 1891 ὑπὸ τοῦ ζωγράφου Ι. Παπαγιάννη.

πρωτοβουλία καὶ ἀποφασιστικότητα καὶ διακρινόταν γιὰ τὴν ἐπιμονήν του, τὸ ἀκατάβλητο πεῖσμα του, καὶ κατὰ τὰς περιστάσεις, γιὰ τὴν σκληρότητα καὶ τὴν ἀναλγησία του. Προτοῦ ἀναλάβη τὴν Διεύθυνσι τῆς Ἀστυνομίας τῆς Πρωτευούσης εἶχε δοκιμασθῆ στὰ ἀποσπάσματα τῆς Μεσσηνίας καὶ «περιφανεῖς ὑπηρεσίας προσήνεγκεν εἰς τὴν Δημοσίαν Ἀσφάλειαν ἀπαλλάξας τῶν φυγοδίκων τὴν Μεσσηνίαν καὶ τρεῖς ἄλλους νομοὺς τῆς Πελοποννήσου».

Ἀκόμα ὁ Μπαϊρακτάρης διέθετε ἐφευρετικότητα καὶ δύναμι προσαρμογῆς κι' ἀναδείχθηκε σέ πραγματικὴ ἀστυνομικὴ ἰδιοφυΐα, παρ' ὅτι δὲν προέρχονταν ἀπὸ τὴν ἀστυνομία. Κατώρθωσε νὰ ἐξοντώσῃ τοὺς τραμπούκους τοῦ Ψυρρῆ καὶ νὰ συνδέσῃ τὸ ὄνομά του μὲ τὴν ἐξυγίανσιν τῶν Ἀθηνῶν ἀπὸ τὸ ἄγος αὐτὸ ποὺ τὴν κατατυρράνησε σαράντα περίπου χρόνια καὶ εἶχε ἀποβῆ πληγὴ ἀνίατη γι' αὐτήν.

Ὁ Μπαϊρακτάρης ποὺ διετέλεσε τρεῖς φορὲς Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας τῶν Ἀθηνῶν, ἄφησε ἐποχὴ στὰ ἀστυνομικὰ χρονικὰ γιὰ τὴν αὐστηρότητα ποὺ ἐπέδειξε κατὰ τῶν κακοποιῶν καὶ ἐγκληματιῶν τῆς πόλεως καὶ γιὰ τὰ μέσα ποὺ ἐφάρμοσε ἐναντίον των.

Ἀφοῦ ἐμελέτησε μὲ προσοχὴ τὸ ὅλο πρόβλημα τῶν Κουτσαβάκηδων καὶ τὰ μέτρα ποὺ ἐφαρμόσθηκαν ἀπὸ τοὺς προκατόχους του, σὰν βαθὺς ψυχολόγος, κατάληξε στὸ συμπέρασμα ὅτι μονάχα ψυχολογικὰ μέτρα ἦταν δυνατὸν νὰ φέρουν τὸ προσδοκόμενο ἀποτέλεσμα. Ἔστι ἐκήρυξε τὸν πόλεμο κατὰ τῶν ψευτοπαλληκαράδων αὐτῶν καὶ ἔθεσε σὲ ἐφαρμογὴ ἰδικῆς του ἐμπνεύσεως μέτρα, στηριζόμενα στὴ βαθεῖα γνῶσι τῆς ψυχολογίας τῶν ἀντικοινωνικῶν καὶ ἐπικινδύνων αὐτῶν στοιχείων.

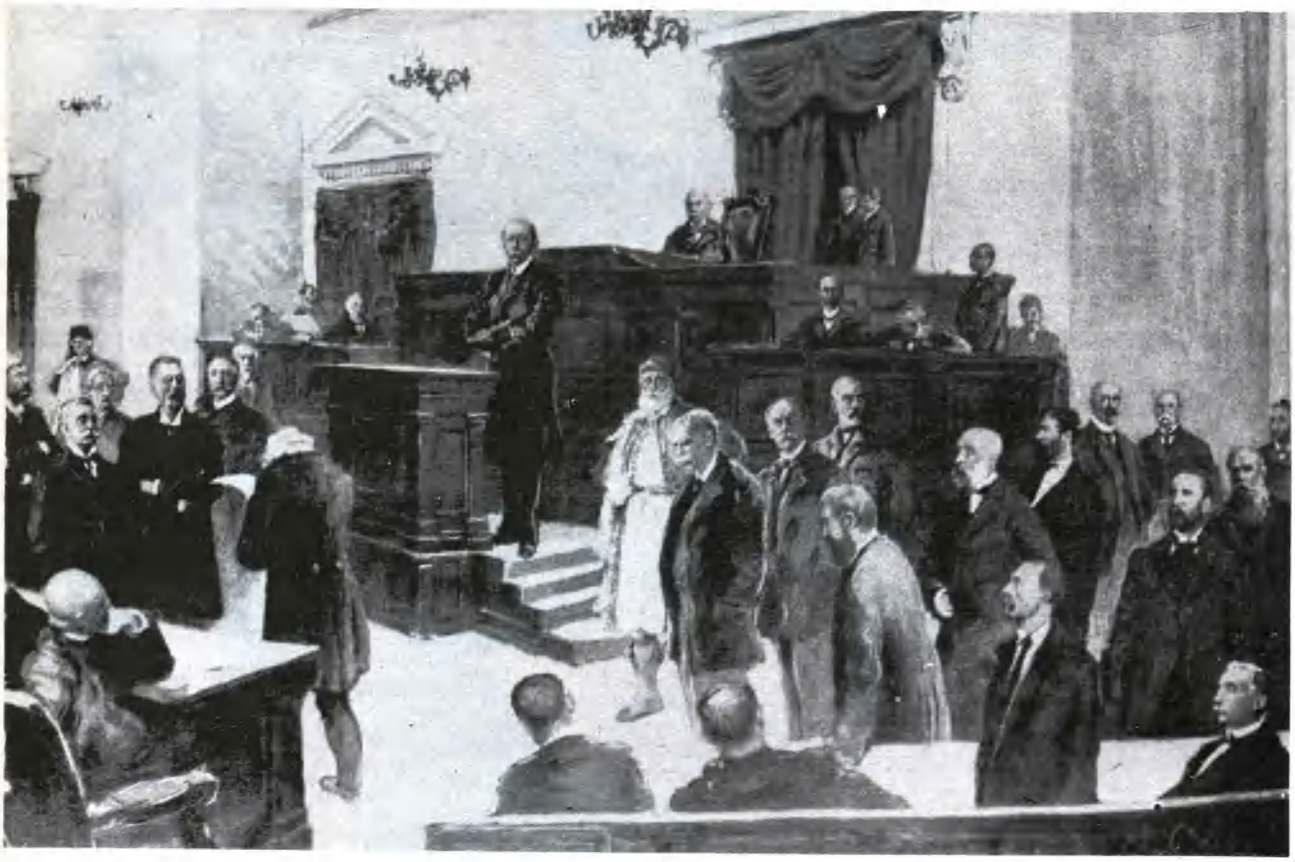
Ἐπειδὴ οἱ «παληκαράδες» αὐτοὶ μεγάλη ἀπόδιδαν σημασίαν στὸ «νταηλίκι» τους καὶ τὰ γνωρίσματά του, ὅπως ἦταν οἱ ἀφέλειες, τὸ μουστάκι, τὸ ζουνάρι, τὸ μισοφορεμένο σακάκι καὶ τἄλλα σύνεργα τῆς μαγκιᾶς, ὁ Μπαϊρακτάρης ἔστρεψε πρὸς τὰ ἐκεῖ τὴν προσοχὴ καὶ τὴ δρᾶσι του.

Γιὰ ὅσους τὰ συνήθη ἀστυνομικὰ καὶ δικαστικὰ μέτρα δὲν ἦταν ἱκανὰ νὰ τοὺς νουθετήσουν, ἔμπαιναν σὲ ἐνέργεια τὰ «μεγάλα μέσα» ποὺ ἀπόβλεπαν στὸν ἐξευτελισμὸ «τῆς παληκαριᾶς» καὶ τὴν ὁλοκληρωτικὴ ἐξουθένωσι τῆς προσωπικότητας τῶν τραμπούκων τοῦ Ψυρρῆ.

Ὅσοι λοιπὸν συλλαμβάνονταν γιὰ πράξεις βίας καὶ τραμπουκισμοῦ ὑποβάλλονταν στὴν μέθοδο τοῦ ἐξευτελισμοῦ, χώρια ἀπὸ τὴν δικαστικὴ δίωξι. Δηλαδὴ τοὺς ἐκούρευεν τὶς «ἀφέλειες» «ἐν χρῷ», τοὺς ἔκοβε τὶς μουστάκες, τὶς μύτες τῶν παπουτσιῶν, τὸ μανίκι ποὺ κρεμόταν, καθὼς καὶ τὸ ζουνάρι ποὺ σερνόταν κι' ἔτσι γινόντουσαν ὁ περίγελως τῶν ὁμοίων τους καὶ τῆς κοινωνίας ὁλόκληρης.

Οἱ κατὰ τὸν τρόπον αὐτὸν ἐξευτελιζόμενοι κουτσαβάκηδες χάνονταν ἀπὸ τὴν «πιάτσα» μέχρις ὅτου τοὐλάχιστον ξαναγινόνταν τὰ μαλλιά τους ἢ ἐξαφανίζονταν ὁριστικὰ γιατὶ δὲν μποροῦσαν νὰ ὑποφέρουν τὴν διαπόμπευσίν τους αὐτή.

Ὁ Μπαϊρακτάρης ὅμως ποὺ εἶδε ὅτι τὸ μέτρο τοῦ ἐξευτελισμοῦ ἔφερε γρήγορα τὰ ἀποτελέσματά του ἐβελτίωσε περισσότερο τὴ μέθοδό του γιὰ νὰ

Ὁ Χαρίλαος Τρικούπης ἀγορεύει εἰς τὴν Βουλὴν κατὰ τὴν περίοδον τῆς πρωθυπουργίας του 1886—1900. Ἦτο ἡ ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Τρικούπης κατώρθωσε νὰ ἀναδιοργανώσῃ τὸν κρατικὸν μηχανισμὸν καὶ νὰ πατάξῃ τὴν δρᾶσιν τῶν κακοποιῶν στοιχείων μεταξὺ τῶν ὁποίων πρωτεύουσαν θέσιν κατεῖχον οἱ Κουτσαβάκηδες ὑποστηριζόμενοι φανερῶς ἢ κρυφίως καὶ ὑπὸ τῶν πολιτικῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Μία ἄποψις τῆς Ἀθήνας τοῦ περασμένου αἰῶνος τὴν ἐποχὴν τῆς βασιλείας τοῦ Γεωργίου Α'. Εἰς τὸ κέντρον τῆς εἰκόνος διακρίνεται ἡ Μητρόπολις τῆς ὁποίας ἡ κατασκευὴ ἐπερατώθη τὸ ἔτος 1865.

καταλύση ὁριστικὰ καὶ ἀμετάκλητα τὸ «βασίλειο» τῶν Κουτσαβάκηδων. Μετὰ τὸν παραπάνω ἐξευτελισμὸ γιὰ τοὺς ἀμετανοήτους ἐχρησιμοποίησε καὶ τὸν δημόσιο ξυλοδαρμό, ποὺ ἐθεωρεῖτο ἀπὸ τοὺς ψευτονταήδες αὐτούς, ἠθικὸς θάνατος.

Τέλος γιὰ τοὺς πολὺ ἐπικινδύνους καὶ σκληροὺς μεταχειρίσθηκε καὶ ἄλλη μέθοδο περισσότερο ἀποτελεσματική.

Ὅσους ἔπιαναν τὰ ὄργανα νὰ ὁπλοφοροῦν, δὲν τοὺς ἔστελνε στὸ δικαστήριο. Τοὺς κρατοῦσε στὰ κρατητήρια ὅλη τὴν ἑβδομάδα καὶ τὸ Σάββατο ποὺ γινόνταν λαϊκὴ ἀγορὰ στὸ Μοναστηράκι τοὺς μετέφεραν ἐκεῖ δεμένους, κουρεμένους καὶ μασκαρεμένους Στὴ μέση στὴν πλατεῖα ἔστενε ἕνα ἀμόνι καὶ γύρω ἀπὸ αὐτὸ ἐσούρωνε «φύρδην, μίγδην» τὰ πάσης φύσεως ὅπλα ποὺ εἶχαν εὑρεθῆ ἐπάνω τους.

Ὅταν ὁλοκληρωνόταν τὸ σκηνικὸ μὲ τὴν συγκέντρωσι γιὰ τὴν περίστασι καὶ τοῦ ἀναλόγου «φιλοθεάμονος κοινοῦ» καὶ μάλιστα τῆς ἀναγκαίας «μαρίδας» ἄρχιζε ἡ διαπόμπευσις. Κάθε ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς ἐκαλεῖτο μὲ τὴ σειρά του νὰ ἀναζητήση στὸ σωρὸ αὐτῶν τῶν «πειστηρίων» τὸ ἰδικό του «σύνεργο» νὰ τὸ ἀνεύρη καὶ νὰ τὸ καταστρέψη στὸ ἀμόνι μὲ τὸ σφυρί. Μετὰ ἀπὸ τὴν τελετὴ αὐτὴ ποὺ γινόταν ὅπως εἴπαμε σὲ πολυπληθῆ «γαλαρία» κάθε λογῆς, ἰδιαίτερα δέ «γαβριάδων», καὶ ἀλητοπαίδων, ὁ νταῆς αὐτός, ποὺ στὸ μεταξύ, εἶχε γίνει ράκος ἠθικὸ καὶ σωματικό, ἀφηνόταν ἐλεύθερος. Ἡ ἀπομάκρυνσί του αὐτὴ ἀπὸ τὸν τόπο τοῦ «μαρτυρίου» του ἐγινόταν ὑπὸ τὰ γιουχαΐσματα τῆς «γαλαρίας» καὶ τὴν καταδίωξιν τῆς «μαρίδας», μὲ μεγάλη σπουδή, γιὰ νὰ περισώση ὅτι μποροῦσε ἀπὸ τὴν πρώην αἴγλην τοῦ κουτσαβάκη.

Τὸ πόσο μεγάλος ἦτο ὁ ἐξευτελισμὸς αὐτὸς καὶ πόση σημασία ἔδιναν σ' αὐτὸν οἱ κουτσαβάκηδες μᾶς τὴν δίνει λίαν παραστατικὰ τὸ ἑξῆς ἀνέκδοτο: Ἕνας κουτσαβάκης γιὰ νὰ ἀποφύγη τὸν ἐξευτελισμὸ τῆς πλατείαςΜοναστηρακίου καὶ γιὰ νὰ ἀφεθῆ ἐλεύθερος μέχρις ὅτου ξαναγίνουν τὰ μαλλιὰ του καὶ τὰ μουστάκια του πλησιάζει τὸν Μπαϊρακτάρη καὶ τοῦ λέγει στὸ αὐτί:

—Κύριε Διευθυντά, ἐγὼ ἔχω σκοτώσει τὸν Παληατσάρα. Κάποιον ἐπίσης κακοποιὸ τοῦ ὁποίου ὁ δολοφόνος δὲν εἶχε ἀνακαλυφθῆ. Ὁ Μπαϊρακτάρης ἔξυπνος ὅπως ἦτο, διεῖδε ὅτι ὁ νταῆς ἀνελάμβανε τὴν εὐθύνη γιὰ τὸ φόνο μὲ σκοπὸ νὰ ἀποφύγη τὸν ἐξευτελισμό. Γύρισε λοιπὸν καὶ τοῦ εἶπε:

—Στὸν χαρίζω καὶ αὐτόν.

Ἔτσι ὁ παληκαρᾶς αὐτὸς δὲν ἀπόφυγε τὸν ἐξευτελισμὸ καὶ τὴν διαπόμπευσι.

Μὲ τὴν παραπάνω μέθοδο καὶ μὲ τὸν βούρδουλα κατώρθωσε ὁ Μπαϊρακτάρης νὰ καταβάλη τοὺς κουτσαβάκηδες καὶ νὰ ἀπαλλάξη τὴν Ἀθήνα ἀπὸ τὴν μάστιγα αὐτή.

Οἱ κουτσαβάκηδες χάρις στὴν παληκαριὰ καὶ τὴν ἐξυπνάδα ἑνὸς ἀγνοῦ καὶ λεβέντη ἀξιωματικοῦ, δὲν μπόρεσαν νὰ συνέλθουν ἀπὸ τὰ ἀλλεπάλληλα πλήγματα καὶ ἀναγκάσθηκαν πλέον νὰ ὑποταγοῦν στὸ Νόμο, νὰ ζητήσουν ἔλεος καὶ νὰ ἐγκαταλείψουν ὁριστικὰ τὸν κουτσαβακισμὸ καὶ τὴν ἀσυδοσία, χωρὶς αὐτὴ τὴν φορὰ νὰ μπορέσουν οἱ «προστάτες» τους νὰ τοὺς βοηθήσουν.

Μὲ τὸν τρόπον λοιπὸν αὐτὸ ὁ ἀείμνηστος ἐκεῖνος ἀξιωματικὸς κατώρθωσε νὰ καθαρίση τοῦ Ψυρρῆ καὶ τὴν Ἀθήνα ὁλόκληρη ἀπὸ τοὺς κουτσαβάκηδες, τοὺς ἄλλους κακοποιοὺς καὶ τοὺς χασισοπότες.

Δικαίως λοιπὸν ἀγαπήθηκε καὶ ὑμνήθηκε ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους ὁ κατὰ τὰ ἄλλα συμπαθέστατος ἀστυνομικὸς Διευθυντής, ποὺ ὅταν τὸ 1900 ἀπέθανε κατελύπησε ὅλη τὴν κοινωνία, ἐκτὸς βέβαια ἀπὸ τοὺς τραμπούκους.

Τόση δὲ ἦταν ἡ ἀπήχησι τῶν μέτρων του ποὺ ἀκόμα καὶ σήμερα ὅταν θέλουμε νὰ τιμωρήσουμε κανένα κακοποιὸ λέμε «Μπαϊρακτάρης ποὺ χάθηκε! ! ».

ΤΕΛΟΣ

Η ΟΡΚΩΜΟΣΙΑ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΑΝΘΥΠΟΜΟΙΡΑΡΧΩΝ

Τὴν 20-7-1971 καὶ ὥραν 11 π.μ. ἡ Α.Ε. ὁ ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΥΣ Στρατηγὸς κ. Γεώργιος ΖΩ· Ι· ΤΑΚΗΣ, ἀπένειμεν τὰ ξίφη εἰς τοὺς ἀποφοιτήσαντας τῆς Σχολῆς Ἀξ)κῶν Χωροφυλακῆς 71 νέους Ἀνθ)ρχους.

Ἡ τελετὴ ἔλαβεν χώραν εἰς τὸ προαύλιον τῆς ἐπὶ τῆς λεωφόρου Μεσογείων Σχολῆς Ἀξ)κῶν Χωροφυλακῆς, παρέστησαν δὲ εἰς αὐτὴν πλὴν τῆς Α.Ε. τοῦ ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΩΣ ὁ Ὑπουργὸς Δημοσίας Τάξεως κ. Παναγιώτης Τζεβελέκος, οἱ Γενικοὶ Γραμματεῖς τῶν Ὑπουργείων Δημοσίας Τάξεως κ. Πέτρος Κωτσέλης, Ἐσωτερικῶν κ. Ἰωάννης Λαδᾶς καὶ Βιομηχανίας κ. Ἀντώνιος Λέκκας, ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Εὐρίπου κ. Εὐθύμιος.

Οἱ Ἀρχηγοὶ Στρατοῦ Ἀντ)γος κ. Β. Τσούμπας, Ναυτικοῦ Ἀντιναύαρχος κ. Κ. Μαργαρίτης, Ἀεροπορίας Ἀντιπτέραρχος κ. Δ. Κωστάκος, ὁ Ἀρχηγὸς Στρατιωτικοῦ Οἴκου Α.Ε.ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΩΣ Ἀντιστράτηγος κ. Γεώργιος Ἀλεβίζος, ὁ Ἀρχηγὸς Χωροφυλακῆς Ἀντ)γος κ. Α. Καρυώτης, ὁ Διοικητὴς ΑΣΔΕΝ Ἀντ)γος κ. Μ. Μαστραντώνης, ὁ Πρόεδρος Ἀναθεωρητικοῦ Δικαστηρίου Ἀντ)γος κ. Ἠλίας Παπαποῦλος, οἱ Ἀρχηγοὶ Ἀστυν. Πόλεων κ Γιαννούλης, Λιμενικοῦ Ὑποναύαρχος κ. Γ. Μητράκος καὶ Πυροσβεστικοῦ Σώματος κ. Ἀνδρόνικος Δήμας.

Ὁ Ἀρχηγὸς τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἀμερικανικῆς Στρατιωτικῆς Ἀποστολῆς Ὑποσ)γος κ. Τζὼν Χαϊτάουερ, ὁ Νομάρχης Ἀττικῆς κ. Γεώργιος Δημακόπουλος, οἱ Α' καὶ Β' Ὑπαρχηγοὶ Χωρ)κῆς Ὑποσ)γοι κ.κ. Π. Μάλλιος καὶ κ. Μπανάκας, ὁ Α' Ἐπιθεωρητὴς Χωρ)κῆς κ. Χρῆστος Καραβίτης, ὁ Ὑπαρχηγὸς Ἀστυνομίας Πόλεων κ. Καλτσᾶς, ἄλλοι Ἀνώτατοι καὶ Ἀνώτεροι Ἀξιωματικοὶ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων καὶ τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας, οἱ Καθηγηταὶ τῆς Σχολῆς, Δήμαρχοι καὶ Κοινοτάρχαι τῶν Προαστίων Πρωτευούσης, Ἀντιπροσωπεῖαι τῶν Παραγωγικῶν Σχολῶν τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων καὶ τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας καὶ πολλοὶ συγγενεῖς τῶν νέων Ἀνθυπομοιράρχων.

Ἡ Α.Ε. ὁ Ἀντιβασιλεὺς ἐπιθεωρῶν τὰ παρατεταγμένα Τμήματα.

Μετὰ τὴν προσέλευσιν τῆς Α.Ε. τοῦ Ἀντιβασιλέως καὶ τὴν ἐπιθεώρησιν παρ' αὐτοῦ τῶν παρατεταγμένων Τμημάτων ἔλαβε χώραν ἡ παράδοσις τῆς Ποελεμικῆς σημαίας ὑπὸ τῶν Νέων Ἀνθυπομοιράρχων εἰς τὴν διοικοῦσαν τάξιν τῶν Δοκίμων Ἀξιωματικῶν.

Ἐν συνεχείᾳ ἐτελέσθη Δοξολογία χοροστατοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐνόπλων Δυνάμεων κ. Νικολάου μετὰ δὲ τὸ πέρας ταύτης οἱ νέοι Ἀνθυπομοίραρχοι ὕψωσαν τὴν δεξιὰν καὶ ἔδωσαν τὸν νενομισμένον ὅρκον τοῦ Ἕλληνος Ἀξιωματικοῦ.

Ὁ Διοικητὴς τῆς Σχολῆς Ταξίαρχος κ. Ἰωάννης Ριζᾶς, ἀνέγνωσε τὴν Ἡμερησίαν Διαταγὴν ὡς τελευταίαν ὑποθήκην καὶ συμβουλὴν πρὸς τοὺς νέους Ἀξιωματικοὺς οἱ ὁποῖοι μετὰ

διετῆ εὐδόκιμον ἐκπαίδευσιν ἐξέρχονται εἰς τὸν εὐγενῆ στίβον τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς ἀμίλλης, εἰπὼν μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς:

«Νέοι 'Ανθυπομοίραρχοι,

Δὲν ἀσκεῖτε ἐπάγγελμα, ἀλλὰ κοινωνικὸν λειτούργημα. Τὸ λειτούργημά σας εἶναι βαρύ, πολύμορφον καὶ πολυσχιδές. Τίθεσθε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Κοινωνικοῦ συνόλου ὑπὸ ἐξαιρέτους συνθήκας. Πλήρης Τάξις καὶ 'Ασφάλεια ἐπικρατεῖ καθ' ἅπασαν τὴν χώραν. 'Εντείνατε καὶ ἐσεῖς τὰς προσπαθείας σας, ἵνα ἡ τάξις αὕτη συνεχισθῇ καὶ ἐδραιωθῇ ἔτι περαιτέρω.

'Η μεγαλοψυχία, ἡ σωφροσύνη, ἡ σύνεσις, ἡ μετριοπάθεια, ἡ δικαιοσύνη νὰ κυριαρχοῦν τῶν ἐνεργειῶν σας.

'Η ἐντιμότης, ἡ ἀξιοπρέπεια, ἡ εἰλικρίνεια, ἡ εὐσυνειδησία καὶ ἡ ἀφοσίωσις εἰς τὸ καθῆκον νὰ εἶναι τὰ ἀπαραίτητα προσόντα σας. 'Επιδοθῆτε μετὰ θέρμης εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ὑψηλῆς ἀποστολῆς σας βέβαιοι ὄντες ὅτι θὰ συμβάλητε θετικῶς εἰς τὴν θεμελίωσιν ἑνὸς καλλιτέρου καὶ εὐτυχεστέρου μέλλοντος τὸ ὁποῖον ἔχει τάξει ὡς σκοπὸν ἡ 'Εθνικὴ 'Επαναστατικὴ Κυβέρνησις».

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἡμερησίας Διαταγῆς καὶ τὴν ἐπάνοδον τῆς Πολεμικῆς Σημαίας εἰς τὴν ἐν παρατάξει θέσιν της ἡ Α.Ε. ὁ ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΥΣ ἐπέδωσεν ἰδιοχείρως τὰ ξίφη εἰς ἕνα ἕκαστον τῶν νέων 'Ανθυπομοιράρχων.

'Επηκολούθησεν παρέλασις τούτων, καὶ τῶν Δοκίμων 'Αξιωματικῶν ἐνώπιον τῆς Α.Ε. τοῦ ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΩΣ καὶ τῶν λοιπῶν ἐπισήμων ἡ ὡραία δὲ τελετὴ τῆς ὁρκωμοσίας ἔληξε μὲ λαμπρὰν δεξίωσιν ἡ ὁποία ἐδόθη εἰς τὰς αἰθούσας δεξιώσεων τῆς Σχολῆς 'Αξιωματικῶν Χωροφυλακῆς.

Οἱ νέοι 'Ανθυπομοίραρχοι δίδοντες τὸν νενομισμένον ὅρκον.

Οἱ νέοι 'Αξιωματικοὶ φωτογραφοῦνται μετὰ τῆς Α.Ε. τοῦ 'Αντιβασιλέως καὶ τῶν λοιπῶν ἐπισήμων.

Η ΚΟΙΜΗΣΙΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΚΑΙ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ

Κας ΜΑΙΡΗΣ ΒΕΝΟΥΚΑ
Ὑπαλλήλου Ἀρχηγείου Στρατοῦ

Η Κοίμηση τῆς Θεοτόκου εἶναι ἀπὸ ἐκεῖνα τα θρησκευτικὰ γεγονότα ποὺ ἔχουν ἰδιαίτερη ἀπήχηση στὶς καρδιὲς τῶν εὐσεβῶν. Ἔτσι, ὄχι μόνον ἐκλεκτοὶ πεζογράφοι μας ὅπως ὁ Παπαδιαμάντης, ὁ Μωραϊτίδης, ὁ Βιζυηνός, ὁ Μυριβήλης, ὁ Παπαντωνίου, ὁ Βλαχογιάννης, ὁ Κόντογλου, ἡ Αἰμιλία Δάφνη, ἢ οἱ ποιητές μας σὰν τὸν Ἀχιλλέα Παράσχο, τὸν Παλαμᾶ, τὸν Σικελιανό, τὸν Πορφύρα καὶ ἄλλους ἔχουν ἐμπνευσθῆ ἀπὸ Αὐτὴν ἐκλεκτότατες σελίδες, ἀλλὰ καὶ ὁ λαός μας μὲ πολλὴ πίστη καὶ βαθύτατη ποίηση ἔχει ὑμνήσει τὴν Μητέρα τῶν πάντων καὶ ἔχει πλέξει γύρω ἀπὸ τὸν θάνατό της ὡραιότατους θρύλους καὶ λυρικώτατους δημοτικοὺς στίχους. Ὅλη ἡ Ἑλλάδα γιορτάζει τώρα τὸν Δεκαπενταύγουστο καὶ τὸν Σεπτέμβριο, τὴν Χάρη της.

Ἀμέτρητα τὰ μοναστήρια καὶ τὰ ξωκλήσια τῆς Παναγίας ὅπου ἐκεῖ στὰ βουνὰ καὶ στὰ νησιά μας συγκεντρώνουν τὸν κόσμο τῆς πίστεως, τοὺς στρατοκόπους ποὺ κάθε χρόνο γράφουν τὸ χαρούμενο ἀλλὰ καὶ κατανυκτικὸ «Ὁδοιπορικὸ» τῆς Μεγαλόχαρης.

Προπαραμονὴ σιμώνει καὶ ἡ σημαία κυματίζει στὰ κατάρτια τῶν καραβιῶν μὲ τὴν πλώρη στὴ Μεγαλόχαρη. Ὅπως πάντα, μὲ τὸ ἴδιο φορτίο τῆς πίστεως, μὲ ὅποιον τρόπο, πολὺ συχνὰ μὲ τὰ πόδια, οἱ περισσότεροι ὁδοιποροῦν, σκαρφαλώνουν....καὶ νομίζω πὼς εἶναι πολὺ πιὸ εὐτυχισμένοι ἀπὸ τοὺς δύσμοιρους ἐκείνους ποὺ στοιβάζονται στὰ καράβια μας, γιὰ νὰ προσκυνήσουν τὴν Μεγάλη Παναγιά, στὴ Τῆνο.

Ἐδῶ πέρα, οἱ στρατοκόποι, μ' ἕνα ταγάρι, μ' ἕνα ραβδὶ στὸ χέρι, σπάνια μὲ κάτι περισσότερο, ὁ καθένας εἶναι αὐτεξούσιος νὰ διαφεντεύῃ τὸν ἑαυτό του, ἐλεύθερος νὰ ξαποστάσῃ κάτω ἀπὸ πλάτανο ἢ καστανιά, νὰ ξεδιψάσῃ σὲ νεράκι τρεχούμενο, νὰ κοιμηθῇ στὸν ἴσκιο προαιώνιου δένδρου. Ἀπὸ κάθε μονοπάτι, ἀπὸ κάθε πλαγιά, ἀπὸ κάθε φαράγγι ξεφυτρώνουν, συντροφιὲς-συντροφιὲς ἢ καὶ μοναχικοὶ προσκυνητές. Εἶναι ὁ λαός μας συνηθισμένος νὰ σκαρφαλώνῃ στὴν ἄγρια πέτρα. Ἀνεβαίνει σὲ κορυφὲς ὑπερήψυλες, ὁδοιπορεῖ στὰ χείλη ἀβύσων, βρίσκει μὲ τὸ ἀλάθευτο ἔνστικτό του διέξοδο σὲ τρομακτικὰ ἀδιέξοδα.

Ἀγόρια, κορίτσια εὐκίνητα, παιδιὰ κρατημένα ἀπὸ τὸ μητρικὸ χέρι, ὥριμοι ἄνδρες καὶ γρηὲς καὶ γέροι ποὺ μόλις βαστιοῦνται στὰ πόδια τους, προχωροῦν μὲ χαρούμενη ἐγκαρτέρηση. Μερικοὶ τραγουδοῦν, ἄλλοι σφυρίζουν, τὰ κοριτσόπουλα ξεσποῦν σὲ πρόσχαρα γέλια, ἄλλοι κρατῶντας στὰ χέρια τους μεγάλες λαμπάδες προστατευμένες ἀπὸ στενὰ σανίδια, λάδι, θυμιάματα, ταξίματα, ἄλλοι «ταμένοι» γιὰ τὸν ἑαυτό τους ἢ γιὰ τοὺς ἄλλους, πάντα δυνατὰ πιστεύοντας.... θὰ φθάσουν.... καὶ θ' ἀκουμπήσουν τὰ μέτωπα στὰ μάρμαρα τοῦ ναοῦ καὶ θὰ ψιθυρίσουν μιὰ παράκληση γι' ἀγαπημένα πρόσωπα σ' Ἐκείνην ποὺ προφταίνει κάθε πόνο καὶ ποὺ γλυκαίνει κάθε δάκρυ, στὴ Μητέρα τῶν θλιβομένων στὴ «βοηθὸν ἐν θλίψεσιν».

Ὅταν μιλάει κανεὶς γιὰ τὰ μοναστήρια καὶ ξωκλήσια ποὺ εἶναι ἀφιερωμένα στὴ Μεγαλόχαρη δὲν θὰ πρέπει νὰ λησμονῇ καὶ τὴν παράδοση. Μὲ τὴν εὐσέβεια ποὺ τὸν διακρίνει ἀλλὰ καὶ τὴν μεγάλη ἀναπλαστικὴ του ἱκανότητα ὁ λαός μας ἔχει δώσει διάφορες ὀνομασίες στὶς ἐκκλησίες καὶ στὰ εἰκονίσματα ποὺ εἶναι ἀφιερωμένα στὴν Παναγία. Ἔχει δημιουργήσει καὶ φροντίζει νὰ συντηρῇ αὐτὸν τὸν κύκλο τῶν ἀφηγήσεων καὶ ἐπωνυμιῶν ποὺ τόσο θέλγουν τοὺς νεώτερους.

Ὁ κ. Χρῆστος Σολομωνίδης συγκεκριμένα μᾶς λέει εἶναι δηλωτικὲς τῆς τοποθεσίας ποὺ βρί-

Ἡ Ἑλλάδα εἶναι ὁλόκληρη γεμάτη ἀπὸ ἐκκλησίες ἀφιερωμένες εἰς τὴν μνήμην τῆς Θεοτόκου.

σκεται ἡ ἐκκλησία, ἄλλες κοσμητικὰ ἐπίθετά της κι᾽ ἄλλες παρμένες ἀπὸ τὶς θαυματουργὲς ἰδιότητες τῆς «Θεοτόκου».

Στὴν κατηγορία λοιπὸν ποὺ οἱ Παναγίες ἔχουν πάρει τὸ ὄνομα ἀπὸ τὸν τόπο ποὺ ἔχει ἔρθει, εἶναι ἡ Παναγία τοῦ Προυσοῦ, ποὺ γιορτάζει στὰ ἐνιάμερα τῆς Παναγίας. Ὀνομάζεται ἔτσι διότι τὴν ἔφεραν ἀπὸ τὴν Προῦσα τῆς Βυθυνίας, κατὰ τοὺς καιροὺς τῆς εἰκονομαχίας. Τὸ μοναστήρι μὲ τοὺς ἀπέραντους ξενῶνες ποὺ βρίσκεται ἀπὸ χρόνια παληὰ στερημένο σὲ ρίζα ἀπότομης πλαγιᾶς τοῦ Παναιτωλικοῦ, στὰ χείλη γραφικῆς κοιλάδας κατάφυτης καὶ μ᾽ ἕνα στεφάνι ἀπὸ βουνὰ μεγαλόπρεπα ὁλόγυρά του. Ἡ μικρὴ ἐκκλησία εἶναι κτισμένη μέσα στὴ βαθουλὴ σπηλιὰ κι᾽ ἐκεῖ στὴ σπηλιὰ στὸ μισοσκόταδο, ἀγρυπνεῖ ἡ βαθυμελάχροινη Παναγία τῆς Προύσης.

Ἄλλες Παναγίες εἶναι:

— Ἡ Μυρτιδιώτισσα (Κύθηρα), ποὺ λέγεται ἔτσι, γιατὶ τὸ εἰκονισμά της βρέθηκε μέσα σὲ μυρτιές. Γιορτάζει στὶς 24 Σεπτεμβρίου.

— Ἡ Πλατανιώτισσα (κοντὰ στὰ Καλάβρυτα), τ᾽ ὀνομάτης τὸ πῆρε ἀπὸ τὸ κούφωμα ἑνὸς πλατάνου ποὺ ἔχει μετατραπῆ σ᾽ἐκκλησία, ἀφοῦ χωρᾶνε μόνον 15 ἄτομα μέσα.

— Ἡ Μελικαροῦ (Σκῦρος) ποὺ τὴν λένε ἔτσι, γιατὶ βρίσκεται σὲ μελικάρια-ναρκίσσους.

— Ἡ Κουμαροῦ, στὴν Μύκονο, γιατὶ ἐκεῖ γύρω ἔχει κούμαρα.

— Ἡ Ἀμπελιώτισσα (Κρήτη), γιατὶ ὑπάρχουν πολλὰ ἀμπέλια ἐκεῖ γύρω.

— Νερατζιώτισσα στὸ Μαρούσι ἀπ᾽ τὶς πολλὲς νερατζιὲς καὶ πλῆθος ἄλλες.

Ὅλα αὐτὰ τὰ ἐπωνύμια, καὶ τὸ πλῆθος τῶν ναῶν ποὺ τιμῶνται στὶς διάφορες Θεομητορικὲς ἑορτές, μαρτυροῦν τὴν ἐξαιρετικὴ θέση ποὺ κατέχει ἡ Παναγία στὴν ἐκκλησία μας ἀλλὰ καὶ στὶς Ἑλληνοχριστιανικὲς καρδιές. Ὅ,τι ἦταν γιὰ τὸν Ἀρχαῖον Ἑλληνισμὸ ἡ Παρθένος Ἀθηνᾶ εἶναι γιὰ τὸν Βυζαντινὸ καὶ τὸν νεώτερο Ἑλληνισμὸ ἡ Παρθένος Μαρία.

Ὁλόκληρος ἡ ζωὴ τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας θρησκευτικὴ καὶ κοινωνικὴ συνυφαίνεται μὲ τὸ Ὄνομά της καὶ τὴν ἀφοσίωση σ᾽ Αὐτήν.

Σ᾽ Αὐτὴν καταφεύγουν ὅλοι «ἐν κινδύνοις καὶ θλίψεσι» σ᾽ Αὐτὴν ἀναθέτουν τὴν σωτηρίαν τῆς Πρωτευούσης τὴν «Ὑπέρμαχον Στρατηγὸν» ὅπως δοξάζεται στὸν Ἀκάθιστο Ὕμνο.

Κι᾽ ὅταν ἀκόμη σήμανε ἡ ὥρα τῆς Ἁλώσεως, τὴν Παναγία θυμήθηκε ὁ λαὸς στὶς μαῦρες ὧρες τῆς σκλαβιᾶς. Εἶναι γνωστὸς ὁ θρῆνος τῆς πτώσεως:

«Σώπασε κυρὰ Δέσποινα, μὴν κλαίγης μὴν δακρύζης. Πάλι μὲ χρόνια μὲ καιροὺς, πάλι δικά μας θἄναι».

Κι᾽ ὅταν ἀργότερα πλησίασε ἡ ὥρα τοῦ ξεσηκωμοῦ στὴν Παναγία στρέφεται τὸ ὑπόδουλο Ἔθνος. Μετὰ τὴν συμπλοκὴ στὸ Χρυσοβίτσι, ὅταν ὁ Κολοκοτρώνης ἐγκαταλείφθηκε ἀπὸ τοὺς συμπολεμιστὲς του καὶ κατέφυγε στὸν κατεστραμένο ναὸ τῆς Θεοτόκου στὰ Κύθηρα, σ᾽ Ἐκείνην ἔστειλε τὴν θερμὴ προσευχή του..

«Βοήθησε, Παναγία μου, καὶ τούτην τὴν φορὰ τοὺς Ἕλληνες διὰ νὰ ἐμψυχωθοῦν».

Καὶ ὁ Κανάρης μετὰ τὸ κατόρθωμά του στὴν Τένεδο ὁ Ἔφορος τῶν Ψαρῶν τὸν στεφάνωσε, στὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας πῆγε καὶ ἀπόθεσε τὸ στεφάνι τῆς δάφνης. Τέλος ὅλοι γνωρίζουμε τὴν προστασία τῆς Παναγίας στὰ βουνὰ τῆς Πίνδου, ἢ τὸν στενὸ δεσμὸ τῆς Παναγίας τῆς Τήνου, τῆς Μεγαλόχαρης, μὲ τὸν νεώτερο Ἔθνος μας. Στὸ μέγιστο θρησκευτικὸ καὶ ἐθνικὸ προσκύνημα μιὰ ἀνόσια πρᾶξι τῆς φασιστικῆς Ἰταλίας τὸν τορπιλισμὸ τοῦ καταδρομικοῦ τοῦ πολεμικοῦ μας Ναυτικοῦ «ΕΛΛΗ» προσέβαλε ἀφάνταστα τὸ θρησκευτικὸ αἴσθημα καὶ τὴν ἐθνικὴ φιλοτιμία τοῦ λαοῦ μας καὶ ηὔξησε τὸ πάθος γιὰ τὴν Νίκη καὶ τὸ ἔπος τῆς Πίνδου. Νὰ γιατὶ ἡ τιμὴ ποὺ τῆς ἀποδίδουν στὴν Ἀνατολικὴ Ὀρθοδοξία εἶναι τόσο μεγάλη.. Νὰ γιατὶ καὶ στοῦ τελευταίου καλυβόσπιτου τὸ εἰκονοστάση θὰ δῆτε ἀπαραίτητη τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας ὅπως θὰ τὴ δῆτε ἐπίσης καὶ στὸ πιὸ φτωχὸ τέμπλο τοῦ πιὸ μικροῦ ναοῦ, δεξιὰ τῆς εἰκόνος τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ.. Ἡ ἐκκλησιαστική μας ζωὴ εἶναι διάσπαρτη ἀπὸ γιορτὲς ἀφιερωμένες σ᾽ Ἐκείνην, θεομητορικὲς ὅπως ὀνομάζονται.

Ἡ ὑμνογραφία τὴν ἐκόσμησε μὲ πλειάδα τιμητικῶν ἐπιθέτων καὶ ἐπωνυμιῶν. Ἑφτακόσια εἶναι τὰ γνωστὰ καὶ καθιερωμένα ἐπωνύμιά της. Οἱ πιὸ γνωστὲς ἐπωνυμίες εἶναι: Δέσποινα, Προστασία, Θεομήτωρ, Ἄσπιλος, Ἀμόλυντος, Τιμιωτέρα, Γοργοεπήκοος, καὶ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Κύπρο τὴν ὀνομάζουν Γαλόκτιστη καὶ Στρατηλάτισσα κ. ἄ.

Η ΕΘΝΙΚΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΗ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΡΥΠΗ
Μοιράρχου

Β'

ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ

Η Ἐθνικὴ Γαλλικὴ Χωροφυλακὴ ἀποτελουμένη ἀποκλειστικῶς ἐκ Στρατιωτικῶν καρριέρας εἶναι ἓν ἀναπόσπαστον τμῆμα τοῦ Γαλλικοῦ Στρατοῦ.

Τὸ ἄρθρον Ι. τοῦ Δ. τῆς 10-9-1935 ὁρίζει σαφῶς, ὅτι «Οἱ Γενικοὶ Νόμοι ὡς καὶ οἱ Στρατιωτικοὶ Κανονισμοὶ ἐφαρμόζονται πλήρως καὶ εἰς τὸ Σῶμα τῆς Χωροφυλακῆς, ἐκτὸς τροποποιήσεων τινῶν καὶ ἐξαιρέσεων, αἵτινες ὑπηγορεύθησαν ἐκ τῆς ἰδιαζούσης ὀργανώσεως καὶ ἀποστολῆς τούτου».

Ἡ σημερινὴ δύναμις τῆς Χωροφυλακῆς ἀνέρχεται εἰς 2.000 Ἀξιωματικούς, καὶ 62.000 Ὑπαξιωματικοὺς καὶ Ὁπλίτας, οἱ ὁποῖοι εἶναι κατανεμημένοι εἰς τὰς κάτωθι Ὑπηρεσίας:

1. Μίαν Γενικὴν Διεύθυνσιν καὶ μίαν Γενικὴν Ἐπιθεώρησιν Χωροφυλακῆς —Τὴν Διοίκησιν τῶν Σχολῶν—Τὸ Διοικητικὸν καὶ Τεχνικὸν Κέντρον (Οἰκονομικοῦ καὶ Ὑλικοῦ).

2. Τὰς Περιφερειακὰς Διοικήσεις Χωροφυλακῆς, τῶν ὁποίων τὸ προσωπικὸν φέρει ἀργυρόχρουν ἔμβλημα, ἤτοι: Τὴν Μηχανοκίνητον Χωροφυλακὴν μετὰ χρυσοῦ Ἐμβλήματος, καὶ τὴν Φρουρὰν τῶν Παρισίων.

3. Τὰς Εἰδικὰς Μονάδας τῆς Χωροφυλακῆς, ἤτοι: Τὴν Χωροφυλακὴν Ἀέρος,—τὴν Χωροφυλακὴν Ἀεροπορικῶν Μεταφορῶν καὶ τὴν Χωροφυλακὴν Ναυτικοῦ.

4. Τὰς ἐκτὸς Μητροπόλεως Ὑπηρεσίας Χωροφυλακῆς καὶ

5. Τὰς Μονάδας Χωροφυλακῆς παροχῆς τεχνικῆς βοηθείας εἰς ἄλλας Χώρας.

ΓΕΝΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΗΣ — (Γ. Δ. Χ.).

Τὸ Διάταγμα τῆς 5-4-1961 καθορίζει τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ Υ. Ε. Ἀμύνης, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξαρτᾶται ἡ Γεν. Δ]νσις Χωρ]κῆς καὶ Στρατ. Δικαιοσύνης.

Ἡ Γ. Δ. Χωρ]κῆς διὰ τῆς ἀπὸ 23-12-1968 ἀποφάσεως ἀποτελεῖται ἐκ δύο Ὑποδ]νσεων Χωροφυλακῆς καὶ μιᾶς Διευθύνσεως Στρατ. Δικαιοσύνης Χωρ]κῆς.

Ἡ Α' Ὑποδιεύθυνσις, ἡ καλουμένη καὶ Διεύθυνσις Προσωπικοῦ, ἔχει τὰ ἑξῆς Γραφεῖα: α) Μελετῶν Β) Ὀργανώσεως καὶ Μεθόδων γ) Μηχανογραφικοῦ.

Ἡ Β' Ὑποδιεύθυνσις ἔχει δύο γραφεῖα, ἤτοι: : α) Τεχνικῶν Ὑπηρεσιῶν καὶ β) Ὑλικοῦ.

Χαρακτηριστικὸν ἐν προκειμένῳ εἶναι ὅτι ἡ Ὑπηρεσία Δημοσίων Σχέσεων καὶ Κοινωνικῶν Ὑπηρεσιῶν Χωροφυλακῆς ὑπάγεται ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον.

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΤΕΧΝΙΚΟΝ ΚΕΝΤΡΟΝ

Τοῦτο εὑρίσκεται εἰς Ρεϋνὺ-Σιοὺ-Μπουὰ καὶ ἔχει Συνταγμα-

ΓΑΛΛΟΙ ΑΛΠΙΝΙΣΤΑΙ ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΕΣ
ΕΠΙ ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΔΙΑΣΩΣΕΩΣ ΚΙΝΔΥΝΕΥΟΝΤΟΣ ΑΤΟΜΟΥ

τάρχην Διοικητὴν μετὰ τοῦ Ἐπιτελείου του, Συνταγματάρχην βοηθὸν αὐτοῦ καὶ τὰς κάτωθι πέντε Διευθύνσεις, ἤτοι: α) Διοικήσεως Προσωπικοῦ β) Διαφόρων Ἀνεξαρτήτων Μονάδων γ) Τεχνικῶν Ὑπηρεσιῶν δ) Εἰδικῶν Ὑπηρεσιῶν ὡς π. χ. Ἐγκληματολογικῶν Ἐρευνῶν, τὸ Ἠλεκτρονικὸν Κέντρον καὶ τὸ Ἐθνικὸν Κέντρον Πληροφοριῶν κυκλοφοριακῶν προβλημάτων καὶ δυστυχημάτων καὶ ε) Ἐπικοινωνιῶν.

ΓΕΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΗΣ

Αὕτη ὑπάγεται ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐθνικῆς Ἀμύνης. Ὁ Γενικὸς Ἐπιθεωρητὴς Χωροφυλακῆς εἶναι ὁ μόνιμος Σύμβουλος τοῦ Ὑπουργοῦ διὰ θέματα ἀναφερόμενα εἰς τὴν Χωροφυλακὴν καὶ τὰ κύρια καθήκοντα αὐτοῦ εἶναι: α) Ὁ Γενικὸς Ἔλεγχος τῶν Ὑπηρεσιῶν τοῦ Σώματος. β) Ἡ ἐξακρίβωσις τῆς ἀποδοτικότητος καὶ ἡ ὑποβολὴ σχετικῶν προτάσεων διὰ τὴν λῆψιν μέτρων πρὸς ἐξασφάλισιν ταύτης. γ) Ἡ παροχὴ πληροφοριῶν εἰς τὸν Ὑπουργὸν περὶ τῆς γενικῆς καταστάσεως καὶ τῶν ἀναγκῶν τῆς Χωρ]κῆς καὶ δ) Ἡ διενέργεια ἀνακρίσεων περὶ τῶν εἰς βάρος τῶν ἀνδρῶν τοῦ Σώματος κατηγοριῶν κλπ.

Ἐπίσης ἐνεργεῖ συχνὰς ἐπιθεωρήσεις τῶν Ὑπηρεσιῶν, ἐκφράζει τὴν γνώμην του περὶ τῆς ἀποδόσεως τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ τῶν Ἀνωτάτων Ἀξιωματικῶν καὶ συντάσσει τὰς διαδοχικὰς σημειώσεις καὶ προτάσεις πρὸς προαγωγὴν τῶν ἀνωτέρω τοιούτων. Ἐνημεροῦται ἐπὶ τῆς πορείας ἐξελίξεως τοῦ Σώματος καὶ ἐγκρίνει ἢ τροποποιεῖ σχετικὰ προγράμματα ὑποβαλλόμενα εἰς αὐτόν.

Η ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΣΧΟΛΩΝ ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΗΣ

Αὕτη ἐδημιουργήθη διὰ τοῦ ἀπὸ 18-7-59 Δ. καὶ ὑπάγεται ἀπ' εὐθείας εἰς τὴν Γενικὴν Διεύθυνσιν Χωροφυλακῆς (Γ.Δ.Χ.) τοῦ Ὑπουργείου καὶ διοικεῖται ὑπὸ Ἀνωτάτου Ἀξιωματικοῦ.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΘΝΙΚΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΗ:

Ἡ κατωτέρω ἀναφερομένη ὀργανωτικὴ διάρθρωσις τῆς Χωροφυλακῆς ἐπραγματοποιήθη τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1967, λόγῳ τῆς βάσει τοῦ ἀπὸ 22-2-66 Ν. Δ. περὶ νέας ἀναδιαρθρώσεως τῶν Στρατιωτικῶν Περιοχῶν τῆς Χώρας, ἡ ὁποία ἀπεσκόπει εἰς α) τὴν μείωσιν τῶν Στρατ. Περιοχῶν ἀπὸ 10 εἰς 7 β) τὴν κατάργησιν τῶν Ὑποπεριοχῶν καὶ γ) τὴν δημιουργίαν 21 Στρατ. Περιφερειῶν, αἱ ὁποῖαι ταυτίζονται πρὸς τὰς ἀντιστοίχους Διοικητικὰς τοιαύτας τῆς Χώρας.

Οὕτω καὶ ἡ Χωροφυλακὴ προκειμένου νὰ προσαρμόσῃ τὴν ὀργανωτικήν της διάρθρωσιν, ὥστε αἱ Ὑπηρεσίαι της νὰ ταυτίζωνται πρὸς τὰς ἀντιστοίχους Διοικητικὰς καὶ Στρατιωτικὰς τοιαύτας, ἐδημιούργησε: α) Ἑπτὰ Διοικήσεις Περιοχῶν, ἤτοι Παρισίων, Λίλλης, Ρένς, Μπορντώ, Λυών, Μέτς καὶ Μασσαλίας. β) 21 Διοικήσεις Περιφερειῶν γ) 93 Διοικήσεις Περιφερειῶν ἐπιπέδου Νομοῦ καὶ 23 Διοικήσεις Μηχανοκινήτων Μονάδων Χωροφυλακῆς.

Διοικητὴς ἑκάστης Διοικήσεως Περιοχῆς εἶναι Στρατηγός, εἰς τὸν ὁποῖον ὑπάγονται ἅπασαι αἱ ἐν τῇ περιοχῇ Ὑπηρεσίαι Χωροφυλακῆς, τὰς ἐνεργείας τῶν ὁποίων διευθύνει καὶ συντονίζει. Οὗτος εἶναι ὁ τεχνικὸς Σύμβουλος τοῦ Κυβερνήτου καὶ Στρατιωτικοῦ Διοικητοῦ τῆς Περιοχῆς διὰ θέματα ἀφορῶντα εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν καὶ ἀσφάλειαν καὶ τὴν ἄμυναν τῆς περιοχῆς. Ἀποτελεῖ δὲ τὸν ἄμεσον σύνδεσμον τῶν εἰς τὴν περιφέρειάν του Δικαστικῶν Ἀρχῶν. Ἔχει εἰς τὴν διάθεσίν του μίαν Μονάδα Ἑλικοπτέρων καὶ μίαν Μηχανοκινήτου τοιαύτην Χωροφυλακῆς, τὰς ὁποίας διαθέτει κατὰ τὴν κρίσιν του ἢ τῇ αἰτήσει τῶν διαφόρων Ὑπηρεσιῶν.

ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΧΩΡ]ΚΗΣ ΠΕΡΙΟΧΗΣ

Ἐκ τῶν ἑπτὰ τοιούτων αἱ ἓξ ἔχουν τὴν αὐτὴν ὀργάνωσιν, πλὴν τῆς τοιαύτης τῶν Παρισίων, ἤτοι: ἑκάστη τούτων ἔχει τὰς κάτωθι Ὑπηρεσίας:

α) Τὸ Ἐπιτελεῖον —Τοῦτο ἔχει 4 Γραφεῖα, ἤτοι: Προσωπικοῦ, Ἐκπαιδεύσεως, Ὑλικοῦ καὶ Οἰκονομικοῦ. β) Τὸ Γενικὸν Συνεργεῖον γ) τὴν Μονάδα Ἑλικοπτέρων δ) τὴν Μονάδα ἐλέγχου Ἐθνικῶν Ἀρτηριῶν καὶ ε) Μίαν Μονάδα Μηχανοκινήτων Χωροφυλακῆς (Ἀμέσου Ἐπεμβάσεως).

Ἡ Διοίκησις περιοχῆς Παρισσίων ἔχει τὴν κάτωθι ὀργανωτικὴν διάρθρωσιν:

α) Τὸ Ἐπιτελεῖον β) τὸ Τμῆμα Ἑλικοπτέρων γ) Τὴν Διοίκησιν Ὀρλεάνης εἰς τὴν ὁποίαν ὑπάγονται ἄλλαι 4 Διοικήσεις Ἀξιωματικῶν καὶ Μία Μονὰς Μηχανοκινήτου. δ) Ἡ Διοίκησις τῆς Πόλεως Παρισσίων εἰς ἣν ὑπάγονται, ἡ Ὑποδ]σις Βερσαλιῶν, Ἐσόν, Βάλντουὰζ καὶ Σηκουάνα — Μάρνη. ε) Ἡ Περιφερειακὴ Δ]σις Παρισσίων, εἰς ἣν ὑπάγονται αἱ Ὑπηρεσίαι Χωρ]κῆς Ἄνω Σηκουά-

Μονάδες Ἀλεξιπτωτιστῶν τῆς Γαλλικῆς Χωροφυλακῆς, κατὰ τὴν διάρκειαν ἐκπαιδεύσεώς των, ἐνῶ πραγματοποιοῦν ἐλευθέραν πτῶσιν ἐκ μεταγωγικῶν ἀεροπλάνων διὰ τῶν ὁποίων εἶναι ἐπίσης ἐφωδιασμένη ἡ Γαλλικὴ Χωροφυλακή.

να, Σὲν Ντενὶς καὶ τῆς Κοιλάδος τοῦ Μάρνη. στ) Ἡ Δ]σις Μηχανοκινήτου Παρισίων καὶ ζ) Ἡ Φρουρὰ Χωροφυλακῆς Παρισίων.

ΥΠΗΡΕΣΙΑΙ ΧΩΡ]ΚΗΣ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΣ.

Ἡ Διάρθρωσις αὐτῶν ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν τοιαύτην τῆς Νομαρχίας καὶ ἡ ἁρμοδιότης της φθάνει μέχρι καὶ τοῦ Καντωνίου. Ὁ Διοικητὴς δὲ ταύτης ἔχει ἄμεσον συνεργασίαν μετὰ τοῦ Νομάρχου τῆς περιοχῆς. Ἑπομένως ὑπάρχουν τόσαι Διοικήσεις Χωροφυλακῆς τοῦ ἐν λόγῳ ἐπιπέδου, ὅσαι καὶ αἱ ἀντίστοιχοι διοικητικαὶ περιφέρειαι, ἤτοι 93 ἐν συνόλῳ ἐξαιρέσει τοῦ Νομοῦ τοῦ Βορρᾶ ἔνθα ὑπάρχουν δύο, μία εἰς τὴν Λίλλην καὶ μία εἰς τὴν Βαλανσιέν, τοῦ Νομοῦ Κορσικῆς, ἔνθα ὑπάρχουν ἐπίσης δύο μία τοῦ Ἀγιάτσιο καὶ μία τῆς Μπάστια, ἐνῷ εἰς τὸν Νομὸν Μπελφὼρ δὲν ὑπάρχει Διοίκησις Χωροφυλακῆς.

Ἡ διοίκησις Χωροφυλακῆς εἶναι ὑπεύθυνος διὰ τὴν δημοσίαν τάξιν καὶ ἀσφάλειαν ἐν τῇ περιφερείᾳ της. Ὁ Διοικητὴς Χωροφυλακῆς συνεργάζεται στενῶς μετὰ τοῦ Νομάρχου, τοῦ Στρατιωτικοῦ Διοικητοῦ καὶ τῶν λοιπῶν Διοικητικῶν καὶ Δικαστικῶν Ἀρχῶν.

Διοικεῖται ὑπὸ ἀνωτέρου Ἀξιωματικοῦ καὶ ἡ δύναμίς της κυμαίνεται ἀναλόγως τῆς σπουδαιότητος τῆς περιοχῆς ἀπὸ 5—20 Ἀξιωματικοὺς καὶ 200—700 Ὑπαξιωματικοὺς καὶ Ὁπλίτας.

Ἔχει εἰς τὴν διάθεσίν της μίαν μηχανοκίνητον μονάδα Τροχαίας πρὸς Ἔλεγχον τῶν ὁδικῶν ἀρτηριῶν τῆς περιοχῆς, μίαν μονάδα ἐγκληματολογικῶν ἀναζητήσεων, ἓν συνεργεῖον ὀχημάτων, μίαν μονάδα ἐπικοινωνιῶν, κ.λ.π.

ΛΟΧΟΣ ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΗΣ

Ἡ ἕδρα τοῦ Λόχου Χωροφυλακῆς εὑρίσκεται εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς ἀντιστοίχου Ἐπαρχίας, ἡ δὲ κατὰ τόπον ἁρμοδιότης της ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν περιφέρειαν τῆς Ἐπαρχίας, πλὴν ἐξαιρέσεων τινῶν. Ἡ ἔκτασις δὲ τῆς περιφερείας του ἀνέρχεται εἰς περίπου 1500′ τετρ. χλμ. ἐν τῇ ὁποίᾳ ὑπάρχουν 8—10 Καντόνια πληθυσμοῦ 100.000 περίπου κατοίκων. Ἀναλόγως τῆς σπουδαιότητος τῆς περιφερείας ἀπὸ πλευρᾶς πληθυσμοῦ, βιομηχανίας, τουριστικοῦ ἐνδιαφέροντος ἢ ἀσφαλείας ὑπὸ Ἀνωτέρου ἢ καὶ κατωτέρω Ἀξιωματικοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ οὐσιαστικὸς Ἀστυνόμος τῆς περιφερείας ταύτης.

Η ΔΙΜΟΙΡΙΑ ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΗΣ

Συνήθως εὑρίσκεται εἰς τὴν ἕδραν ἑκάστου Καντονίου, τοῦ ὁποίου καὶ φέρει τὴν ἐπωνυμίαν, ἡ δὲ ἁρμοδιότης αὐτῆς ἐπεκτείνεται ἐπὶ τῆς περιφερείας τούτου. Εἶναι ἡ μικροτέρα Διοικητικὴ Μονὰς τῆς Χωροφυλακῆς καὶ διοικεῖται ὑπὸ Ἀνθυπασπιστοῦ. Ἡ δύναμίς της ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς σπουδαιότητος τῆς περιοχῆς καὶ κυμαίνεται ἀπὸ 5 ἄνδρας μέχρι 20 συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ Διοικητοῦ. Ἐνίοτε αἱ Διμοιρίαι ἔχουν καὶ μόνιμα ἢ προσωρινὰ Φυλάκια εἰς διάφορα σημεῖα σπουδαῖα πρὸς ἐξασφάλισιν καλλιτέρου ἐλέγχου τῆς περιοχῆς.

Ἐκτὸς τῶν Διμοιριῶν Ἀστυνομεύσεως τῶν Καντονίων, ὑπάρχουν καὶ Διμοιρίαι Χωροφυλακῆς εἰδικῶν ἀποστολῶν, τῶν ὁποίων ἡ ἁρμοδιότης εἶναι ἀπεριόριστος, ὡς π.χ. α) Ἐγκληματολογικῶν Ἐρευνῶν, αἱ ὁποῖαι ὑφίστανται εἰς διάφορα κλιμάκια τῆς Διοικητικῆς διαρθρώσεως, μὲ ἁρμοδιότητα ἐπὶ τῆς περιοχῆς Ἐφετείου ἢ Πρωτοδικείου. Αὗται διαθέτουν ὁμάδας διαφόρων εἰδικοτήτων, ὡς π.χ. Ἐγκληματολογικοῦ Ἐργαστηρίου, Φωτογραφικοῦ, Ἀστυνομικῶν κυνῶν κ.λ.π.

β) Διμοιρία ὀρειβατῶν καὶ διασώσεως εἰς τὰ ὀρεινὰ μέρη.

γ) Διμοιρία Ἐλέγχου Ποταμῶν καὶ Λιμνῶν.

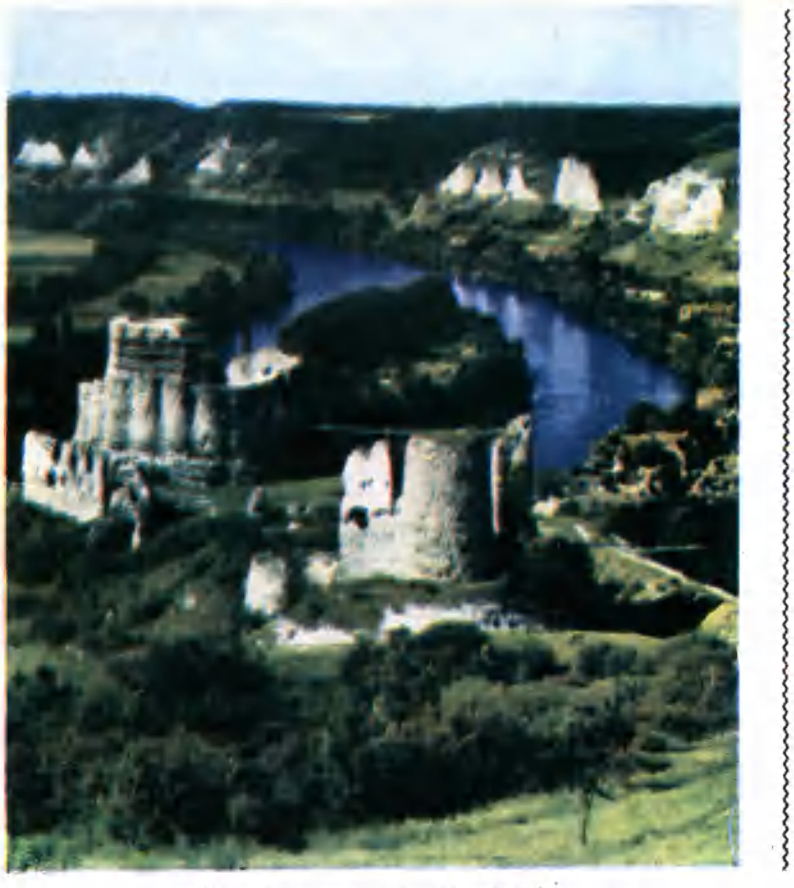
δ) Μικτὴν Διμοιρίαν ἐκ Μοτοσυκλεττιστῶν καὶ πεζῶν ἐλέγχου τῶν ὁδικῶν ἀρτηριῶν, ἡ ὁποία καὶ ἀποτελεῖ καὶ μονάδα ἀμέσου ἐπεμβάσεως.

ε) Μηχανοκίνητος Διμοιρία, διοικουμένη ὑπὸ Ὑπομοιράρχου. Αὕτη παραμένει εἰς τὴν ἕδραν τῆς Διοικήσεως, ἀσκεῖ τὸν ἔλεγχον τῶν ὁδικῶν ἀρτηριῶν καὶ ἀποτελεῖ μίαν ἐφεδρικὴν δύναμιν ἀμέσου ἐπεμβάσεως εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Διοικητοῦ, καὶ

στ) Διμοιρία εἰδικῶν ναυαγοσωστικῶν μέσων, ἡ ὁποία χρησιμο-

Γάλλοι Χωροφύλακες ἐλέγχουν ἀδείας κυνηγίου τῶν Νεμρώδ τῆς πατρίδος των εἰς τὴν ὕπαιθρον.

Ἕνα ὄμορφο τοπεῖο τῆς Γαλλίας ὅπου ἡ Χωροφυλακὴ ἀσκεῖ μεθοδικῶς καὶ δραστηρίως τὴν ἀστυνόμευσιν.

ποιεῖται διὰ τὸν ἔλεγχον τῶν ποταμῶν, τῶν λιμνῶν καὶ τῶν ἀκτῶν πρὸς παροχὴν βοηθείας εἰς κινδυνεύοντας, τὴν καταστολὴν τῆς παρανόμου ἁλιείας κ.λ.π.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω διαπιστοῦται, ὅτι ἡ Διοίκησις Χωροφυλακῆς Νομαρχιακοῦ ἐπιπέδου, εἶναι ἡ Βασικὴ Μονὰς ἀσκήσεως τῆς Ἀστυνομίας γενικῶς ἐν τῇ Ἐπικρατείᾳ, καθ' ὅσον αἱ Ὑπηρεσίαι ταύτης ἐκτείνονται μέχρι καὶ τοῦ Καντωνίου, καλύπτουσαι οὕτω ὅλην τὴν Ἐπικράτειαν.

Αὐτὴ εἶναι ἐν γενικαῖς γραμμαῖς ἡ ὀργανωτικὴ διάρθρωσις τῶν Ὑπηρεσιῶν τῆς Γαλλικῆς Χωροφυλακῆς, ἡ ὁποία ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω της Ὑπηρεσιῶν διαθέτει καὶ τὰς ἑξῆς εἰδικὰς Μονάδας, αἱ ὁποῖαι ἔχουν γενικὴν ἁρμοδιότητα καὶ χρησιμοποιοῦνται ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν, ἤτοι :

Η ΜΗΧΑΝΟΚΙΝΗΤΟΣ ΜΟΝΑΣ ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΗΣ

Αὕτη ἀποτελεῖται ἀπὸ 23 Μονάδας μηχανοκινήτου Χωροφυλακῆς διοικουμένας ὑπὸ Ἀνωτέρου Ἀξιωματικοῦ καὶ εὑρίσκονται εἰς τὴν ἕδραν ἑκάστης Διοικήσεως περιφερείας Χωροφυλακῆς. Ἑκάστη Μονὰς ἔχει Ὁμάδας Μηχανοκινήτου, ἀναλόγως τῆς σπουδαιότητος εἰς διαφόρους ἄλλας ὑποδιαιρέσεις περιφερειακὰς. Ἕκαστον Μηχανοκίνητον Σύνταγμα ἀποτελεῖται ἐκ 2–6 Μοιρῶν διοικουμένων ὑπὸ ἀνωτέρου Ἀξιωματικοῦ. Ἑκάστη Μοῖρα ἔχει ἀνάλογον ἀριθμὸν ἰλῶν, μὲ δύναμιν 3 Ἀξιωματικῶν καὶ 132 Ὑπαξιωματικῶν καὶ Ὁπλιτῶν ὑπὸ Μοίραρχον. Ἑκάστη ἴλη διοικεῖται ὑπὸ Μοιράρχου καὶ ἕκαστος Οὐλαμὸς ὑπὸ Ὑπομοιράρχου, Ἀνθυπομοιράρχου ἢ Ἀνθυπασπιστοῦ.

ΜΗΧΑΝΟΚΙΝΗΤΟΙ ΜΟΝΑΔΕΣ ΤΡΟΧΑΙΑΣ

Εἰς ἑκάστην Διοίκησιν Χωροφυλακῆς ὑπάρχει καὶ μία Μονὰς Μηχανοκίνητος διὰ τὸν τροχονομικὸν ἔλεγχον τῶν ὁδικῶν ἀρτηριῶν τῆς περιφερείας της.

ΦΡΟΥΡΑ ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΗΣ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

Ἡ ἱστορία τῆς συστάσεως τῆς Ὑπηρεσίας ταύτης τῆς Χωροφυλακῆς ἀνατρέχει εἰς τὸ ἔτος 1816 καὶ εἶναι διάδοχος τῆς παλαιοτέρας Ὑπηρεσίας Ἀσφαλείας τῶν Βασιλέων τῆς Γαλλίας. Ἔχει ἔνδοξον ἱστορίαν καὶ μεγάλας παραδόσεις. Ἱδρύθη ὑπὸ τοῦ Σὲν Λιούϊς καὶ ἀποκλειστικὴ εὐθύνη ταύτης ἦτο καὶ εἶναι ἡ προστασία τῆς πρωτευούσης τῆς Γαλλίας. Ἀποτελεῖ δὲ ἀναπόσπαστον τμῆμα τῆς Ἐθνικῆς Χωροφυλακῆς καὶ λόγῳ τῶν ὑπ' αὐτῆς προσφερθεισῶν κατὰ καιροὺς πολυτιμοτάτων Ὑπηρεσιῶν, τῆς ἀπενεμήθη τὸ 1880 εἰδικὴ Πολεμικὴ Σημαία καὶ Ἔμβλημα.

ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΗ ΑΕΡΟΠΟΡΙΑΣ

Ἡ κατάκτησις τῶν αἰθέρων καὶ αὐτοῦ τοῦ διαστήματος ὑπῆρξεν ἡ μεγαλυτέρα ἐπιτυχία τοῦ ἀνθρώπου τοῦ XX' αἰῶνος καὶ δι' αὐτὸν τὸν λόγον ἡ ἀεροπορία κατέχει σήμερον πρωτεύουσαν θέσιν εἰς τὰς Ἐνόπλους Δυνάμεις μιᾶς χώρας. Ἐκτὸς ὅμως τούτου καὶ ἡ Πολιτικὴ Ἀεροπορία ἀποτελεῖ τὸ πλέον σοβαρὸν συγκοινωνιακὸν μέσον καὶ ἔχει κυριαρχήσει εἰς τὴν ζωὴν τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου.

Τοῦτο ἀκριβῶς ἠνάγκασε τὴν Γαλλικὴν Χωροφυλακήν, ἡ ὁποία ἀπὸ τοῦ ἔτους 1957 ἔχει τὴν ἀπόλυτον εὐθύνην φρουρήσεως καὶ ἐλέγχου τῶν Πολιτικῶν καὶ Στρατιωτικῶν Ἀεροδρομίων τῆς χώρας, ἐνῶ ἀπὸ τοῦ 1934–1957 ἤσκει τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην ἐπικουρικῶς μόνον, νὰ ἀναδιοργανώσῃ καὶ ἐκσυγχρονίσῃ πλήρως τὴν «Χωροφυλακὴν Ἀεροπορίας» καὶ τὴν τοιαύτην τῶν «Ἀεροπορικῶν Μεταφορῶν», ἵνα δυνηθῇ καὶ ἀνταποκριθῇ εἰς τὰς ηὐξημένας ἀπαιτήσεις τῆς ἐποχῆς.

ΜΟΝΑΔΕΣ ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΗΣ ΕΚΤΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ

Ἡ Γαλλικὴ Χωροφυλακὴ διαθέτει καὶ μονάδας της ἐκτὸς τῆς Μητροπολιτικῆς Γαλλίας ὡς π.χ. ἐν Γερμανίᾳ καὶ εἰς ἄλλας χώρας.

Ἡ Γαλλικὴ Δύναμις Χωροφυλακῆς ἐν Γερμανίᾳ διοικεῖται ὑπὸ Στρατηγοῦ Χωροφυλακῆς, ὁ ὁποῖος ἔχει τὴν ἕδραν του εἰς Μπάντεν –Μπάντεν Γερμανίας καὶ διαθέτει μονάδας εἰς τὴν Βορείαν Ζώνην τοῦ Τρὲβ καὶ Λαντώ, εἰς τὴν Νοτίαν Ζώνην τοῦ Φρίμπουργκ, Μπάντεν–Μπάντεν καὶ Τιούμπιγκεν, καθὼς καὶ μίαν μονάδα εἰς τὸ Δυτικὸν Βερολῖνον, ἔνθα ἐκτελοῦν καθαρῶς στρατονομικὰ καθήκοντα.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΟΙ ΦΙΛΕΛΛΗΝΕΣ

καὶ ὁ ἀγὼν τοῦ 1821

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ
Ὑπομοιράρχου

«Κι' ἂν πρέπει νὰ πεθάνουμε γιὰ τὴν Ἑλλάδα θεία εἶν' ἡ δάφνη. Μιὰ φορὰ κανεὶς πεθαίνει».

Φ. ΜΙΣΤΡΑΛ

Εἰς τὸ χαρακτηριστικὸν αὐτὸ δίστιχον τοῦ ἐκ Προβηγκίας Φιλέλληνος ποιητοῦ Φρειδερίκου Μιστράλ θὰ ἠδύνατο κανεὶς νὰ συμπεριλάβῃ ὁλόκληρον τὸ νόημα τῆς φιλελληνιστικῆς κινήσεως, ὡς καὶ τὸ μέγεθος τῆς συμβολῆς τῆς κινήσεως ταύτης εἰς τὴν δικαίωσιν τοῦ ἀγῶνος τῶν Ἑλλήνων κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν τοῦ 1821.

Ποῖα ὅμως ἦσαν τὰ αἴτια, ἐξ ὧν ἐπήγασεν ἡ κίνησις αὕτη; Πρέπει ταῦτα νὰ ἀναζητηθοῦν μόνον εἰς αὐτὸν τοῦτον τὸν χαρακτῆρα καὶ τοὺς σκοποὺς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως ἢ καὶ εἰς τὴν κρατοῦσαν ἐν Εὐρώπῃ, κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους, πνευματικήν, ψυχικὴν καὶ συναισθηματικὴν διάθεσιν;

Τὴν ἀπάντησιν εἰς τὰ ἐρωτήματα ταῦτα θὰ ἐπιχειρήσωμεν νὰ δώσωμεν διὰ τοῦ παρόντος ἄρθρου.

Ἀπὸ πλευρᾶς Ἱστορίας, ἡ λέξις «φιλλέλην» ἐμφανίζεται πολὺ παλαιότερον: Φιλέλληνας ἀποκαλεῖ τοὺς κατοίκους τῆς ἰδανικῆς πολιτείας του ὁ Πλάτων (Πολιτεία: 470 Ε). «Φιλέλληνα» ἀποκαλεῖ καὶ ὁ Ξενοφὼν τὸν Ἀγησίλαον. «Φιλέλληνας» ἐπίσης ἀποκαλοῦν εἰς τοὺς ἀρχαίους χρόνους τοὺς Ἕλληνας ἡγεμόνας τῶν ἔξω τῆς Ἑλλάδος χωρῶν ὡς τὸν Ἱάσωνα τῶν Συρακουσῶν, καὶ βασιλεῖς τινὰς τῆς Ἀνατολῆς, καὶ βασιλεῖς τῶν Πάρθων, οἵτινες μάλιστα φέρουν ὑπερηφάνως τὸν τίτλον τοῦτον, κεχαραγμένον καὶ εἰς τὰ νομίσματα τῆς Χώρας των.

Ἴσως ὁ πρῶτος τῶν ἀλλοδαπῶν εἰς ὃν ἀπενεμήθη ὁ τίτλος τοῦ φιλέλληνος, εἶναι ὁ Φαραὼ τῆς Αἰγύπτου Ἄμασις Β΄. (26η δυναστεία) ὅστις ἐπέδειξεν ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον διὰ τοὺς Ἕλληνας, ἐφρόντισεν διὰ τὴν εἰς Μέμφιδαν ἐγκατάστασίν των καὶ ἀπέστειλεν πλούσια δῶρα εἰς Δελφούς.

Εἰς τοὺς νεωτέρους χρόνους ὁ Φιλελληνισμὸς ἀναπτύσσεται εἰς πανίσχυρον ρεῦμα κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς Ἀναγεννήσεως, ἐξοικειούμενος ὑπὸ τῆς δραστηριότητος τῶν εἰς τὴν Δύσιν καταφυγόντων Ἑλλήνων λογίων καὶ διανοουμένων, οἵτινες μεταλαμπάδευσαν τὸν Ἑλληνικὸν πολιτισμόν, τὴν τέχνην καὶ τὰ γράμματα. Οὕτω, φιλέλληνες ἀπεκλήθησαν καὶ ἦσαν, ὁ Πετράρχης καὶ ὁ Βοκκάκιος,—Ἰταλοὶ Οὐμανισταί— ὁ Γάλλος Βουδαῖος, ὁ Γερμανὸς Κρούσιος, καὶ ἀργότερον οἱ Σπὸν καὶ Βελλέρ, ὁ Τουρνεφάρ ὁ Ντόντουελ, ὁ Σαναζέλ—Γκουφιέ κ. ἄ.

Μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης ἐν τούτοις , ὁ φιλελληνισμὸς ἀνήκει εἰς τὴν σφαίραν τοῦ ἰδεαλισμοῦ. Τὸ ἔμπρακτον ἐνδιαφέρον θὰ ἐκδηλωθῇ μόνον κατὰ τὸν ἱερὸν ἀγῶνα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, κατὰ τρόπον τόσο πασιφανῆ καὶ ἐντυπωσιακὸν ὥστε νὰ καθιερωθῇ τελικῶς εἰς τὴν συνείδησιν πάντων ὁ ὅρος «φιλέλληνες» ὡς ὑποδηλῶν τοὺς ἀλλοδαποὺς οἵτινες δι' οἱωνδήποτε τρόπων ἐνίσχυσαν τὸν ἀγῶνα διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους τῷ 1821.

Ἡ Ἑλληνικὴ Ἐπανάστασις ἐξερράγη εἰς ἐποχὴν διεθνοῦς κλίματος λίαν δυσμενοῦς. Ὁ διαρρεύσας ἀπὸ τῆς συντριβῆς τοῦ Ναπολέοντος χρόνος παρέσχεν εἰς τὸ πανίσχυρον καγκελλάριον τῆς Αὐστρίας Μέττερνιχ δύο δυνατότητας: Τὸ μὲν νὰ ἐξαλείψῃ πᾶν σπέρμα Ἐθνικῆς ἐξεγέρσεως καὶ πᾶσαν φλόγαν Ἐπαναστατικοῦ λόγου, τὸ δὲ διὰ νὰ μυήσῃ καὶ τοὺς λοιποὺς τῶν ἑταίρων του εἰς τὸν ἐνστερνισμὸν τῶν κηρυγμάτων τῆς Ἱερᾶς Συμμαχίας περὶ μὴ μεταβολῆς εἰς τὴν Εὐρώπην τοῦ STATUS QUO.

Ὁ Βρεττανὸς Στρατηγὸς Ριχάρδος Τσώρτς ἐκ τῶν πλέον ἐνθέρμων Φιλελλήνων ὁ ὁποῖος ἀνέλαβε τὴν ἀρχηγείαν καὶ τὴν ὀργάνωσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ τὸ ἔτος 1827.

Ὁ περιφημότερος τῶν φιλελλήνων καὶ παγκοσμίως γνωστὸς ποιητὴς Λόρδος Βύρων, ὁ ὁποῖος ἠνάλωσε τὰ πάντα διὰ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Ἑλλάδος ἀκόμη καὶ αὐτὴν τὴν ζωήν του.

Εἶχεν, ὅθεν ἐπιτευχθῇ ὥστε ὁ πολιτικὸς χάρτης τῆς Εὐρώπης νὰ ἐμφανίζῃ εἰκόνα ἠρεμούσης λίμνης. Ἡ εἰκὼν ὅμως ἦτο ἀπατηλή. Διότι ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς λίμνης ἐκυκλοφόρουν ρεύματα ἰσχυρὰ καὶ ἀνησυχητικά, τὰ ὁποῖα, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, προεκάλουν τρικυμίας. (Ὡς π.χ. συνέβαινε μὲ τὰ κινήματα τῶν Καρβονάρων ἐν Ἰταλίᾳ).

Τὰ κινήματα ὅμως ταῦτα, περιωρισμένης κυρίως σημασίας, οὐδεμίαν γενικωτέραν ἀνησυχίαν προεκάλουν, μέχρις ὅτου διὰ τῆς κυρήξεως τῆς ἐπαναστάσεως εἰς τὰς παραδουναβίους ἡγεμονίας τὸ ὅλον σκηνικὸν μετεβλήθη. Ἡ Ἐπανάστασις τοῦ μονόχειρος Ἕλληνος Πρίγκηπος, προεκάλεσε ταραχὴν εἰς τοὺς ἰσχυροὺς τῆς Ἱερᾶς Συμμαχίας, τὴν ὁποίαν ὁ Μέττερνιχ ἐξέφρασε καὶ δημοσίᾳ, δηλώσας, ὅτι τὸ κίνημα τοῦ Ὑψηλάντου ἀπετέλεσε τὴν ἀφετηρίαν μιᾶς τερατσίας Ἐπαναστάσεως. Καὶ δὲν διεψεύσθη εἰς τὴν πρόβλεψίν του. Διότι μετὰ τὸ ἀνεπιτυχὲς ἐγχείρημα ἐπηκολούθησεν ἡ Ἐπανάστασις τῆς 25ηςΜαρτίου 1821, ἡ ὁποία δὲν ἐσήμαινε μόνον τὴν ἔναρξιν τῆς ἀπὸ μακροῦ ἀναμενομένης ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἐνόπλου ἀναμετρήσεως πρὸς ἀνάκτησιν τῆς Ἐθνικῆς αὐτῶν ἀνεξαρτησίας, ἀλλ' ἀπετέλεσεν καὶ τὴν ἀφετηρίαν τῶν ἐξελίξεων αἱ ὁποῖαι κατέστησαν ἐπίκαιρον τὸ θέμα τῆς κληρονομίας τοῦ «Μεγάλου Ἀσθενοῦς», τῆς Τουρκικῆς Αὐτοκρατορίας.

Περὶ τῶν αἰτίων καὶ τοῦ χαρακτῆρος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως ὑπεστηρίχθησαν διάφοροι ἀπόψεις, ἀναλόγως τῶν συμφερόντφν τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν ὁποίων ἐπεδίωκεν ἕκαστος τῶν «μελετητῶν» τοῦ ἱστορικοῦ τούτου γεγονότος. Τὸ αἴτιον ὅμως τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως ὑπῆρξεν ἕνα καὶ μοναδικόν: Ὁ πόθος τῶν Ἑλλήνων νὰ ἀνακτήσουν τὴν ἐθνικὴν αὐτῶν ἐλευθερίαν γράφει ὁ ἱστορικὸς καὶ Ἀκαδημαϊκὸς Διονύσιος Κόκκινος «ἡ ἐπανάστασις τοῦ 1821 δὲν προῆλθεν ἀπὸ τὴν ὑποκίνησιν ὡρισμένης κοινωνικῆς τάξεως, οὔτε ἀπὸ τὴν σύγκρουσιν οἰκονομικῶν συμφερόντων ἢ ἀπὸ μίαν ἁπλῆν κακοδαιμονίαν, οὔτε ὡς ἀνάγκη πολιτειακῆς μεταβολῆς» ἀλλ' ἦτο «ἐξ ὁλοκλήρου Ἐθνική».

Τὸ βαθύτερον τοῦτο νόημα τῆς Ἐπαναστάσεως, ὁ ἐθνικὸς δηλονότι χαρακτὴρ αὐτῆς, συνέβαλε μεγάλως εἰς τὴν διεύρυνσιν τῆς σπουδαιότητος τοῦ ἀγῶνος τῶν Ἑλλήνων καὶ εἰς τὴν ἐξιδανίκευσιν τῶν σκοπῶν αὐτῆς, ἰδίᾳ μεταξὺ τῶν διαπνεομένων ὑπὸ τῶν ἀνθρωπιστικῶν ἰδεωδῶν λαῶν τῆς Δύσεως, ὥστε, σὺν τῷ χρόνῳ, ἡ ὑπόθεσις τῶν ἐπαναστατημένων ραγιάδων ἀπεγυμνώθη σχεδὸν ἀπὸ πάσης πολιτικῆς καὶ διπλωματικῆς χροιᾶς καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν χῶρον τῆς ἀνθρωπίνης συγκινήσεως καὶ τοῦ ἀνθρωπίνου συναισθήματος. Ἡ ἐξιδανίκευσις αὕτη τῶν σκοπῶν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, ὡς καὶ τὸ κρατοῦν εἰς τὴν Εὐρώπην, κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους, ρομαντικὸν καὶ συναισθηματικὸν πνεῦμα, συνιστοῦν τὰ βασικὰ αἴτια ἐκ τῶν ὁποίων ἐπήγασεν ἡ ἐκδηλωθεῖσα εἰς τὴν Ἑσπερίαν γνωστὴ ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς ὑποθέσεως κίνησις, ὁ Φιλελληνισμός.

Ἡ κίνησις αὕτη λαβοῦσα διαστάσεις εἰς πλείστας ὅσας χώρας, συνέβαλε σημαντικῶς εἰς τὴν δικαίωσιν τοῦ ἀγῶνος τῶν Ἑλλήνων, διὸ καὶ τὴν λίαν σύντομον ἀναφορὰν εἰς τὴν ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς ὑποθέσεως δρᾶσιν τῶν κυριωτέρων ἐκ τῶν ἐκπροσώπων τοῦ Φιλελληνισμοῦ, κρίνομεν ὡς λίαν ἐπίκαιρον, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς 150ετηρίδος τῆς Ἐθνικῆς Παλιγγενεσίας.

Εἰς τὴν Γαλλίαν ὁ ποιητὴς Φρειδερῖκος Μιστράλ διὰ τῶν ποιημάτων του προτρέπει εἰς τὴν συμμετοχὴν εἰς τὸν ἀγῶνα, ἐνῷ ὁ Σατωμπριὰν μὲ τὸ γνωστὸν «Ὁδοιπορικόν» του προπαρασκευάζει εὐνοϊκώτατα τὴν δημοσίαν γνώμην τῆς Εὐρώπης ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ Ἱεροῦ αὐτῆς ἀγῶνος. Πλέον τούτων οἱ Οὐγκὼ καὶ Ντέλακρουὰ «θρηνοῦν» τὰ δεινοπαθήματα τῶν ἐπαναστατῶν.

Εἰς τὴν Γερμανίαν ὁ ποιητὴς Γουλιέλμος Μύλλερ, ὑπομιμνήσκων τὴν ὑπὲρ τοῦ παγκοσμίου πνεύματος συνεισφορὰν τῆς Ἑλλάδος (χωρὶς ἐλευθερία τὶ θἄσουν τἄχα Ἑλλάδα; Χωρὶς ἐσένα Ἑλλάδα τὶ θἄταν τάχα ὁ κόσμος;), διὰ τῶν στίχων του («ἐμπρὸς ἱππότες τρέξατε ἀπὸ κάθε γῆς τὴν ἄκρη—τ' ἀθλα σας τὸ τραγούδι μου θὰ ἠχολογῇ στὰ μάκρη») σαλπίζει προσκλητήριον πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν τάξεων τῶν μαχομένων Ἑλλήνων. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ γίγας τοῦ νεωτέρου Γερμανικοῦ πνεύματος ὁ Γκαῖτε (περὶ τοῦ ὁποίου ὁ Σίλλερ ἔλεγεν ὅτι «ἐμεγάλωσεν ὑπὸ τὸν ἥλιον τοῦ μακρυνοῦ Ἑλληνικοῦ οὐρανοῦ») συγκινεῖται βαθύτατα ἀπὸ τὸν Ἑλληνικὸν ἀγῶνα. Μεταφράζει εἰς τὴν Γερμανικὴν Ἑλληνικὰ δημώδη ἄσματα καὶ συμμετέχει ἐνεργῶς εἰς τὴν κίνησιν, μὴ παραλείπων εἰς πᾶσαν εὐκαιρίαν, νὰ διακυρήσσῃ, ὅτι ἔχει «συγγένειαν» πρὸς τοὺς Ἕλληνας.

Αὐτοὶ ἦσαν οἱ ἐκ τῶν φιλελλήνων διανοούμενοι, οἵτινες διὰ τοῦ ἀπαστράπτοντος πνεύματός των συνήγειραν τὰς εὐγενεῖς καρδίας ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀγῶνος καὶ ἐνέπνευσεν τὸν θαυμασμὸν καὶ τὴν συμπάθειαν διὰ τὴν ἀγωνιζομένη Ἑλλάδα. Πολλοὶ ἄλλοι γνωστοὶ καὶ ἄγνωστοι, εἰς τὸν Ἑλληνικὸν ἀγῶνα δὲν προσέφεραν μόνον τὴν σκέψιν των, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν ταύτην τὴν ζωήν των.

Η ΔΙΑΒΟΛΗ ΑΙΤΙΟΝ ΑΠΟΣΥΝΘΕΣΕΩΣ

ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΤΑΓΑΡΗ
Ἀντιστρατήγου ἐ. ἀ.

Ἀπὸ τὰς συγκλινούσας ἀπόψεις πληθύος ἐπιφανῶν φιλοσόφων—στοχαστῶν τῆς ἐποχῆς μας (Ἀντρὲ Μαλρώ, Ἀντρὲ Φρανσουὰ Πονσέ, Μπέργκσον, Γκρασὲ κ. ἄ.), προκύπτει τὸ σαφὲς συμπέρασμα ὅτι ὁ σύγχρονος πολιτισμὸς πάσχει ἀπὸ ἐπικίνδυνον ἀναπηρίαν, μὲ συνέπειαν νὰ χάσῃ ὁ ἄνθρωπος, ἴσως ἀνεπανορθώτως, τὸν ἑαυτόν του, εἰς τὴν δίνην τοῦ ἄγχους, τὴν ὁποίαν ἐδημιούργησαν ἡ Τεχνολογικὴ φρενῖτις καὶ ἡ ἄρνησις τῆς καλλιεργείας τῶν ἠθικῶν ἀξιῶν. Ἡ ἠθικὴ πτῶσις τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου ἀποτελεῖ τὸ βαρὺ τίμημα διὰ τὰς καταπληκτικὰς συγχρόνους τεχνολογικὰς ἐπιτεύξεις. Ἐπιγραμματικῶς ἀναφέρομεν κατωτέρω τὸ συμπέρασμα ἐκ τινος ὁμιλίας μας, ὅπερ ἀποτελεῖ, ἴσως, ἐπικήδειον τοῦ ἀποτυχημένου πολιτισμοῦ μας:

«. . . Κατέκτησεν ὁ ἄνθρωπος τὴν τιτάνειον πυρρηνικὴν ἰσχύν, ἀλλὰ ἔχασε τὴν ἰσχὺν τῆς ἠθικῆς του καὶ ἀδυνατεῖ νὰ ἀντιδράσῃ εἰς τὴν ἀδιάκοπον φθοράν του· αἱ στιβαραὶ τεχνολογικαὶ του πτέρυγες τοῦ ἐξησφάλισαν ρωμαλέαν καὶ μεγαλειώδη πτῆσιν πρὸς τὸ ἀχανὲς Διάστημα, ἀλλὰ αἱ ἀτροφικαὶ πτέρυγες τοῦ ἠθικοπνευματικοῦ του πολιτισμοῦ δὲν δύνανται νὰ τὸν συγκρατήσουν ἀπὸ τὴν μοιραίαν πτῶσιν του εἰς ἓν ἐρεβῶδες χάος. . .

Εἰς τὴν πτῶσιν τοῦ ἀνθρώπου συντελεῖ, ὡς ὑποστηρίζει ὁ Κάφκα, ἡ ἀπελπισία του ἐκ τοῦ παραλογισμοῦ τοῦ περιβάλλοντός του, ἢ τὸ παρανοϊκὸν τοῦ ἀνθρωπίνου βίου καὶ τὸ ἀλόγιστον τῆς κοινωνίας, ὡς διαγράφει ἡ φιλοσοφικὴ σκέψις τοῦ Καμύ, ὁ ὁποῖος προτείνει ὡς σωτηρίαν (τὴν ὁποίαν βλέπει ἐξαιρετικῶς δυσχερῆ), τὴν προσήλωσιν πρὸς ἓν ἐπίλεκτον ἰδανικόν, τὸ ὁποῖον καὶ μόνον δύναται νὰ διαφυλάξῃ τὰς ὑψηλὰς ἠθικὰς καὶ πνευματικὰς ἀξίας.

Ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος, δημιούργημα ἑνὸς τυφλοῦ πολιτισμοῦ, οὐδόλως ἐκαλλιεργήθη ἀπὸ τὴν σύγχρονον τεχνολογικὴν ἀνέλιξίν του ὡς ἠθικὴ ἀξία, ἐγκαταληφθεὶς εἰς τὰς παρορμήσεις του, αἱ ὁποῖαι τὸν ἐπαναφέρουν εἰς τὸ καθεστὼς τῆς ζούγκλας. Καὶ αἱ παρορμήσεις αὗται, ὡς διδάσκει ὁ Κάντ, ὁδηγοῦν μόνον πρὸς τὴν ἱκανοποίησιν τῶν ἐνστίκτων, ἡ ὁποία εἶναι ζωηρῶς ἐπιθυμητή, ἐνῶ δὲν ὑφίσταται ἐπιθυμία ἐνστερνισμοῦ τοῦ ἠθικοῦ νόμου, τοῦ ὁποίου μέγα περιεχόμενον εἶναι ὁ σεβασμὸς πρὸς τοὺς συνανθρώπους. (Βασικὴ ἀρχὴ τῆς Καντιανῆς φιλοσοφίας). Ὁ σεβασμὸς οὗτος εἶναι ἓν συναίσθημα κριτικόν, τὸ ὁποῖον θέτει φραγμὸν εἰς τὰς ἐνστικτώδεις παρορμήσεις τοῦ ἀνθρώπου, συντελεῖ εἰς τὴν ἄρνησιν τῶν ζωωδῶν φυσικῶν ροπῶν καὶ ἀποτελεῖ τὸ μοναδικὸν κίνητρον τῆς ἠθικῆς πράξεως. Ἀλλὰ αἱ ἀγαθαὶ ἀνθρώπιναι ἰδιότητες εἶναι προϊόντα τῆς παραμεληθείσης—καὶ ἴσως τῆς λοιδορουμένης σήμερον—ἠθικοπνευματικῆς καλλιεργείας. Ἀντὶ νὰ ὑπηρετῇ ταύτην ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος, ἔχει μεταβληθῇ εἰς ἕρμαιον τῶν παθῶν του, ἔχει τορπιλλίσει τοὺς ὑγιεῖς θεσμούς, οἱ χαλινοὶ τῆς ὀρθῆς διαπαιδαγωγήσεως τῆς νεολαίας ἐξέφυγον τῶν χειρῶν του, καὶ διανύει τὴν κατισοῦσαν τροχιὰν μιᾶς ὀδυνηρᾶς πτώσεως.

Συνέπεια τῆς ὡς ἄνω θλιβερᾶς εἰκόνος εἶναι ἡ πλουσία συγκομιδὴ τῶν προϊόντων τοῦ κακοῦ, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ εἰδεχθέστερον εἶναι ἡ διαβολή. Αὕτη εἶναι σαφῶς ἀντίθετος τοῦ σεβασμοῦ, τοῦ σπουδαιοτέρου ἐκ τῶν ἐκλεκτῶν προϊόντων τοῦ ἀγαθοῦ, κατὰ ὁμόφωνον φιλοσοφικὴν σκέψιν, προεξάρχοντος τοῦ Κάντ, τοῦ δὲ Καρτεσίου θεωροῦντος τοῦτον ὡς τὴν ὑψίστην ἀρετήν.

Ἡ διαβολὴ ἀποτελεῖ τὸ σύγχρονον, ἰδίᾳ, ἀειθαλὲς «ἄνθος τοῦ κακοῦ», τὸ ὁποῖον, εὑρῖσκον πρόσφορον ἔδαφος, συνεχῶς γιγαντοῦται καὶ πολλαπλασιάζεται. Εἶναι ἡ χειρίστη τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων καὶ ἔργον, τῷ ὄντι, διαβολικόν. Ἐκ τῆς σατανικῆς ταύτης πράξεως ὁ θεὸς τοῦ κακοῦ ὠνομάσθη διάβολος ὑπὸ τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας. Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ὠνόμαζον, ὡς γνωστόν, διάβολον, τὸν σήμερον καλούμενον διαβολέα, δηλαδὴ τὸν συκοφαντοῦντα καὶ κατηγοροῦντα ψευδῶς. Ἡ εἰδεχθὴς αὕτη πρᾶξις ἀποτελεῖ τὴν κυρίαν ἐκδήλωσιν τῆς λυσσαλέας μάχης τοῦ κακοῦ κατὰ τοῦ ἀγαθοῦ, καὶ πλέον συγκεκριμένως τῆς μάχης τῶν ὑπανθρώ-

Ὁ διαβολεὺς περιτέχνως καὶ μεθοδικῶς ρίπτει τὸ δηλητήριόν του ἀναμένων τὰ ἀποτελέσματα τῆς σατανικότητός του. Ἐὰν ὁ συνομιλητής του εἶναι εὐμενὴς δέκτης τῶν διαβολῶν του τότε ἀσφαλῶς ἡ ὑπόληψις κάποιου προσώπου θὰ σπιλωθῇ ἡ οἰκογενειακὴ γαλήνη θὰ διαταραχθῇ, τὸ κῦρος ἴσως μειωθῇ ἢ καὶ ἄλλα χειρότερα ἀκόμη δύνανται νὰ συμβοῦν.

πῶν ἐναντίον τῶν ἠθικοπνευματικῶν ἀνθρώπων, τῶν ἠθικῶς ὑγιῶν ἐκείνων προσωπικοτήτων αἱ ὁποῖαι ὑπάρχουν σήμερον, δυστυχῶς, κατ' ἐλάχιστον ποσοστόν, συνεχῶς μειούμενον, καὶ προσπαθοῦν, ἐπὶ ματαίῳ, νὰ σταματήσουν τὴν ὁριστικὴν πτῶσιν εἰς τὸ χάος τῶν συγχρόνων κοινωνιῶν.

Τὸ «ἄνθος» τοῦτο φύεται ἀφθόνως, ἰδίως, εἰς τὰς ὑποαναπτύκτους κοινωνίας, ὅπου εὑρίσκει πεδίον δράσεως πρόσφορον διὰ τὸ ἀφανιστικόν του ἔργον. Οἱ διαβολεῖς, μακρὰν τοῦ φωτός, ζοῦν ἐν μέσῳ τῶν ἐρεβωδῶν ἐνστίκτων των, τὰ δὲ κινοῦντα τὴν δρᾶσιν των αἴτια εἶναι ταπεινὰ καὶ ἰδιοτελῆ. Τὸ δυσειδὲς ἔργον των ἐπιτελεῖται τόσον περιτέχνως, ὥστε, κατὰ κανόνα, ἀποφεύγουν οὗτοι τὴν πᾶσαν ποινήν. Ἀντιθέτως ἐπιτυγχάνουν νὰ προσφέρουν συνεχῶς τὰς πάσης φύσεως «ὑπηρεσίας» των καὶ νὰ παρουσιάζωνται στυλοβάται πάσης κρατούσης κοινωνικῆς καταστάσεως, προσαρμοζόμενοι εἰς τὰς μεταβολάς, λίαν δεξιοτέχνως, μὲ παντελῆ ἀπουσίαν πάσης φύσεως ἠθικῶν ἀνασταλτικῶν. Οἱ διαβολεῖς ἀποτελοῦν πάντοτε τὴν κόπρον τῶν κοινωνιῶν καὶ στόχος των διαρκὴς εἶναι οἱ σκαπανεῖς τοῦ ὑγιοῦς καθήκοντος, τοὺς ὁποίους μισοῦν θανασίμως, καθόσον ἀδυνατοῦν νὰ προσεγγίσουν τὰς ἱκανότητάς των.

Οὐδέποτε οἱ διαβολεῖς ἀσχολοῦνται μὲ τοὺς μετρίους καὶ ἀνικάνους, καθόσον οὗτοι, ἐξ ἀδρανείας, σπανίως ὑπηρετοῦν τὸ ἀγαθόν. Διὰ τῶν ποταπῶν καὶ εὐτελῶν κινήτρων τῶν διαβολικῶν τούτων ἐργατῶν ἐπιδιώκεται ὁ ἐξοβελισμὸς ἐκ τοῦ προσκηνίου τῶν ἱκανῶν, ἵνα εὕρουν πεδίον δράσεως καὶ προόδου τῶν σκοτεινῶν σκοπῶν των οἱ ἀπεργαζόμενοι τὸ κακόν. Ἡ ἐπιδίωξις αὕτη ἐπιτυγχάνεται σχεδὸν πάντοτε, ὁπότε, μετὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν τῶν ἱκανῶν, ἀναλαμβάνεται τὸ ἔργον τούτων ὑπὸ ἀνικάνων χειριστῶν, ὅπερ ὁδηγεῖ εἰς τὴν πλήρη ἀποσύνθεσιν καὶ ἀφανισμὸν τοῦ ἀντιστοίχου κοινωνικοῦ ὀργανισμοῦ. Σπανίως οἱ ὀργανισμοὶ κατορθώνουν νὰ διατηρήσουν ἐν ὑπηρεσίᾳ εὐαρίθμους ἱκανοὺς ἐργάτας, οἱ ὁποῖοι, ὡς ἀποτελοῦντες ἀνίσχυρον μειοψηφίαν, ἀδυνατοῦν νὰ δράσουν σωστικῶς.

Οἱ διαβολεῖς, διαβολικῇ χάριτι, εἶναι ἐξωπλισμένοι μὲ πληθὺν ψευδοχαρίτων μὲ συνέπειαν νὰ φαίνωνται εὐχάριστοι καὶ ἐξυπηρετικοὶ εἰς τοὺς ἀσκοῦντας ἀποφασιστικὰς ἁρμοδιότητας. Αἱ «χάριτες» αὗται μετὰ τῆς σατανικῆς ὑποκρισίας καὶ λοιπῶν συναφῶν παραπλανητικῶν ἐκδηλώσεων τῆς παρηλλαγμένης ἀπατηλῶς συμπεριφορᾶς των, συνθέτουν ἓν πλαστὸν προσωπεῖον ἐμπιστοσύνης, τὸ

ὁποῖον ἀπατᾷ συστηματικῶς τοὺς δέκτας τῶν διαβολῶν των.

Διὰ νὰ δράσουν ὅμως οἱ διαβολεῖς ἀποτελεσματικῶς, ἔχουν ἀνάγκην ἀπαραιτήτως ἀπὸ διαδοσίας τῶν ψιθύρων των καὶ κυρίως ἀπὸ εὐμενεῖς δέκτας τῶν διαβολῶν των. Εἰς τοὺς τελευταίους ἀνήκουν οἱ κατέχοντες ἀποφασιστικὴν ἁρμοδιότητα ἐν ταῖς κοινωνίαις, τὴν ὁποίαν, ἀφοῦ ἐπηρεασθοῦν, ἴσως ἀθελήτως, ἀπὸ τὰς διαβολάς, στρέφουν, πλειστάκις ἀβασανίστως κατὰ τῶν ἀνυπόπτων συκοφαντουμένων. Εἰς πολλὰς περιπτώσεις ἀντιλαμβάνονται τὴν παγίδα καὶ ἀνακαλοῦν, ἀλλὰ τὸ κακὸν ἔχει ἤδη συντελεσθῆ.

Ἄνευ τῶν ὡς ἄνω συμπαραστατῶν, ἰδίως τῶν τελευταίων, οἱ διαβολεῖς οὐδὲν σχεδὸν δύνανται νὰ ἐπιτύχουν, ἀπομονοῦνται καὶ ἐξαφανίζονται. Ἑπομένως οἱ ἀσκοῦντες ἀποφασιστικὰς ἁρμοδιότητας κοινωνικοὶ λειτουργοὶ —οἱ ὁποῖοι προσφεύγοντες εἰς τὰς ὑπηρεσίας τῶν «πληροφοριοδοτῶν» των, ἐπηνδρουμένων κατὰ σύστημα ἐκ διαβολέων, ἀποδεικνύουν ἔλλειψιν ἱκανοτήτων ὡς ταγῶν καὶ φόβον δι' ἀστάθειαν τοῦ συστήματός των—, οὐδέποτε πρέπει νὰ θέτουν εὐήκοον οὖς εἰς τοὺς προθυμοτάτους διὰ πᾶσαν ἐξυπηρέτησιν μετρίους ἢ ἀχρήστους συνεργάτας των. Σύνηθες χαρακτηριστικὸν τῶν διαβολέων εἶναι ἡ ἀλλαγὴ στρατοπέδου εἰς πᾶσαν μεταβολήν, ἡ ἔνταξίς των εἰς τὴν παράταξιν τῶν κρατούντων ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ ἡ συνέχισις τῆς φθοροποιοῦ των δράσεως, μὲ πρωταρχικὸν στόχον των τοὺς πρώην αὐθέντας των, ἔστω καὶ ἂν εἶχον εὐεργετηθῆ ἀφειδῶς ὑπ' αὐτῶν. Καὶ οἱ τελευταῖοι οὗτοι δρέπουν τότε τοὺς πικροὺς καρποὺς τῆς ἄλλοτε κακῆς ἐπιλογῆς τῶν συνεργατῶν των.

Εἶναι γεγονὸς ὅτι οἱ κατέχοντες θέσεις ταγῶν εἰς τι κοινωνικὸν σύστημα ἔχουν ἀνάγκην πληροφοριῶν περὶ τῆς ποιότητος καὶ τῆς δράσεως τοῦ ἐμψύχου δυναμικοῦ, τὸ ὁποῖον ἀπαρτίζει τὸ οἰκοδόμημα παντὸς ὀργανισμοῦ. Αἱ πληροφορίαι ὅμως αὗται πρέπει νὰ συλλέγονται μόνον διὰ τῆς ἀλύσεως τῶν ὑποτεταγμένων στελεχῶν, τὰ ὁποῖα, ὡς κατὰ τεκμήριον ἐκλεκτά, θὰ ἐκφέρουν τὴν νόμιμον καὶ ὀρθὴν κρίσιν των διὰ τοὺς μετ' αὐτῶν συνεργαζομένους, προκύπτουσαν ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεώς των καὶ μόνον.

Οἱ ἄλλοι τρόποι συλλογῆς πληροφοριῶν (καὶ τῶν βάσει τούτων περαιτέρω ἐνεργειῶν), αἱ ὁποῖαι πληροφορίαι τότε θὰ προκύπτουν ἐξ «ὑπηρεσιῶν» ἀναρμοδίων προσώπων, ἀνεπισήμως καὶ ἄνευ ἀποδείξεων ἀποτελοῦν καλλιέργειαν εὐνοϊκοῦ πεδίου ἀναπτύξεως καὶ δράσεως τῆς καταλυτικῆς τοῦ παντὸς διαβολῆς. Ὑφίσταται ἀπανταχοῦ πλειὰς ὑπανθρώπων, οἱ ὁποῖοι εἶναι προθυμότατοι καὶ ἀντὶ εὐτελῶν, ἔτι, ἀντιπαροχῶν, νὰ ταχθοῦν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς εἰδεχθοῦς ταύτης πράξεως.

Οἱ ἀδίκως διωκόμενοι εἶναι, κατὰ κανόνα, οἱ ἐκλεκτοί. Ὁ κοινωνικὸς ὀργανισμὸς στερεῖται τῶν ὑπηρεσιῶν των καὶ ἀντ' αὐτῶν χρησιμοποιοῦνται, κατὰ σημαντικὸν ποσοστόν, μετριότητες, ποικίλης πρὸς τὰ κάτω διαβαθμίσεως, αἱ ὁποῖαι ἐπιταχύνουν τὴν ἀποσύνθεσίν του.

Περαιτέρω, οἱ ἀδικηθέντες δὲν πίπτουν μοιρολατρικῶς, ἀλλά, ἀσκοῦντες τὸ νόμιμον δικαίωμα τῆς ἀμύνης (κατὰ τὴν Ἀριστοτέλειον ρῆσιν: πᾶς ὁ μὴ ἀμυνόμενος, ἐν ἀδικίᾳ, εὑρεθείς, εἶναι ἀνήθικος), λαμβάνουν σαφῶς ἀντίθετον θέσιν πρὸς τὸν νοσοῦντα ὀργανισμὸν (λόγω τῆς προσβολῆς του ἐκ τῆς πανώλους τῆς διαβολῆς), ὁ ὁποῖος ὑπηρετούμενος κακῶς ἐσωτερικῶς καὶ βαλλόμενος σφοδρῶς ἐξωτερικῶς, θὰ ἐξαφανισθῇ τραγικῶς, μὴ δυνάμενος νὰ ἐπιβιώσῃ ἐπὶ μακρόν, παρὰ τὴν ἀνθηρὰν περὶ αὐτοῦ εἰκόνα, τὴν ὁποίαν παρουσιάζουν οἱ διαβολεῖς πρὸς τοὺς ἀφέντας των καὶ πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν. Καὶ ἡ πτῶσις τῶν ὀργανισμῶν τούτων δημιουργεῖ κενόν, τὸ ὁποῖον καιροφυλακτοῦν νὰ πλημμυρίσουν διὰ τῶν συστημάτων των ἀρνήσεως καὶ καταστροφῆς, ἀνατροπῆς τοῦ παντὸς ἐξστρεμισταί.

Εἶναι βέβαιον ὅτι τὸ δηλητήριον τῆς διαβολῆς τὸ ἔχουν δοκιμάσει πλεῖστοι ἱκανοὶ μαχηταὶ τοῦ ἀγαθοῦ, μοχθήσαντες γονίμως καὶ ἐπὶ μακρόν,εἰς τὸ ἀντίστοιχον πεδίον δράσεως, ὅπου ἐτάχθησαν, λόγῳ τῶν ἱκανοτήτων των. Πλεῖσται ἐξέραιτοι σταδιοδρομίαι κατεστράφησαν, ἰδίως ὅταν οἱ ὁδεύοντες ἐπ' αὐτῶν ἦσαν ἐρασταὶ τοῦ καθήκοντος καὶ ἀμείλικτοι διῶκται τῶν ἀνικάνων. πΠρὸ τῆς τοιαύτης ἠθικῆς ἀντιδράσεως, οἱ τελευταῖοι θέτουν, κατὰ κανόνα, εἰς δρᾶσιν τὸ σατανικὸν ὅπλον τῆς διαβολῆς καὶ κατορθώνουν νὰ ἐξαφανίσουν τὰς κατ' αὐτῶν στραφείσας δικαίως, ἐπιλέκτους προσωπικότητας.

Καὶ ὅσον βυθίζονται αἱ κοινωνίαι εἰς τὸ τέλμα τῆς ἠθικοπνευματικῆς πορώσεως, τόσον πολλαπλασιάζονται πληθωρικῶς οἱ ἐργάται τοῦ κακοῦ καὶ τὰς βυθίζουν περισσότερον. Πρὸ τοῦ φαινομένου τούτου οἱ φιλόσοφοι στοχασταί μας κρούουν συνεχῶς τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου —δυστυχῶς εἰς τὰ ὦτα μὴ ἀκουόντων, μέχρις ὅτου καταβυθισθῆ καὶ οὗτος μετ' αὐτῶν εἰς τὸ χάος τοῦ ἀφανισμοῦ.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΤΑΓΑΡΗΣ

ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΙΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΚΑΡΑΜΠΑΣΙΑΔΗ
Μοιράρχου

Τὸ ἀδίκημα τῆς ἀπελευθερώσεως κρατουμένου ἐξ ἀμελείας, προβλεπόμενον καὶ τιμωρούμενον ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 88 παρ. 2 τοῦ Στρατιωτικοῦ Ποινικοῦ Κώδικος (ἀντίστ. 172 παρ. 2 Π. Κ.), συγκαταλέγεται μεταξὺ τῶν συχνότερον διαπραττομένων ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν Χωρ]κῆς στρατιωτικῶν ἀδικημάτων, τοῦτο δέ, διότι εἰς τὴν Χωροφυλακὴν ἔχει ἀνατεθῆ, πέραν τῶν ἄλλων αὐτῆς καθηκόντων καὶ ἡ ἐκτέλεσις μεταγωγῶν κρατουμένων, ἡ ἐν τοῖς κρατητηρίοις φρούρησις κρατουμένων ὑποδίκων ἢ καταδίκων, ἡ φρουρὰ τῶν ποινικῶν Φυλακῶν, ἡ φρουρὰ ἀσθενῶν καταδίκων ἢ ὑποδίκων ἐν νοσοκομείῳ ἢ κλινικῇ, ἡ ἐκτέλεσις καταδικτικῶν ἐγγράφων κ.λ.π. (ἄρθρ. 1 ἐδ. λβ'. 191 ἐπ., 235 ἐπ., 302 ἐπ. Κανον. Ὑπηρεσ. Χωρ]κῆς).

Οὕτως, ἐκ τῶν παρὰ τῷ ἁρμοδίῳ Τμήματι τοῦ Ἀρχηγείου Χωρ]κῆς τηρουμένων στοιχείων προκύπτει, ὅτι κατὰ τὰ ἔτη 1966, 1967, 1968 καὶ 1969 ἐπὶ συνόλου κατηγορουμένων διὰ στρατιωτικὰ 759 ἀνδρῶν Χωρ]κῆς, οἱ 142, ἤτοι ποσοστὸν πλέον τοῦ 16 ο)ο, ἐκατηγορήθησαν ἐπὶ τῇ πράξει τῆς ἀπελευθερώσεως κρατουμένου ἐξ ἀμελείας, μὲ ἀποτέλεσμα τὸ ἀδίκημα τοῦτο νὰ καταλαμβάνῃ τὴν δευτέραν κατὰ σειρὰν θέσιν εἰς τὴν συχνότητα τῶν κατὰ ὡς ἄνω ἔτη τελεσθέντων στρατιωτικῶν ἀδικημάτων.

Συνηθέστερον τὸ ἐν λόγῳ ἀδίκημα ἐλάμβανε χώραν κατὰ τὰς μεταγωγὰς κρατουμένων, ἐνῷ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1970, λόγῳ τοῦ καθιερωθέντος νέου τρόπου μεταγωγῆς τῶν κρατουμένων, συνισταμένου εἰς τὴν δι' ὑπηρεσιακῶν αὐτοκινήτων εἰδικῆς κατασκευῆς μετὰ R]T (κλοῦβες) μεταγωγὴν αὐτῶν, τὸ ὡς ἄνω σήμερον ποσοστὸν ἐμειώθη οὐσιωδῶς. Οὐδεὶς δὲ ἐκ τῶν μεταγομένων διὰ τῶν αὐτοκινήτων τούτων κατώρθωσε νὰ ἀποδράσῃ μέχρι σήμερον. Οὕτω, κατὰ τὸ ἔτος 1970 κατῆλθεν εἰς ποσοστὸν 11,2 ο]ο, ἐνῷ κατὰ τὸ τρέχον ἔτος καὶ δὴ μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν χαράσσονται αἱ γραμμαὶ αὗται, τὸ ποσοστὸν τῶν ἐπὶ ἀπελευθερώσει κρατουμένου ἐξ ἀμελείας κατηγορηθέντων ἀνδρῶν τοῦ Σώματος κατῆλθεν εἰς 1 ο]ο περίπου ἐπὶ τοῦ συνόλου τῶν ἐπὶ στρατιωτικοῖς ἀδικήμασι κατηγορουμένων.

Ἐπειδὴ ἡ πρᾶξις τῆς ἀπελευθερώσεως κρατουμένου ἐξ ἀμελείας παρουσιάζει ἰδιομορφίαν τινά, δὲν θὰ παύσῃ δὲ τελουμένη καὶ εἰς τὸ μέλλον, καθ' ὅσον, ὡς ἐν ἀρχῇ ἐσημειώθη, εἰς τοὺς ἄνδρας τῆς Χωρ)κῆς συχνάκις ἀνατίθεται, πλὴν τῆς μεταγωγῆς κρατουμένων, ἡ φρούρησις καταδίκων ἢ ὑποδίκων κ.λ.π., κρίνεται σκόπιμον ὅπως γίνῃ κατωτέρω σύντομος ἀνάπτυξις τῶν ἀπαιτουμένων κατὰ νόμον στοιχείων διὰ τὴν ὕπαρξιν τοῦ ἐγκλήματος τούτου.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 88 παρ. 2 τοῦ Σ.Π.Κ. «Ὁ ἐξ ἀμελείας γενόμενος ὑπαίτιος ἀπελευθερώσεως... κρατουμένου τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν μέχρι δύο ἐτῶν, ἐὰν ἦτο ἐξ οἱουδήποτε λόγου ὑπόχρεως εἰς φύλαξιν τοῦ κρατουμένου. Οὗτος μένει ἀτιμώρητος, ἐὰν τῇ προσπαθείᾳ του συνελήφθη ἐκ νέου ὁ κρατούμενος ἐντὸς δέκα πέντε ἡμερῶν».

Ἐκ τῶν συνδεδυασμένων διατάξεων τῶν παραγ. 1 καὶ 2 τοῦ ἄρθρου 88 Σ.Π.Κ. προκύπτει, ὅτι στοιχεῖα τοῦ ἀδικήματος τῆς ἀπελευθερώσεως κρατουμένου ἐξ ἀμελείας εἶναι τὰ κάτωθι:

α) Ὑποκείμενον τῆς πράξεως δύναται νὰ εἶναι μόνον στρατιωτικός.

Στρατιωτικοί, κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ Σ. Π. Κ., θεωροῦνται ἅπαντες οἱ ἀνήκοντες εἰς τὸν στρατὸν τῆς ξηρᾶς, τῆς θαλάσσης καὶ τοῦ ἀέρος, ἤτοι οἱ τεταγμένοι εἰς τὸν κατὰ γῆν Στρατόν, τὸ Ναυτικόν, τὴν Ἀεροπορίαν, τὴν Χωροφυλακήν, τὸ Λιμενικὸν Σῶμα καὶ τὸ Σῶμα τῶν Φαροφυλάκων Ἀξιωματικοί, Ἀνθυπασπισταὶ καὶ Ὁπλῖται παντὸς βαθμοῦ καὶ κλάδου, ὡς καὶ πάντες οἱ τούτοις διὰ νόμου ἐξομοιούμενοι (ἄρθρ. 22 παρ. 2 Σ.Π.Κ.).

β) Ὁ στρατιωτικὸς δέον νὰ εἶναι ὑπόχρεως ἐξ οἱουδήποτε λόγου εἰς φύλαξιν τοῦ κρατουμένου.

Ἡ ὑποχρέωσις αὕτη δυνατὸν νὰ ἐπιβάλλεται εἴτε ἐκ διατάξεως νόμου τινός, εἴτε ἐκ τοῦ Κανονισμοῦ τῆς οἰκείας Ὑπηρεσίας, εἴτε ἐκ διαταγῆς τῆς προϊσταμένης τοῦ στρατιωτικοῦ Ὑπηρεσίας κ.ο.κ. Ἐὰν τοιαύτη πρὸς φύλαξιν τοῦ κρατουμένου ὑποχρέωσις δὲν ἔχει ἐπιβληθῇ εἰς τὸν στρατιωτικόν, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ οὗτος ὑπαίτιος ἀπελευ-

θερώσεως κρατουμένου εἰς περίπτωσιν ἀποδράσεως τοῦ τελευταίου.

γ) Ὁ ἀπελευθερωθεὶς πρέπει νὰ εἶναι φυλακισμένος ἢ διαταγῇ τῆς ἀρχῆς κρατούμενος. Καὶ φυλακισμένος μὲν εἶναι πᾶς δυνάμει δικαστικῆς ἀποφάσεως, ἢ δικαστικοῦ ἐντάλματος, ἢ βουλεύματος δικαστικοῦ συμβουλίου, ἢ παραπεμπτικῆς διαταγῆς τοῦ ἀσκοῦντος τὴν ποινικὴν δίωξιν, στερούμενος τῆς προσωπικῆς αὐτοῦ ἐλευθερίας, κρατούμενος δὲ πᾶν πρόσωπον, ὅπερ τελεῖ ὑπὸ τὴν φύλαξιν δημοσίας δυνάμεως δι' οἱανδήποτε νόμιμον αἰτίαν (ἐκτέλεσις δικαστικῆς ἀποφάσεως, ἐντάλματος συλλήψεως ἢ βιαίας προσαγωγῆς, κράτησις τοῦ ἐπ' αὐτοφώρῳ συλληφθέντος νὰ διαπράττῃ κακούργημα ἢ πλημμέλημα κ.ο.κ.).

Κρατούμενοι θεωροῦνται καὶ οἱ πρὸς ἔκδοσιν, ἀπέλασιν ἢ ἐκτόπισιν συλληφθέντες, οἱ προσωποκρατούμενοι διὰ χρέη, ὡς καὶ οἱ ἐκτίοντες πειθαρχικὴν ποινὴν στρατιωτικοί, περιωρισμένοι ἐντὸς προσδιορισθέντων αὐτοῖς χώρων (Διαρκ. Στρατοδ. Θεσ]νίκης 2285]1956 (βούλ.) Π. Χρ. 1956 σελ. 397, Ἀνανιάδης Στρ. Ποιν. Δίκαιον σελ. 154).

δ) Πρέπει νὰ ἔλαβε χώραν ἐλευθέρωσις τοῦ κρατουμένου ἢ φυλακισμένου. Ὑπάρχει δὲ αὕτη, ὅταν οὗτος ἔπαυσεν, ἔστω καὶ προσωρινῶς, νὰ τελῇ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῆς Ἀρχῆς.

Ἐὰν ὁ πρὸς φύλαξιν ὑπόχρεως ἐξήγαγε τὸν κρατούμενον ἐκ τοῦ τόπου κρατήσεώς του πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως τὸν ἐπαναμεταφέρῃ εἰς αὐτόν, πρᾶγμα ὅπερ καὶ ἔπραξε, δέον ὅπως θεωρηθῇ οὗτος ὑπαίτιος παραβάσεως στρατιωτικῆς ἐντολῆς (1), ἐνῶ προκειμένου περὶ ὑπαιτίου μὴ στρατιωτικοῦ ἡ πρᾶξις αὕτη (1) συνιστᾶ παράβασιν καθήκοντος (Κωστῆ– Μπουρ. Β'. σελ. 154, Α. Π. 151]1914 Θ ΚΕ σελ. 373).

ε) Ἡ ἀπελευθέρωσις τοῦ κρατουμένου δέον νὰ ἔλαβε χώραν ἐξ ἀμελείας τοῦ ὑποχρέου εἰς φύλαξιν, διότι, ἐὰν ἐγένετο ἐκ προθέσεως αὐτοῦ, ἐφαρμογὴν θὰ ἔχῃ ἡ πρώτη παράγραφος τοῦ ἄρθρου 88 Σ.Π.Κ.

Ἡ ἀμέλεια αὕτη δύναται νὰ συνίσταται εἴτε εἰς τὴν μὴ λῆψιν ὑπὸ τοῦ ὑποχρέου τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου ἢ τῶν οἰκείων Κανονισμῶν ἐπιβαλλομένων μέτρων ἀσφαλείας διὰ τὴν πρόληψιν ἐνδεχομένης ἀποδράσεως τοῦ κρατουμένου, εἴτε εἰς τὴν ἐξ ἀπερισκεψίας παραμέλησιν λήψεως τῶν ἐκ τῶν εἰδικῶν ἑκάστοτε περιστάσεων ἐπιβαλλομένων τοιούτων. Οὕτω π. χ. οἱ συνοδοὶ ἀποδεσμεύουν τῶν χειροπεδῶν τὸν συνοδευόμενον, ἢ ὁ σκοπὸς κρατητηρίων ἐπιτρέπει τὴν ἐν τῷ ἀφοδευτηρίῳ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Καταστήματος μετάβασιν τοῦ κρατουμένου, πλὴν δὲν φρουρεῖ τοῦτον, ἀλλ' ἀπομακρύνεται τοῦ χώρου αὐτοῦ πρὸς στιγμήν, ἵνα ἀπαντήσῃ εἰς τηλεφωνικήν τινα κλῆσιν ἢ παράσχῃ πληροφορίας εἰς προσελθόντας εἰς τὸ Ἀστυν. Τμῆμα ἰδιώτας, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἐκμεταλλευθῇ ὁ κρατούμενος τὰς περιστάσεις ταύτας καὶ νὰ ἀποδράσῃ.

Τετελεσμένον εἶναι τὸ ἀδίκημα εὐθὺς ὡς ὁ φυλακισμένος ἢ ὁ κρατούμενος παύσῃ διατελῶν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῆς Ἀρχῆς.

Ἐλέχθη ἀνωτέρω, ὅτι ὁ ὑπαίτιος τῆς ἐξ ἀμελείας ἀπελευθερώσεως κρατουμένου μένει ἀτιμώρητος, ἐὰν τῇ προσπαθείᾳ του συνελήφθη ἐκ νέου ὁ κρατούμενος ἐντὸς δέκα πέντε ἡμερῶν. Εἰς τὴν περίπτωσιν δηλαδὴ ταύτην ὁ νόμος (ἄρθρ. 88 παρ. 2 Σ. Π. Κ.) καθιερώνει προσωπικὸν λόγον ἀπαλλαγῆς τοῦ ὑπαιτίου ἀπὸ τῆς ποινῆς.

Ἡ ἀπαλλαγὴ αὕτη δὲν ἀνήκει εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ προανακρίνοντος, ἀλλ' ἀνάγεται εἰς τὴν ἁρμοδιότητα καὶ ἐξουσίαν τοῦ Δικαστικοῦ Συμβουλίου τοῦ στρατιωτικοῦ δικαστηρίου (ἤδη, ἰσχύοντος τοῦ Ν. ΔΞΘ]1912 «περὶ καταστάσεως πολιορκίας», εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἀσκοῦντος τὴν ποινικὴν δίωξιν, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 7 τοῦ νόμου τούτου ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 394 Σ.Π.Κ.). Τοῦτο σημαίνει, ὅτι εἰς πᾶσαν περίπτωσιν ἀπελευθερώσεως κρατουμένου ἐξ ἀμελείας, καθ' ἣν ὁ ἀποδράσας συλλαμβάνεται τῇ προσπαθείᾳ τοῦ ὑπαιτίου ἐντὸς 15 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἀποδράσεως, μὴ συμπεριλαμβανομένης, δέον ὅπως ἐνεργεῖται προανάκρισις κατ' αὐτοῦ, ἔστω καὶ ἂν κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ ἁρμοδίου ὅπως διατάξῃ ἢ ἐνεργήσῃ προανάκρισιν ὑφίσταται προσωπικὸς λόγος ἀπαλλαγῆς τοῦ ὑπαιτίου ἀπὸ τῆς ποινῆς, καθ' ὅσον περὶ αὐτοῦ θὰ ἀποφασίσῃ τὸ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἁρμόδιον ὄργανον.

Συναφῶς, δέον νὰ σημειωθῇ, ὅτι ἡ ἐκ νέου σύλληψις τοῦ κρατουμένου δὲν εἶναι ἀπαραίτητον ὅπως γίνῃ προσωπικῶς ὑπὸ τοῦ ἰδίου τοῦ ὑπαιτίου, διότι τοιοῦτον τι δὲν ἐπιβάλλει ὁ νόμος (2). Δυνατὸν νὰ συλληφθῇ οὗτος καὶ ὑφ' ἑτέρου ὀργάνου, ἀρκεῖ νὰ ὑπεβοήθησεν εἰς τοῦτο καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ ὑπαιτίου καταβληθεῖσα ἐν προκειμένῳ προσπάθεια. Οὕτω π. χ. ὑφίσταται προσωπικὸς λόγος ἀπαλλαγῆς τοῦ ὑπαιτίου ἀπὸ τῆς ποινῆς, ἐὰν οὗτος συνέλεξε πληροφορίας περὶ τοῦ ἐνδεχομένου τόπου ἀποκρύψεως τοῦ ἀποδράσαντος καὶ διεβίβασε ταύτας εἰς τὴν ἁρμοδίαν διωκτικὴν Ἀρχήν, ἐπὶ τῇ βάσει δὲ τούτων ἐπετεύχθη ἡ ἐκ νέου σύλληψις αὐτοῦ, ὑπὸ ὀργάνων ταύτης.

Τέλος θὰ πρέπει νὰ τονισθῇ, ὅτι, ναὶ μὲν ἡ Ὑπηρεσία δὲν ὑποχρεοῦται εἰς τὴν χορήγησιν αἰτουμένης παρὰ τῶν ὑπαιτίων ὀργάνων ἀδείας πρὸς ἀναζήτησιν καὶ σύλληψιν τοῦ ἀποδράσαντος, οὐχ' ἧττον δὲν πρέπει νὰ ἀρνεῖται ταύτην, ὁσάκις τῆς ὑποβάλλεται τοιαύτη αἴτησις, καθ' ὅσον πλειστάκις τὰ γεγονότα ἀπέδειξαν, ὅτι ἀποδράσαντες κρατούμενοι συνελήφθησαν ἐκ νέου ὑπὸ τῶν ὑπαιτίων ὀργάνων καὶ δὴ ἐντὸς ἐλαχίστων ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἀποδράσεώς των, οὕτω δὲ καὶ ἡ προσβληθεῖσα πρὸς στιγμὴν πολιτειακὴ ἐξουσία ἀποκατεστάθη καὶ οἱ κατηγορούμενοι ἀπηλλάγησαν τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπειλουμένης ποινῆς.

---

(1) Ὅρα καὶ Ἀνανιάδην Σ.Π.Κ. σελ. 121 ὑποσημ. 2

(2) Αὕτη εἶναι ἡ ἔννοια τῆς φράσεως «ἐὰν τῇ προσπαθείᾳ τούτου (ὑπαιτίου) συνελήφθη ἐκ νέου ὁ κρατούμενος». Ἐὰν ὁ νόμος ἤθελεν ὅπως ὁ ἀπελευθερωθεὶς συλληφθῇ προσωπικῶς ὑπὸ τοῦ ὑπαιτίου, ἠδύνατο νὰ ὁρίσῃ ρητῶς τοῦτο (π.χ. διὰ τῆς φράσεως «ἐὰν συνελήφθη ὑπ' αὐτοῦ (ὑπαιτίου) ὁ κρατούμενος» ἢ «ἐὰν συνελήφθη προσωπικῶς ὑπ' αὐτοῦ ὁ κρατούμενος» κ.ο.κ'), ὁπότε θὰ ἦτο περιττὴ καὶ ἡ μνεία τῶν λέξεων «τῇ προσπαθείᾳ τούτου». Ὅρα σχετ. καὶ Γιαννήρη Σ.Π.Κ. σελ. 108 ὑπ' ἄρθρον 88, § 7.

Σύγχρονοι

Παιδικαί Ἐξοχαί Χωροφυλακῆς

Τὴν 3ην Ἰουλίου 1971 ἡμέραν Σάββατον καὶ ὥραν 19.00' ὁ Ὑπουργὸς Δημοσίας Τάξεως κ. Παναγιώτης Τζεβελέκος ἐνεκαινίασε τὴν λειτουργίαν τῶν νεοδμήτων κτιριακῶν ἐγκαταστάσεων τῶν παιδικῶν ἐξοχῶν Χωρ]κῆς εἰς τὴν μαγευτικὴν πευκόφυτον περιοχὴν τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου Ἀττικῆς. Τὴν ἑορτὴν τῶν ἐγκαινίων ἐτίμησαν διὰ τῆς παρουσίας των, πλὴν τοῦ κ. Ὑπουργοῦ, ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς τοῦ Ὑπουργείου Δημοσίας Τάξεως κ. Πέτρος Κωτσέλης, ὁ Ἀρχηγὸς Χωροφυλακῆς Ἀντιστράτηγος κ. Ἀναστάσιος Καρυώτης, ὁ Δήμαρχος Ἀθηναίων κ. Δημήτριος Ρῖτσος, οἱ Α'. καὶ Β'. Ὑπαρχηγοὶ Χωρ]κῆς Ὑποστράτηγοι κ. κ. Π. Μάλλιος καὶ κ. Μπανάκας, ὁ Α'. Ἐπιθεωρητὴς Χωροφυλακῆς Ὑποστράτηγος κ. Χ. Καραβίτης, ἡ λοιπὴ ἡγεσία τοῦ Σώματος, πολλοὶ προσκεκλημένοι καὶ οἱ γονεῖς τῶν φιλοξενουμένων εἰς τὰς Ἐξοχὰς παιδιῶν.

Ἐν ἀρχῇ ἐτελέσθη ἁγιασμὸς ὑπὸ τοῦ ἱερέως τῆς Χωροφυλακῆς Πανοσ. Ἀρχιμανδρίτου κ. Ἀμβροσίου Λενῆ ἐν συνεχείᾳ δὲ ὡμίλησεν ὁ κ. Ἀρχηγὸς Χωρ]κῆς ὁ ὁποῖος ἐτόνισε τὴν σημασίαν καὶ τὴν ἀξίαν τῆς λειτουργίας τῶν παιδικῶν ἐξοχῶν διὰ τὸ παιδί, τὴν χρυσὴν ἐλπίδα τοῦ Ἔθνους, τονίσας μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς:

«Εἶμαι πάρα πολὺ ἐνθουσιασμένος καὶ ὑπερήφανος, διότι σήμερον τίθενται εἰς λειτουργίαν αἱ ἐκ θεμελίων ἀνοικοδομηθεῖσαι Παιδικαὶ Ἐξοχαὶ Χωροφυλακῆς.

Ὁ ἐνθουσιασμὸς καὶ ἡ ὑπερηφάνειά μου προέρχονται, τὸ μὲν διότι ἐπὶ τέλους ἐδέησε νὰ ἀποκτήσουν καὶ τὰ παιδιὰ τῶν τόσον μοχθούντων καὶ κοπιόντων ὀργάνων τῆς Χωροφυλακῆς ἐν πολιτισμένον καὶ κατὰ πάντα σύγχρονον καὶ ὑγιεινὸν θέρετρον, τὸ δὲ διότι τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον μετ' ὀλίγον θὰ ἐγκαινιασθῇ, κατὰ μέγα μέρος ὀφείλεται εἰς τὴν φιλότιμον καὶ ἐπαινετὴν ἐργασίαν τεχνιτῶν τοῦ Σώματος, οἱ ὁποῖοι, χάρις εἰς τὴν διακρίνουσαν αὐτοὺς ἐργατικότητα καὶ βαθεῖαν συναίσθησιν τῶν ὑποχρεώσεών τους, κατώρθωσαν, εἰς χρόνον ρεκόρ, νὰ φέρουν εἰς πέρας ἐν σοβαρώτατον ἔργον καὶ νὰ ὑπερβοῦν εἰς τέχνην κατὰ πολὺ τοὺς ὁμοτέχνους των τεχνίτας.

Τὴν ἀξίαν τοῦ συντελεσθέντος τούτου ἔργου δύναται νὰ ἐκτιμήσῃ καὶ ἀξιολογήσῃ κάλλιον παντὸς ἑτέρου ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἐγνώριζε ἐκ παλαιοτέρων ἐτῶν τὴν κρατοῦσαν εἰς τὸν χῶρον τοῦτον κατάστασιν.

Μέχρι τοῦ ἔτους 1969, αἱ Παιδικαὶ Ἐξοχαὶ ἐλειτούργουν ὑπὸ σκηνὰς καὶ ἐξυπηρετοῦντο ἀπὸ προχείρους ἢ ὑπαιθρίους ἄλλας ἐγκαταστάσεις παρουσιάζουσαι εἰκόνα ἀλγεινοτάτην.

Τὸ ἔτος 1969 ἀπεφασίσθη ἡ ἐξάλειψις τοῦ ἄγους τούτου. Τὸ πρῶτον μόνιμον πολιτισμένον κτῖσμα —ὁ πρῶτος ὄροφος τοῦ ἑνὸς ἐκ τῶν κτιρίων—ἐτέθη εἰς λειτουργίαν κατὰ τὸ ἔτος 1970.

Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἀκολουθηθεῖσα διὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ κτίσματος τούτου μέθοδος δι' ἐργολαβιῶν ἀπεδείχθη ἀλυσσιτελής, διότι καὶ δαπανηρὰ ἀπέβαινε καὶ ἐπροκάλει βραδύτητα μὴ ἐξυπηρετοῦσα τὸν σκοπόν, ἀπεφασίσθη ἡ ἐγκατάλειψις τῆς ὁδοῦ ταύτης καὶ ἡ υἱοθέτησις ἑνὸς μικτοῦ συστήματος δι' ἐργολαβιῶν καὶ χρησιμοποιήσεως τεχνιτῶν ἀνδρῶν τοῦ Σώματος.

Ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς κατασκηνωτικῆς περιόδου τοῦ παρελθόντος ἔτους, ἤτοι ἀπὸ τῆς 1ης 8]βρίου 1970, ἀφοῦ ὠργανώθημεν, ἀνεσκουμπώθημεν ὅλοι καὶ ἐρρίφθημεν μὲ ἔνθερμον ἐνθουσιασμὸν εἰς ἕνα ἄνευ προηγουμένου δι' ἡμᾶς ἀγῶνα. Ἀψηφοῦντες τὰς δυσμενεῖς καιρικὰς συνθήκας, τὰ ἀνακύπτοντα ἐν τῷ μεταξὺ τεχνικὰ καὶ ἄλλα προβλήματα, τὰς τεχνικὰς μας ἀδυναμίας, ἄλλας ἀντιξοότητας καὶ τὴν ἀνεπάρκειαν πιστώσεων, ἐπροχωρήσαμεν μὲ συμπαραστάτας τοὺς κατὰ πάντα ἀξίους τεχνικοὺς ὑπαλλήλους τῆς Νομαρχίας Ἀττικῆς, ἑτέρους φίλους τεχνικούς, εὐγενῶς προσφερθέντας μὲ τὴν ἀρωγὴν τῶν Ὁμίλων Φίλων Χωροφυλακῆς, ὡς καὶ τὴν ἀφιλοκερδῆ βοήθειαν πολλῶν ἑτέρων ἀνοργανώτων φίλων τοῦ Σώματος καὶ μετὰ 9μηνον φιλότιμον προσπάθειαν καὶ ἐργασίαν ἐφθάσαμεν εἰς τὴν σημερινὴν ἡμέραν καὶ παρουσιάζομεν εἰς ὑμᾶς τὸ ἔργον μας, διὰ τὸ ὁποῖον, ὡς ἐν ἀρχῇ εἴπον, εἴμεθα ὅλοι οἱ συντελεσταὶ του ὑπερήφανοι.

Τὸ ὅλον τοῦτο ἔργον δύναται νὰ ἐξυπηρετήσῃ ὑπὲρ τὰ διακόσια παιδιὰ καθ' ἑκάστην κατασκηνωτικὴν περίοδον, τὸ δὲ ἑστιατόριον περὶ τὰ τριακόσια παιδιά.

Ἐκτὸς τῶν ἔργων ἐπιφανείας, ἔχουν γίνει καὶ σοβαρώτατα ἔργα ὑποδομῆς, δι' ἐργασίας τῶν ἀνδρῶν μας ἐξ ὁλοκλήρου, διὰ τὰ ὁποῖα καὶ ἐπαίνους τῶν εἰδικῶν ἐδρέψαμεν.

Διὰ τὴν ὁλοκλήρωσιν τοῦ ἔργου τούτου, ἡ ἀξία τοῦ ὁποίου κατὰ τὰς ἐκτιμήσεις τῶν Μηχανικῶν ὑπερβαίνει τὰ πέντε ἑκατομμύρια δρχ., ἐδαπανήθη τὸ ποσὸν τῶν 2.900.000 δρχ. μόνον. Τὸ ποσὸν τοῦτο προῆλθεν: 1.800.000 δρχ. ἐκ τοῦ Προϋπολογισμοῦ τοῦ Ἱδρύματος καὶ ὅπερ ποσόν, ἐκ διενεργουμένου ἤδη μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν αὐστηρῶς προαιρετικοῦ ἐράνου, ἐλπίζω νὰ ἀποδοθῇ καὶ πάλιν εἰς τὸ ἵδρυμα, 500.000 δρχ. ἐκ διαφόρων ἑτέρων πηγῶν, τινὲς τῶν ὁποίων ὑπερβαίνουν πᾶν προηγούμενον εἰς φαντασίαν καὶ 600.000 ἐκ τῶν Δημοσίων Ἐπενδύσεων.

Τὸ ὑπόλοιπον ποσὸν τῶν 2.100.000 δρχ. ἀντιπροσωπεύει τὴν ἀξίαν ὑλικῶν εὐγενῶς προσφερθέντων ἢ ἀγορασθέντων μὲ μεγάλες ἐκπτώσεις, τὴν ἀποζημίωσιν χρησιμοποιηθέντων δωρεὰν μηχανημάτων τοῦ Στρατοῦ μας καὶ φίλων ἰδιωτῶν καὶ τέλος, κατὰ τὸ σημαντικώτερον ποσοστόν, τὴν ἀξίαν τῆς ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν μας προσφερθείσης ἐργασίας.

Ὁ κ. Ὑπουργὸς Δημοσίας Τάξεως κόπτει τὴν ταινίαν τῶν ἐγκαινίων.

Τὸ ἔργον τοῦτο δυνατὸν νὰ παρουσιάζῃ εἰσέτι ὡρισμένας ἀτελείας ἢ νὰ ἔχῃ ἀκόμη ἀνάγκην ἀπὸ συμπληρώσεις. Καὶ αἱ ἐλλείψεις αὗται, σὺν τῷ χρόνῳ, θὰ τακτοποιηθοῦν καὶ περαιτέρω βελτιώσεις καὶ προσθῆκαι θὰ γίνουν, ὥστε καὶ ἡ δυναμικότης νὰ αὐξηθῇ καὶ αἱ ἀνέσεις νὰ βελτιωθοῦν.

Ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς τρεχούσης κατασκηνωτικῆς περιόδου, θὰ ἀρχίσῃ ἡ κατασκευὴ λίαν εὐπρεποῦς Διοικητηρίου καὶ ἀναρρωτηρίου, διὰ χρημάτων διατεθέντων εὐγενῶς, ἐκ τῶν Δημοσίων Ἐπενδύσεων, ὑπὸ τοῦ ἐξοχωτάτου Ὑπουργοῦ Συντονισμοῦ καὶ φίλου τῆς Χωρ]κῆς κ. Νικ. Μακαρέζου, τὸν ὁποῖον εὐγνωμονοῦμεν καὶ εὐχαριστοῦμεν.

Τέλος, ἔχει προβλεφθῇ ἡ περαιτέρω αὔξησις τῶν ὀρόφων τῶν κτισμάτων καὶ ἡ κατασκευὴ καὶ ἑτέρων κοινοχρήστων καὶ ἐξωραϊστικῶν ἔργων, ὥστε αἱ Παιδικαί μας ἐξοχαὶ νὰ καταστοῦν πρότυπον Παιδικὸν Ἵδρυμα.

Ὡσαύτως φιλοδοξοῦμεν, αἱ Παιδικαὶ αὗται Ἐξοχαί, νὰ καταστοῦν ἀκόμη Κέντρον Πνευματικὸν τῶν παιδιῶν τοῦ Σώματος τῆς Χωρ]κῆς, εἰς τὸ ὁποῖον ὑπὸ τὰς ἰδέας, τὸν σκοπὸν καὶ τὰς ἐπιδιώξεις τῆς Ἐθνικῆς Ἐπαναστάσεως τῆς 21-4-1967 θὰ σφυρηλατῆται ἡ ἀγνὴ ψυχὴ τῶν μικρῶν τροφίμων μας, ἵνα καταστοῦν οὗτοι ἀντάξιοι συνεχισταὶ τοῦ μεγαλείου τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος».

Ἐν συνεχείᾳ τὸν λόγον ἔλαβεν ὁ κ. Ὑπουργὸς Δημοσίας Τάξεως ὁ ὁποῖος εἶπε τὰ κάτωθι:

«Κυρίαι καὶ Κύριοι,

Ἰδιαιτέρα χαρὰ καὶ συγκίνησις μὲ διακατέχει σήμερον, διότι ἐγκαινιάζω ἕνα θεάρεστον ἔργον, τὰς Παιδικὰς Ἐξοχὰς τῆς Χωροφυλακῆς, εἰς τὰς ὁποίας θὰ φιλοξενηθοῦν τὰ τέκνα τῶν ἀνδρῶν τοῦ Σώματος τούτου.

Λέγω δὲ χαρὰ καὶ συγκίνησις, διότι τὸ παιδί, κυρίαι καὶ κύριοι, εἶναι ὅ,τι πολυτιμώτερον ἔχει ὁ ἄνθρωπος. Εἶναι ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς μας, καὶ ἡ ἐλπὶς τόσον τῆς οἰκογενείας, ὅσον καὶ τῆς Πατρίδος μας. Εἶναι ἡ συνέχεια τῆς ζωῆς μας. Εἶναι ἐκεῖνον εἰς τὸ ὁποῖον θὰ παραδώσωμεν τὴν ἱστορικὴν σκυτάλην τοῦ Ἔθνους μας.

Διὰ τοῦτο, ὀφείλομεν νὰ μεριμνήσωμεν διὰ τὴν ὁλοκλήρωσίν του, ἀπὸ πάσης πλευρᾶς, φυσικῆς ψυχικῆς καὶ πνευματικῆς.

Σήμερον πάρα ποτὲ ἄλλοτε, λόγῳ τῶν συγχρόνων τεχνικῶν ἐξελίξεων καὶ τῶν, λόγῳ τῆς ραγδαίας αὐξήσεως τοῦ πληθυσμοῦ τῶν πόλεων, τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὀχημάτων, τῶν θορύβων κλπ. πρέπει νὰ φροντίσωμεν, ὅπως τὸ παιδί μας ἔστω καὶ δι' ὀλίγον χρόνον, εὑρεθῇ εἰς ὑγιὲς καὶ φυσικὸν περιβάλλον, ὡς αὐτὸ εἰς τὸ ὁποῖον εὑρισκόμεθα σήμερον, διὰ νὰ δώσωμεν τὴν εὐκαιρίαν εἰς αὐτό, νὰ ἀνανεώσῃ τὰς δυνάμεις του, νὰ γνωρίσῃ τὴν φύσιν, νὰ γνωρίσῃ νέους φίλους καὶ νὰ ψυχαγωγηθῇ.

Δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον, ἡ Ἐθνικὴ Ἐπαναστατικὴ Κυβέρνησις, ὄχι μόνον ἐνθαρρύνει τοιαύτας ἐνεργείας, ἀλλὰ καὶ ἐνισχύει αὐτὰς παντοιοτρόπως, διότι, ὡς καὶ κατ' ἐπανάληψιν

Οἱ ἐπίσημοι προσκεκλημένοι περιέρχονται τοὺς χώρους τῶν Παιδικῶν Ἐξοχῶν.

Ὁ κ. Ὑπουργὸς Δημοσίας Τάξεως ἀποκαλύπτων τὴν ἐκ μαρμάρου ἀναμνηστικὴν πλάκα.

ἐτόνισεν ὁ Πρωθυπουργός μας κ. Γεώργιος Παπαδόπουλος «τὸ Μέλλον ἀνήκει εἰς τὰ παιδιά μας [καὶ δι' αὐτὰ μοχθοῦμε καθημερινῶς».

Ἡ μέριμνα διὰ τὸ παιδὶ ἀπορροφᾶ μεγάλο μέρος τῆς καταβαλλομένης ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως εἰς τὸν τομέα τῆς Κοινωνικῆς προνοίας καὶ παιδείας.

Εἰς τὰ ἐπιτεύγματα δὲ τῆς προσπαθείας αὐτῆς ἐντάσσεται καὶ τὸ ἐγκαινιαζόμενον τοῦτο ἔργον, διὰ τοῦ ὁποίου ἀποδεικνύεται, ἐπιπροσθέτως, ὅτι ἡ ἡγεσία τοῦ Σώματος τῆς Χωροφυλακῆς ἐλαυνομένη ὑπὸ τοῦ συγχρόνου πνεύματος τῆς διοικήσεως, ἐπέτυχεν νὰ μᾶς παρουσιάσῃ τὸ πράγματι θαυμάσιο τοῦτο δεῖγμα τοῦ ἐνδιαφέροντός της διὰ τὰ τέκνα τῶν ἀνδρῶν τοῦ Σώματος.

Προσωπικῶς, Κυρίαι καὶ Κύριοι, πιστεύω ὅτι, πράγματι κάθε τι τὸ ὁποῖον προσφέρομεν εἰς τὰ παιδιὰ τὸ προσφέρομεν εἰς ἡμᾶς τοὺς ἰδίους, τὸ προσφέρομεν εἰς τὴν Πατρίδα μας. Δι' αὐτὸ καί, ἐγκαινιάζων σήμερον τὰς νέας καὶ ἐκσυγχρονισμένας ἐγκαταστάσεις τῶν Παιδικῶν Ἐξοχῶν Χωροφυλακῆς, Συγχαίρω θερμότατα, τὸ Ἀρχηγεῖον Χωροφυλακῆς διὰ τὴν εὐγενῆ του ταύτην πρωτοβουλίαν καὶ ἐκφράζω ἐπίσης τὰς εἰλικρινεῖς μου εὐχαριστίας πρὸς ὅλους ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἐμόχθησαν καὶ συνέβαλον καθ' οἱονδήποτε τρόπον εἰς τὴν ὁλοκλήρωσιν τοῦ θεαρέστου τούτου ἔργου.

Εὔχομαι δὲ εἰς τὰ ἀγαπητά μου φιλοξενούμενα παιδιὰ κάθε χαρὰν καὶ εὐτυχίαν καὶ διαβεβαιῶ τόσον αὐτά, ὅσον καὶ τοὺς γονεῖς των, ὅτι οὐδέποτε θὰ παύσῃ τὸ θερμὸν ἐνδιαφέρον μου δι' αὐτά. Ἡ καρδία καὶ ἡ σκέψις μου θὰ εἶναι πάντα κοντά των, ἕως ὅτου ἐπιστρέψουν εἰς τοὺς γονεῖς των καὶ παρακαλῶ τὸν Παντοδύναμον Θεόν, ὅπως τὰ προστατεύῃ πάντοτε ἀπὸ κάθε κακό».

Μετὰ τὸν λόγον του, ὁ κ. Ὑπουργὸς Δημοσίας Τάξεως ἀπεκάλυψε τὴν ἐκ μαρμάρου ἀναμνηστικὴν πλάκαν καὶ ἔκοψε τὴν ταινίαν εἰς τὴν εἴσοδον τῶν Παιδικῶν Ἐξοχῶν, ἐγκαινιάζων αὐτάς. Οἱ ἐπίσημοι καὶ οἱ παρευρεθέντες εἰς τὴν ὡραίαν τελετὴν περιῆλθον ἐν συνεχείᾳ τὰς ἐγκαταστάσεις τῶν Ἐξοχῶν αἱ ὁποῖαι διαθέτουν δυώροφον κτίριον κοιτώνων διὰ τοὺς μικροὺς φιλοξενουμένους, ἄρτιον Διοικητήριον, Ὑγειονομικὸν Σταθμόν, σύγχρονα μαγειρεῖα καὶ αἴθουσας ἑστιάσεως, παιδικὴν χαράν, ἐγκαταστάσεις ἀθλοπαιδιῶν καὶ ψυχαγωγίας, ὡς καὶ περικαλλὲς ναΐδριον ἀφιερωμένον εἰς τὴν μνήμην τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς. Αἱ παιδικαὶ Ἐξοχαὶ λειτουργοῦν ἐπὶ τρεῖς κατασκηνωτικὰς περιόδους καθ' ἕκαστον ἔτος διαρκείας 20 ἡμερῶν καὶ φιλοξενοῦν 200 παιδιὰ τῶν ἀξιωματικῶν καὶ ἀνδρῶν τῆς Χωροφυλακῆς ἑκάστην κατασκηνωτικὴν περίοδον. Ἡ ὡραία ἑορτὴ τῶν ἐγκαινίων ἔληξε μὲ δεξίωσιν πάντων τῶν παρευρεθέντων εἰς τὴν αἴθουσαν ἑστιάσεως τῶν Παιδικῶν Ἐξοχῶν.

ΑΠΟ ΤΟ ΑΡΧΕΙΟΝ ΤΗΣ ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΗΣ

ΥΠΟΘΕΣΙΣ: "ΛΥΚΟΤΡΥΠΑ„

Η Λυκότρυπα εἶναι τοποθεσία πλησίον τοῦ χωρίου Ἀχαρναί, τοῦ σήμερον καλουμένου Μενίδιον.

Ἔχει τὴν γραφικότητα καὶ τὴν εἰδυλιακὴν γαλήνην τοῦ Ἀττικοῦ λεκανοπεδίου.

Οἱ κάτοικοι εἶναι ἁπλοί, φιλειρηνικοὶ καὶ φιλόξενοι. Ἀγωνίζονται καὶ μοχθοῦν καθημερινῶς διὰ τὸν ἐπιούσιον, πλὴν γνωρίζουν νὰ εἶναι εὐτυχεῖς καὶ νὰ ἀπολαμβάνουν εὐγνώμονες τὰ ἀγαθὰ τὰ ὁποία παρέχει ὁ Θεὸς καὶ ἡ Φύσις. Τοῦτο βεβαίως εἶναι γενικὸς κανών, διότι ἐνίοτε —εὐτυχῶς σπανίως— μεταξὺ τῆς εὐγενοῦς καὶ πολιτισμένης αὐτῆς κοινωνίας, παρεισφρύει καὶ ἐμφανίζεται κτηνώδης μορφή, ἥτις δὲν ἀνήκει εἰς κοινωνίαν ἀνθρώπων, ἀλλὰ εἰς ἀγέλην λύκων ἢ εἰς ὀρδὴν τεράτων.

Τοιαύτη τερατώδης φυσιογνωμία ἦτο ὁ Ι.Β. κάτοικος Λυκότρυπας Ἀχαρνῶν, 45 ἐτῶν, πατὴρ ἓξ τέκνων, ὧν τὰ τέσσαρα θήλεα. Τὸ ἀκριβέστερον θὰ ἦτο νὰ εἴπωμεν ὅτι ὁ Ι.Β. ἔφυγεν ἐκ τῆς γενετείρας νήσου του καὶ ἐγκατεστάθη εἰς Λυκότρυπαν, ἔνθα ἔζει ἀπὸ τετραετίας, ὅτε συνέβησαν τὰ γεγονότα τὰ ὁποῖα ἐκθέτομεν ἀκολούθως :

Αὐτὴ αὐτὴ ἡ μεταφύτευσις τοῦ Ι.Β. ἐκ τῆς νήσου του εἰς τὴν ἄλλην ἄκρην τῆς χώρας καὶ εἰς τόπον μεσόγειον ἔδει νὰ ἐμβάλῃ εἰς σκέψεις τοὺς νέους συντοπίτας του, διότι οὐδεὶς ἐγκαταλείπει ἄνευ σοβαρῶν λόγων τὴν γενέτειραν ἔνθα ἔχει ζήσει μίαν καὶ πλέον τεσσαρακονταετίαν. Εἴπομεν ὅμως ὅτι οἱ Ἀχαρνεῖς εἶναι εὐγενεῖς καὶ φιλόφρονες. Περιέβαλον μὲ συμπάθειαν τὸν νεήλυδα εἰς τὸν τόπον τους καὶ τὴν οἰκογένειάν του, ἐν τῷ μέτρῳ δὲ τῶν δυνάμεών των ἦλθον συνεπίκουροι εἰς τὴν προσπάθειάν του πρὸς ἐπιβίωσιν.

Ὁ Ι.Β. ἤνοιξεν οἰνοπαντοπωλεῖον, μετήρχετο δὲ καὶ τὸν κτηματομεσίτην, κατορθώσας οὕτω νὰ ἐξασφαλίζῃ τὰ ἀπαραίτητα δι' ἑαυτὸν καὶ τὴν οἰκογένειαν. Ἐπιφανειακῶς ἦτο ὁ τίμιος καὶ πτωχὸς βιοπαλαιστής, εἰς τὴν οὐσίαν ὅμως ἦτο ἀληθῶς ἀνθρωπόμορφον τέρας. Τοῦτο ἴσως οὐδέποτε θὰ ἀνεκαλύπτετο, ἐὰν αἱ ἀρχαὶ τῆς Χωροφυλακῆς, οἱ ἄγρυπνοι οὗτοι φρουροὶ τῆς ἀσφαλείας καὶ τάξεως, δὲν ἐπενέβαινον. Ἡ εὐκαιρία εἰς τὸ Ἀστυνομικὸν Τμῆμα Ἀχαρνῶν, ἐδόθη ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν Ι.Β., ὅστις προσελθὼν εἰς τὸ Ἀστυνομικὸν Τμῆμα ἀνέφερεν ὅτι κατὰ τὰς ἑσπερινὰς ὥρας τῆς προηγουμένης —19ης Ἀπριλίου 1956 — ἡ θυγάτηρ του, ἡμιπαράλυτος καὶ ἐπιληπτική, εἶχεν ἐξαφανισθῇ.

Ἡ Χωροφυλακὴ ἐνήργησεν ἀμέσως, ὡς ἦτο φυσικόν, τὰς συνήθεις εἰς τοιαύτας περιπτώσεις ἀναζητήσεις, αἱ ὁποῖαι ὅμως οὐδὲν ἀπέφεραν. Μετὰ ἓξ ἀκριβῶς ἡμέρας, ὁ Ι.Β. προσέρχεται ἐκ νέου εἰς τὸ Ἀστυνομικὸν Τμῆμα καὶ ἀναγγέλλει ὅτι τὴν ἐξαφανισθεῖσαν θυγατέραν του ἀνεῦρεν ὁ ἴδιος νεκράν, ἐντὸς φρέατος κειμένου εἰς ἀπόστασιν 70 περίπου μέτρων ἀπὸ τῆς οἰκίας του.

Ἡ ὑπόθεσις ἐφαίνετο ἁπλῆ ἂν καὶ θλιβερά, διότι οὐδεὶς ἐθεώρει περίεργον καὶ ἀσύνηθες τοιοῦτον ἀτύχημα δυνάμενον νὰ συμβῇ εὐκόλως εἰς κόρην ἀνάπηρον καὶ ἐπιληπτικήν.

Ὁ Ι.Β. ἐν τούτοις ἔδωσεν εὐθὺς ἀμέσως διάφορον χροιάν, δηλώσας μετ' ἐπιμονῆς, ὅτι ἦτο βέβαιος, ὅτι ἡ θυγάτηρ του ἦτο θῦμα ἐγκληματικῆς ἐνεργείας κακοποιῶν οἵτινες ἀφοῦ ἐβίασαν ταύτην, τὴν ἔρριψαν ἀκολούθως εἰς τὸ φρέαρ. Οἱ ἀστυνομικοὶ ἐνεθυμήθησαν τότε —καὶ δεόντως ἐσημείωσαν— ὅτι ὁ Ι.Β. κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν καθ' ἣν παρουσιάσθη καὶ ἀνέφερεν τὴν ἐξαφάνισιν, εἶχεν ἐκφράσει ὑπονοίας, ὅτι ἡ θυγάτηρ του ἔπεσεν θῦμα νεαρῶν ἐγκληματιῶν, οἱ ὁποῖοι πιθανῶς τὴν ἐβίασαν καὶ κατόπιν τὴν ἔρριψαν «σὲ κανένα πηγάδι».....

Οἱ ἄνδρες τῆς Χωροφυλακῆς οἱ ὁποῖοι χρησιμοποιοῦνται εἰς τὴν δίωξιν τοῦ ἐγκλήματος εἶναι πεπειραμένοι εἰς τὸ ἔργον τοῦτο, καλῶς ἐκπαιδευμένοι καὶ δεινοὶ ψυχολόγοι. Ἡ πλήρης πονηρίας κατάθεσις τοῦ Ι.Β. οὐδόλως διέλαθεν τῆς ἀντιλήψεώς των. Εὐθὺς ἅμα τῇ δευτέρᾳ ἀνακοινώσει τοῦ δολίου τούτου ἀνθρώπου, ἐσχημάτισαν τὴν βεβαιότητα, ὅτι αὐτὸς ἦτο καὶ ὁ δολοφόνος ἂν μὴ καὶ ὁ βιαστής, ἐφ' ὅσον τόσον περιέργως ἐπέμενεν φορτικῶς καὶ διὰ τὸν βιασμόν.

Αἱ πεποιθήσεις ὅμως μόνον— ἔστω καὶ τῶν ἀστυνομικῶν ἀρχῶν —οὐδεμίαν ἔχουν ἀξίαν διὰ τὸ δικαστήριον, ἄνευ ἀποδεικτικῶν στοιχείων, καὶ δὴ ἀμαχήτων : Πρὸς τὴν κατεύθυνσιν ὅθεν τῆς συλλογῆς τῶν στοιχείων τούτων

ἐστράφησαν οἱ ἄνδρες τῆς Χωροφυλακῆς μετὰ ζήλου καὶ ζέσεως.

Ἡ πρώτη βεβαίως ἐνέργεια ἦτο ἡ ἰατροδικαστικὴ ἐξέτασις τοῦ σώματος, ὅπερ ἀνεσύρθη ὑπὸ συνεργείου ἐκ τοῦ φρέατος. Ἡ σχετικὴ ἐξέτασις ἀπέδειξεν, ὅτι ἡ ἀτυχὴς Θεοδώρα εἶχεν ὑποστῇ κακώσεις αἵτινες ἐπέφεραν τὸν θάνατον, μετὰ δὲ τοῦτον ἐρρίφθη εἰς τὸ φρέαρ, ἤδη νεκρά. Συνεπῶς ἡ «ὑπόνοια» κατὰ τοῦ Ι.Β. ἀπεδεικνύετο ἀληθής, ὅσον ἀφορᾷ τοὐλάχιστον τὸ ἓν σκέλος. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν βιασμόν, τοῦτον ὁ ἰατροδικαστὴς δὲν ἐπεβεβαίωσεν.

Οἱ «διῶκται» ἀστυνομικοὶ προυχώρησαν κανονικῶς εἰς τὴν ἀνάκρισιν (ἰδιαίτερα ἐπιμένοντες εἰς τὴν ἀνάκρισιν τοῦ Ι.Β., χωρὶς ὅμως νὰ δώσουν αὐτῷ λαβὴν ὑποψίας ὅτι τὸν ἐθεώρουν ὕποπτον), ἐνῶ, ἐντατικῶς ἠρεύνων διὰ τὴν ἀνακάλυψιν καὶ συγκέντρωσιν στοιχείων. Εἰς τὸ ἔργον τοῦτο διετέθη ὁλόκληρος ἡ εἰς ἀνιχνευτὰς δύναμις.

Αἱ ἔρευναι αὗται ἀπεκάλυψαν τὰ ἑξῆς :

α) Τὰς ἑσπερινὰς ὥρας τῆς 19ης Ἀπριλίου 1956 ὁ Ι.Β. μετέβη εἰς οἰνοπωλεῖον πλησίον τῆς οἰκίας του καὶ ἐπεδόθη εἰς οὐζοποσίαν.

β) Μετ' ὀλίγον εἰς τὸν οἰνοπωλεῖον ἐθεάθη καὶ ἡ θυγάτηρ του Θεοδώρα, ἥτις ἐκάθησεν πλησίον του.

γ) Αὐτόπται μάρτυρες κατέθεσαν ὅτι ἤκουσαν τὸν Ι.Β. νὰ ἀποπέμπῃ σκαιῶς τὴν Θεοδώραν, ἐπειδὴ δὲ αὕτη ἠρνεῖτο νὰ ἀπέλθῃ, ὁ Ι.Β. τὴν ἐρράπισεν ἐπανειλημμένως. Ἡ Θεοδώρα προσβληθεῖσα ἐνώπιον τῶν ἄλλων θαμώνων ἀπέρχεται καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς χάνονται τὰ ἴχνη της μέχρις τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ἀνευρέθη εἰς τὸ φρέαρ νεκρά.

δ) Ὀλίγον ἀργότερον εἰς τὸ οἰνοπωλεῖον καταφθάνουν ἡ σύζυγος τοῦ Ι.Β. καὶ ἡ ἑτέρα θυγάτηρ του εἰς ἀναζήτησιν τῆς Θεοδώρας. Ἐκεῖ παραλαμβάνουν καὶ τὸν Ι. Β., ὅστις ὅμως ἀρνεῖται νὰ συνεχίσῃ τὴν ἀναζήτησιν καὶ παραμένει ἔξωθι τῆς οἰκίας των μετὰ τῆς ἑτέρας θυγατρός του ἐνῶ ἡ μήτηρ ἀναζητεῖ μόνη καὶ ματαίως τὴν Θεοδώραν.

Μετὰ τὴν μελέτην τῶν ὡς ἄνω στοιχείων οἱ διῶκται ἠσχολήθησαν μεθοδικῶς μὲ τὴν πιθανότητα ὅλων τῶν ἄλλων ἐκδοχῶν, ἰδίως δὲ ταύτης τὴν ὁποίαν ὑπαινίσσετο ὁ Ι.Β., ἤτοι τοῦ βιασμοῦ καὶ τοῦ φόνου ὑπὸ νεαρῶν κακοποιῶν. Μετὰ λεπτομερεῖς καὶ σχολαστικὰς ὅμως ἐρεύνας, ἡ ἐκδοχὴ αὕτη ἀπεκλείσθη σαφῶς.

Ἐξητάσθη ἐπίσης ἡ ἐκδοχὴ ἀτυχήματος, ἥτις καὶ αὕτη ἀπεκλείσθη διότι αἱ βεβαιωθεῖσαι ὑπὸ τοῦ ἰατροδικαστοῦ κακώσεις δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἐπέλθουν εἰμὴ δι' ἀνθρωπίνης ἐνεργείας.

Περιωρισθέντος οὕτω τοῦ κύκλου τῶν πιθανῶν ἐνόχων, οἱ διῶκται ἀπαγγέλουν ἀπ' εὐθείας κατηγορίαν πλέον ἐναντίον τοῦ πατρὸς ἐπὶ ἀνθρωποκτονίᾳ. Τὴν κατηγορίαν ταύτην ἐστήριξαν εἰς τὰ ἑξῆς στοιχεῖα, ἅτινα συνελέγησαν ἐπιμελῶς καὶ μεθοδικῶς.

1. Ὁ Ι.Β. ἀπεδείχθη αἱμομίκτης ἔχων διαφθείρει καὶ διατηρῶν σεξουαλικὰς σχέσεις μεθ' ἑτέρας θυγατρός του. Τοῦτο κατέθεσεν ἡ μήτηρ, ἡ ἰδία ἡ παθοῦσα, τέλος δὲ ὡμολόγησεν καὶ αὐτὸς οὗτος ὁ Ι.Β.

2. Ὁ Ι.Β. ἐσυνήθιζεν νὰ κτυπᾷ τὴν σύζυγόν του καὶ τὰ τέκνα του διὰ λακτισμάτων εἰς τὴν κοιλιακὴν χώραν, δι' ὃ καὶ ἐπανειλημμένως εἶχεν παρατηρθῇ ὑπὸ γειτόνων καὶ γνωστῶν. Ὁ ἰατροδικαστὴς ἐγνωμάτευσεν, ὅτι διὰ τοιούτων λακτισμάτων εἶχεν φονευθῇ ἡ Θεοδώρα, ὑποστάσα ἐκ τούτων ἀνακοπὴν ἢ καταπληξίαν.

3. Ἐσημειώθη κενὸν εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ Ι.Β., καθ' ὃν χρόνον ἡ μήτηρ ἠρεύνα διὰ τὴν Θεοδώραν καὶ ἡ ἑτέρα θυγάτηρ των ἀνέμενεν ἔξω τῆς οἰκίας. Οἱ διῶκται συνεπέραινον, ὅτι κατὰ τὴν ἀπουσίαν ταύτην ὁ Ι.Β. παρέλαβεν τὸ πτῶμα τῆς Θεοδώρας ἣν προηγουμένως εἶχεν διὰ λακτισμάτων φονεύσει (βοηθοῦντος καὶ τοῦ ἐκ τῆς οὐζοποσίας οἰνοπνεύματος), καὶ τὸ ἔρριψεν εἰς τὸ φρέαρ διὰ νὰ μὴ ἀνευρεθῇ.

4. Ἐκ τῆς πλησίον τοῦ φρέατος περιοχῆς εἶχον προσφάρως ἀποκολληθῇ λίθοι οἵτινες εὑρέθησαν ἐντὸς τοῦ φρέατος καταπλακώνοντες τὸ πτῶμα καὶ ἐμποδίζοντες τοῦτο νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν. Ὁ Ι.Β. εἶχεν ἐργασθῇ εἰς τὴν περιοχὴν ταύτην, λέγων, ὅτι ἀσχολεῖται μὲ τὴν ἀνόρυξιν βόθρου, ὃν τελικῶς δὲν ἀνώρυξεν.

5. Ἡ μήτηρ καὶ ἡ θυγάτηρ κατέθεσαν, ὅτι ὁ Ι.Β. τοὺς ἐπίεσεν δι' ἀπειλῶν ὅπως εἰς τὴν ἀνάκρισιν ἀποκρύψουν τὰς σχέσεις του μὲ τὴν θυγατέρα, δηλώσουν δὲ ὅτι «μέντιουμ», εἰς Κυψέλην τοῖς ἀπεκάλυψεν ὅτι ἡ Θεοδώρα ἐβιάσθη καὶ ἐφονεύθη ὑπὸ νεαρῶν ὀνόματι Ἰωάννης καὶ Παναγιώτης.

6. Παρ' ὅλον ὅτι ὁ Ι.Β. ἐπέμενεν ὅτι ἡ θυγάτηρ του εἶχεν ριφθῇ εἰς τὸ φρέαρ, οὐδόλως ἐφρόντισεν νὰ ἐρευνήσῃ τοῦτο, παρὰ μόνον μετὰ τὴν παρέλευσιν ἑβδομάδος ἀπὸ τῆς ἐξαφανίσεως.

7. Ὁ Ι.Β. κατέθεσεν —καὶ ἐπέμεινεν ἀνενδότως— ὅτι τὴν 19ην Ἀπριλίου τὸ δεῖπνον τῆς οἰκογενείας του ἀπετελεῖτο ἐκ φασιόλων. Ἅπαντα ἐν τούτοις τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας ἐδήλωσαν ὅτι τὸ δεῖπνον τὴν ἡμέραν ἐκείνην συνέκειτο ἐξ ἰχθύων. Τοῦτο ὁ Ι.Β. ἰσχυρίσθη διὰ νὰ ἀποκρύψῃ, ὅτι ἡ Θεοδώρα εἰς τὸ οἰνοπωλεῖον ἐγεύθη φασιόλων τοὺς ὁποίους ἐπεσήμανεν ὁ ἰατροδικαστὴς εἰς τὸν στόμαχόν της κατὰ τὴν νεκροψίαν.

Τὸ ἔγκλημα ἦτο ἰδιαζόντως εἰδεχθὲς καὶ συνεκίνησε βαθύτατα τοὺς ἀγαθοὺς Ἀχαρνεῖς, οἱ ὁποῖοι μηδέποτε ὑποπτευθέντες τὸ τέρας τὸ ὁποῖον ἐκρύπτετο ὑπὸ τὴν προσποιητικὴν φυσιογνωμίαν τοῦ δράστου, ἔμειναν ἐμβρόντητοι, ὅταν ἡ Χωροφυλακὴ διὰ τῆς λελογισμένης καὶ ἐπιδεξίας δραστηριότητός της ἔρριψεν τὸ προσωπεῖον του.

Ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἐγκλήματος εἰς τοῦτο ἀκριβῶς παρουσιάζει ἐνδιαφέρον. Ὁ ἐγκληματίας εἶχεν κατορθώσει νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς κοινωνίαν ἀνθρώπων καὶ κρυπτόμενος ὑπὸ νομοταγῆ καὶ ἄψογον ἐπιφάνειαν, ἐπιδίδεται ὑπογείως καὶ ἀφανῶς εἰς τὴν διάβρωσιν τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν της καταλήξας εἰς τὸ νὰ ἀποβῇ ἀπειλὴ κατὰ τῆς ζωῆς τῶν ὑγειῶν μελῶν της. Καθῆκον καὶ ὑποχρέωσις τῆς Χωροφυλακῆς ἦτο νὰ ἐντοπίσῃ καὶ ἐξοντώσῃ τοῦτον. Ὅπερ καὶ ἐγένετο ταχέως, καὶ ἀσφαλῶς. Παραπεμφθεὶς εἰς τὸν εἰσαγγελέα ὁ δράστης ἐδικάσθη καὶ εὑρεθεὶς ἔνοχος κατεδικάσθη ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου τῶν Συνέδρων τῆς Χαλκίδος δι' αἱμομιξίαν καὶ θανατηφόρους σωματικὰς βλάβας.

'Απορίες.....

ΤΟΥ ΣΤΑΜ—ΣΤΑΜ

Ο Καπετὰν Μπαλαρμᾶς, ὁ ἔνδοξος λοχίας τῶν εὐζώνων, εἶχε συλλάβει τὸν Παντελῆ τὸν Μαραθιὰ ἐπ' αὐτοφώρῳ κλέπτοντα τράγους καὶ γίδες ἀπὸ τοῦ Γέρω-Τραχανχᾶ τὴν στάνη. Καμμιὰ δικαιολογία, οὔτε συγγνώμη δὲν χωροῦσε, παρ' ὅλας τὰς προσπαθείας τοῦ δικολάβου καὶ τοῦ Προέδρου τοῦ χωριοῦ, ἐπιμένοντος εἰς τὴν ἀπόδειξιν τοῦ ἄλλοθι.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι καὶ ὁ Βουλευτὴς καὶ ὁ Δήμαρχος καὶ ὁ συνταξιοῦχος Ταμίας καὶ ὁ Φαρμακοποιός, οἱ τὰ πρῶτα, δηλαδή, φέροντες, ἐπενέβησαν ὑπὲρ τοῦ συλληφθέντος «ψῆφος ἤτανε κι' αὐτός» ἀλλ' ὁ Μπαλαρμᾶς ἔμενε ἀμετάπειστος.

—Ἄπαξ κι' συνιλήφθη, ἡ ἐξουσία θὰ κάνῃ τοὺ καθῆκουν της.

Καὶ εἶχε δίκαιον ὁ Μπαλαρμᾶς νὰ εἶναι ἀμετάπειστος. Ἐπὶ μῆνας τώρα γίδες, πρόβατα καὶ προβατίνες ἐκλέπτοντο, χωρὶς ἡ ἐξουσία «ν ὰ π ά ρ η μ ε ζ έ». .

Ποῖος ἦταν ὁ κλέπτης;

Καὶ μιὰ ποὺ τὄφερεν ὁ δαίμονας καί, πιάστηκεν ὁ κακοῦργος, πῶς θὰ τὸν ἀπέλυε ὁ Μπαλαρμᾶς;

Τὶ θέλει κι' οὐ Βουλευτής, κι' οὐ Δήμαρχος κι' ἐπιμβαίνουν; Νὰ τοὺν ἀπολήκου; Ἄμ τότινες ἂς πᾶν στοῦ διάολου τ' ἀφλότ' μα τὰ γαλόνια ἂν καταντήσουμε τοιουτοτρόπως, ἔλεγεν.

Δύο σαρδέλλες (γαλλόνια ὑπαξιωματικοῦ) εἶχε. Καλύτερα νὰ τὶς ἔτρωγε καὶ ὄχι νὰ τῆς λερώσῃ. Κι' ἔτσι ὁ Παντελῆς Μαραθιᾶς ἐστάλθηκε δεμένος νὰ δικασθῇ εἰς τὴν Ἀθήνα.

Πρώτη φορὰ πήγαινε ὁ Παντελὴς εἰς τὴν Πρωτεύουσα. Καὶ μάλιστα πῶς ἐπήγαινε; Βασιλικά! Μὲ χωροφύλακες, φρουρὰ καὶ ἔξοδα τοῦ Δημοσίου καὶ λόγχεςσὰν νὰ ἦταν «πρίντζιπας», καθὼς τοῦ εἶπε καὶ ὁ φίλος του ὁ καφετζῆς Φωτάκιας, ὅταν ἔφευγε.

Ἡ πολυκοσμία στὴν Ἀθήνα κατέπληξε τὸν Μαραθιά. Ὁ θόρυβος τὸν ἐζάλισε, οἱ δρόμοι οἱ πολλοὶ καὶ οἱ ἀνακατωμένοι τὸν ἔκαναν νὰ τὰ χάσῃ. Πῶς βρίσκουνε οἱ ἄνθρωποι τὰ σπίτιας τους μέσα σὲ τόσους δρόμους; ρώτησε τὸν χωροφύλακα.

—Ὅπως ἐσὺ τὶς γίδες στὰ ρουμάνια, τοῦ ἀπήντησεν ἐκεῖνος.

Ὁ Μαραθιᾶς ἐκύτταζε, ἐκύτταζε . . Ὅλο σπίτια καὶ σπιτάρες καὶ γρασίδι πουθενά.

—Χουρτάρι δὲν ἔχει ἐδῶ γύρω ξαναρώτησε.

—Ποῦ νὰ βρεθῇ, τοῦ ἀπήντησεν ὁ ἄλλος χωροφύλακας.

—Τότες ποῦ βόσκει τὰ πρόβατα τ' οὐ κόσμος;

—Ἐδῶ δὲν βόσκουν πρόβατα, ὀρὲ χαζέ, τοῦ εἶπεν ὁ ἐπὶ κεφαλῆς, ποὺ ἔκανε τὸν ἔξυπνο· ἐδῶ βόσκουν ἀνθρώπους!

—Ἐσεῖς τὰ βόσκετε, τοῦ εἶπεν καὶ ὁ πρῶτος χωροφύλακας καὶ τοῦτοι ἐδῶ τὰ τρῶνε!

Σὰν ἔφθασαν στὸ Σύνταγμα, κεῖ ἐμπρὸς στοῦ Ἐλευθερουδάκη, ὁ Μαραθιᾶς εἶδε τὶς βιτρίνες γεμᾶτες εἰκόνες πολύχρομες καὶ διάφορες, τοπεῖα, μάχες, θηρία, γυναῖκες, θεατρίνες—εἰκόνες πολυποίκιλες.

—Ἐκκλησία εἶναι ἐδῶ; ἠρώτησε.

—Ὄχι· βιβλιοπωλεῖο.

—Καὶ αὐτὰ τὶ εἶναι οὐρὲ παιδιά;

—Στουρίσματα. (ζωγραφιές).

—Αὐτά;

—Αὐτὰ εἶναι φωτογραφίες!

Ὁ Μαραθιᾶς τότε στάθηκε ἐμπρὸς σὲ κάτι φωτογραφίες μεγάλες ἀγαλμάτων.. Ἦταν «αἱ τρεῖς χάριτες». Ἔλαμπαν μὲ ὅλην τὴν ἁρμονικότητα καὶ προκλητικὴ καμπυλότητα τῶν λευκῶν γραμμῶν τοῦ θείου σώματός των. Ἦταν ὡραιοτάτη φωτογραφία μιᾶς τέχνης ὑπερόχου.

Ὁ Μαραθιᾶς ἐστάθηκε, ἐκύτταξε καλὰ κ' ἐπροχώρησε κουνῶντας τὸ κεφάλι: Τὶ εἶναι τούτη ἡ Ἀθήνα, οὐρέ παιδιά:.. Γι' αὐτὸ μᾶς πῆρ' οὐ διάουλους, μᾶς πῆρι!

Καὶ δεικνύων τὴν φωτογραφίαν τοῦ μαρμαρίνου συμπλέγματος τῶν Χαρίτων, εἶπε διὰ τὰς τρεῖς γυμνὰς γυναῖκας:

—Βρακὶ δὲν ἔχ' νε νὰ φουρέσουνε, κι' φουτογραφίες μοῦ θέλ' νι ἡ «γκιόσιες»...

Τέλος, γιὰ νὰ μὴν τὰ πολυλογοῦμε, ἡ ἡμέρα τῆς δίκης ἔφθασε.

Ἕνας δικηγόρος, πολιτευόμενος, ὑπηρήσπισε τὸν Μαραθιά, εἰπὼν πολλὰ «περὶ τοῦ ἀτυχοῦς χωρικοῦ, ὅστις ἐσύρθη θῦμα τῆς Δικαιοσύνης μέχρι ἐδωλίου εἰς ὃ ἐκάθησαν.. βασιλοκτόνοι καὶ ἀναρχικοί..».

Ἦτο μία φρᾶσις πολὺ ἀρέσκουσα εἰς αὐτὸν καὶ ἐπαναλαμβανομένη παντοῦ καὶ πάντοτε, ὅπου ταίριαζε καὶ δὲν ταίριαζε.

Τὸ δικαστήριον, εἶχε καταλλήλως μιληθῇ—«ψῆφος βλέπετε, ὁΜαραθιᾶς»—καὶ συνεκινήθη μὲ τὴν ρητορικὴν δεινότητα τοῦ συνηγόρου. Καὶ αὐτὸς ὁ Μπαλαρμᾶς, ἀπειληθεὶς διὰ μεταθέσεως εἰς .. Κέρκυραν, προσεπάθησεν, ἐν τέλει, νὰ συσκοτίσῃ τὴν κατηγορίαν ,εἰπὼν ὅτι :

«Ὁ συλληφθεὶς ἰπ' αὐτοφώρῳ ἰνδέχιτι νὰ εἶναι..... κι' ἄλλους».

Ἐπίσης καὶ ὁ παθὼν τὴν κατσικοκλοπὴν ἐξέφρασεν ἀμφιβολίας περὶ τοῦ ἂν πράγματι ὁ Μαραθιᾶς τοῦ πῆρε τὰ κατσίκια.

Ὅλοι ἦσαν ἀθωωτικοὶ καὶ μόνον ὁ Εἰσαγγελεὺς ἠγέρθη καὶ ἐπέπεσε λαῦρος κατὰ τῆς ζωοκλοπῆς, τονίζων ὅτι εἰς τὴν ὑποστήριξιν αὐτῆς ὀφείλεται μία ἀπὸ τὰς μεγαλυτέρας πληγὰς τῆς Ἑλλάδος! Ὡμίλησεν ἐπὶ μακρὸν ἀναλύσας τὸ ζήτημα καὶ ἐξετάσας κάθε θέμα χωριστά. Ὡμίλησεν ἐν τέλει περὶ Ἐθνικῆς Οἰκονομίας καὶ περὶ δυσπεψίας τοῦ Λαοῦ, ὅταν τὰ καλύτερα «ψημάρνια» τὰ τρῶν οἱ ζωοκλέπται καὶ δὲν μένουν παρὰ οἱ προβατίνες καὶ οἱ τράγοι διὰ τὸ κοινόν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐπιφέρει, εἶπεν, ἐξασθένησιν καὶ μαρασμὸν καὶ ἐθνικὸν ἔκφυλισμόν... Τέλος, ἐκάθησε κεκοπιακώς, σφουγγιζόμενος μὲ τὸ μαντῆλι του, φυσοκοπῶν καὶ καταπίνων, γλουγλουκηδὸν τρία ποτήρια ὕδατος.

Τότε ὁ Πρόεδρος ἐστράφη πρὸς τὸν κατηγορούμενον.

—Τὶ ἔχεις ἐσὺ νὰ εἰπῆς;

Ὁ Μαραθιᾶς, ἀποσβολωμένος ἀπὸ τὴν κατὰ τῆς ζωοκλοπῆς ἐπίθεσιν τοῦ Εἰσαγγελέως, ἐσηκώθη καί, δεικνύων πρὸς τὸ μέρος του, ἔσκουξε:

—Τὶ νὰ ποῦ, κύρ Πρόϊδρι, ποῦ ἀλλουνοῦ ἰέφαγα τὰ κατσίκια, κι' ἄλλους φουνάζ' μιὰ ὥρα τώρα ἀπὸ κεῖ ἀπ' πάν'....

-Ἀρίστο, σέ ζητᾶνε γιά ἀλκοτέστ...

—Ὄχι, ἀγαπητοί μου, δέν εἶμαι μεθυσμένος...

Ἡ κυκλοφορία εἰς τὰς σημερινὰς πόλεις δημιουργεῖ συνεχῆ προβλήματα. Μόνη λύσις ἡ κατασκευὴ μεγάλων ὁδικῶν ἔργων διὰ τὴν ἀποσυμφόρησιν τῶν κυκλοφορούντων ὀχημάτων.

ΤΑ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΟΔΙΚΑ ΕΡΓΑ

ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΓΕΩΡΓΟΥΣΗ
Συντ]ρχου Χωρ]κῆς έ. ά.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι τρία στοιχεῖα συνιστοῦν τὸ κυκλοφοριακὸν πρόβλημα:

α) Οἱ δρόμοι

β) Τὰ αὐτοκίνητα καὶ

γ) Ὁ ἄνθρωπος, ἰδίᾳ ὡς ὁδηγός.

Οἱ σύγχρονοι δρόμοι κατασκευάζονται μὲ ὡρισμένα, διεθνῶς παραδεδεγμένα γεωμετρικὰ χαρακτηριστικὰ (πλάτος, κλίσις, ἀκτὶς καμπυλότητος στροφῶν, ὁρατότης κ.λ.π.) ἐξοπλίζονται μὲ ἐξαρτήματα ρυθμιστικὰ τῆς κυκλοφορίας (πινακίδες, νησίδες, διαγραμμίσεις, φωτεινοὶ σηματοδόται κ.λ.π.) ἐνῷ συγχρόνως κατασκευάζονται ἐπ᾽ αὐτῶν καὶ τεράστια ὁδικὰ ἔργα. Εἰς τὸ παρὸν ἄρθρον περιγράφομεν συνοπτικῶς τὰ μεγαλύτερα εἰς κόσμον ὁδικὰ ἔργα. Τὰ ἔργα αὐτά, ἔργα τολμηρᾶς συλλήψεως, πολυπλεύρου ἐπιστημονικῆς μελέτης, ὑψηλῆς τεχνικῆς, τεραστίας εὐθύνης καὶ βαρυτάτης δαπάνης, ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν ὁποίων ὁ παρατηρητὴς καταλαμβάνεται ἀπὸ δέος, ἀποτελοῦν πραγματικὰ θαύματα τοῦ αἰῶνος μας, περιλαμβάνονται δὲ εἰς τὸ παρὸν ἄρθρον, τὸ μὲν διὰ μίαν στοιχειώδη ἐνημέρωσιν, τὸ δὲ διὰ νὰ γίνῃ ἀντιληπτόν, μὲ πόσον τολμηρὰ σχέδια, ἀντιμετωπίζεται τὸ κυκλοφοριακὸν εἰς ἄλλας χώρας πρὸς ἀνάλογον προσανατολισμόν.

ΕΞΕΛΙΞΙΣ ΚΑΙ ΦΥΣΙΣ ΤΩΝ ΟΔΙΚΩΝ ΤΕΧΝΙΚΩΝ ΕΡΓΩΝ

Τὰ πρῶτα ἀξιόλογα ὁδικὰ τεχνικὰ ἔργα, ἀναγόμενα εἰς τὴν ἀρχαιότητα ἦσαν αἱ λίθιναι θολωταὶ γέφυραι τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας, δι᾽ ὧν οἱ Ρωμαῖοι ἐξεύγνυον ποταμοὺς καὶ χαράδρας διὰ τὴν ἄνευ ἐμποδίων κίνησιν τῶν φαλάγγων αὐτῶν ἐπὶ τῶν 29 μεγάλων στρατιωτικῆς σημασίας ὁδῶν.

Ἡ στερεότης αὐτῶν ἦτο ἀξιοθαύμαστος, ἀφοῦ πολλαὶ σῴζονται καὶ μέχρι σήμερον ἀποτελοῦσαι ἱστορικὰ μνημεῖα.

Ἔκτοτε παρετηρήθη στασιμότης μέχρις ὅτου, μὲ τὴν ἀνακάλυψιν

τοῦ χάλυβος καὶ τοῦ μπετὸν ἀρμέ, ἤρχισαν νὰ κατασκευάζωνται σύγχρονοι γέφυραι καὶ ἄλλα μεγάλα ἔργα.

Ταῦτα εἶναι κυρίως:

Αἱ κρεμασταὶ γέφυραι, αἱ σήραγγες ὑπὸ τὰ ὄρη καὶ ὑπὸ τὴν θάλασσαν.

ΚΡΕΜΑΣΤΑΙ ΓΕΦΥΡΑΙ.

α) Κρεμασταὶ γέφυραι τῶν στενῶν VERAZANO Νέας Ὑόρκης.

Ἡ σπουδαιοτέρα σήμερον κρεμαστὴ γέφυρα εἶναι ἡ τῶν στενῶν VERAZANO συνδέουσα τὴν πόλιν τῆς Νέας Ὑόρκης μὲ τὴν νῆσον ΣΤΕΙΤΕΝ.

Ἀλλ' ἰδοὺ μερικὰ χαρακτηριστικὰ τῆς μεγαλυτέρας κρεμαστῆς γεφύρας τοῦ κόσμου τῶν Στενῶν VERAZANO τῆς Νέας Ὑόρκης.

Ἡ γέφυρα εἶναι διώροφος ἔχουσα δηλαδὴ δύο ὁδοστρώματα τὸ ἓν ὑπεράνω τοῦ ἄλλου.

Κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος κατασκευῆς τη: διῆλθον δι' αὐτῆς 12.000.000 αὐτοκίνητα διὰ τοῦ παραδοθέντος εἰς τὴν κυκλοφορίαν ἑνὸς ὁδοστρώματος.

Ἀπὸ τὸ μέσον τῆς νήσου Στέϊτεν καταλήγουν εἰς τὴν γέφυραν δύο μεγάλοι αὐτοκινητόδρομοι EXPRESWAYS ἐνῷ πρὸς τὸ μέρος τοῦ Μπροῦκλιν ἡ πρόσβασις τῆς γεφύρας ἑνοῦται μὲ τὸν αὐτοκινητόδρομον Μπροῦκλιν—Κουὴν ἀποτελούμενον ἀπὸ ἕξ (6) λωρίδας.

Διαστάσεις: Τὸ μῆκος τοῦ κυρίου τμήματος τῆς γεφύρας ἤτοι τοῦ ὑπεράνω τῆς θαλάσσης εἶναι (1.298 μ.), ἐνῷ τὸ συνολικόν της μῆκος συμπεριλαμβανομένων τῶν προσβάσεων, εἶναι 4. 236 μέτρα, τὸ πλάτος τοῦ καταστρώματος εἶναι 35 μ. καὶ διαιρεῖται εἰς (12) λωρίδας κυκλοφορίας, ἤτοι (6) δι' ἑκάστην κατεύθυνσιν.

Τὸ διάκεντρον μεταξὺ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης καὶ τῆς κάτω ἐπιφανείας τῆς γεφύρας εἶναι 70 μέτρα. Τὸ ὕψος τοῦτο, ἴσον πρὸς τὸ ὕψος 4 ἐξαωρόφων πολυκατοικιῶν, ἐπιτρέπει τὴν διέλευσιν κάτωθεν τῆς γεφύρας εἰς τὰ μεγαλύτερα ἐμπορικὰ καὶ πολεμικὰ πλοῖα.

Οἱ πυλώνες (πύργοι) ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἀναρτᾶται ἡ γέφυρα ἔχουν ὕψος 210 μέτρων ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης (ὅσον περίπου 11—12 ἑξαώροφοι πολυκατοικίαι). Οὗτοι εἶναι τόσον ὑψηλοὶ καὶ εἰς τοιαύτην ἀπόστασιν, ὥστε ἐχρειάσθη νὰ ὑπολογισθῇ καὶ ἡ καμπυλότης τῆς γῆς. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν

Μία ἄποψις τῆς γεφύρας τῶν στενῶν τοῦ Βεραζάνο εἰς τὴν πόλιν τῆς Νέας Ὑόρκης.

αἱ κορυφαὶ τῶν πύργων ἀποκλίνουν ἀπὸ τὰς βάσεις των, εὑρισκόμενοι εἰς ἐλαφρῶς μεγαλυτέραν ἀπόστασιν ἀπὸ αὐτάς. Εἰς ἕκαστον ἐξ αὐτῶν ἐγκατεστάθη καὶ εἷς ἀνελκυστὴρ διὰ τὴν συντήρησίν του.

Κατὰ τὸ θέρος, λόγῳ τῆς ἐκ τῆς θερμότητος διαστολῆς, τὸ μῆκος τῆς γεφύρας αὐξάνει τόσον, ὥστε τὸ ὁδόστρωμα αὐτῆς κατέρχεται χαμηλότερον, ἀπὸ τὸ ἐπίπεδον εἰς ὃ εὑρίσκεται τὸν χειμῶνα, κατὰ 4 μέτρα.

Θεμελίωσις: Τὰ θεμέλια τῶν πυλώνων φθάνουν εἰς βάθος 32 μέτρων ἐπὶ τῆς νήσου Στέϊτεν καὶ 49 μέτρων ἐπὶ τοῦ Μπροῦκλιν.

Ἡ βάσις τῆς ἀγκυρώσεως (ANCHORAGE) ἤτοι τῶν θεμελίων προσδέσεως τῶν καλωδίων φθάνουν εἰς βάθος 33 μέτρων ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἐδάφους εἰς τὴν νῆσον Στέϊτεν καὶ 16 μέτρων εἰς τὸ Μπροῦκλιν.

Τὸ ἐμβαδὸν ἑκάστης ἀγκυρώσεως εἶναι περίπου ἴσον πρὸς δύο ποδοσφαιρικὰ γήπεδα.

Τὸ κατάστρωμα τῆς γεφύρας εἶναι πλέγμα ἐκ χάλυβος πεπληρωμένον μὲ τσιμέντο πάχους ἱκανοῦ νὰ βαστάσῃ τὸ μεγαλύτερον φορτίον ὀχήματος.

Καλώδια: Τὰ 4 καλώδια διὰ τῶν ὁποίων ἀναρτᾶται ἡ γέφυρα ἀπὸ τὰς κορυφὰς τῶν πυλώνων ἔχουν κατασκευασθῇ ἀπὸ 26.108 παράλληλα σύρματα τὰ ὁποῖα προηγουμένως ἡνώθησαν εἰς 61 δεσμίδας τῶν 428 συρμάτων.

Οὕτω ἕκαστον τῶν 4 καλωδίων ἀναρτήσεως ἔχει διάμετρον 91 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου καὶ μῆκος 2.200 μέτρων.

Τὸ χρησιμοποιηθὲν ὡς βασικὴ μονὰς σύρμα ἔχει πάχος μολυβιοῦ, ἐκτεινόμενον δὲ καλύπτει μῆκος 228.600 χιλιομέτρων ἤτοι ἀπόστασιν μεγαλυτέραν ἀπὸ τὸ ἥμισυ τῆς ἀποστάσεως μεταξὺ γῆς καὶ σελήνης.

Ὅταν ἐτοποθετήθη ἡ γέφυρα τὰ καλώδια κατῆλθον συνεπείᾳ τάσεως κατὰ 65 μ. Διὰ τὴν κατασκευὴν τῶν καλωδίων ἐχρειάσθη χάλυψ 41.000 τόννων.

Ὑλικὰ—Βάρος: Διὰ τὴν σύνδεσιν τῶν διαφόρων τεμαχίων τῶν πυλώνων ἐχρησιμοποιήθησαν 3.000. 000 βίδες καὶ 1.000.000 μπουλόνια.

Τὸ βάρος ἑκάστου πυλῶνος, εἶναι 27.000 τόννων, ἐνῷ τὸ βάρος τὸ ὁποῖον δέχεται ἡ βάσις ἑκάστου πύργου ὁμοῦ μὲ τὸ ἰδικόν του εἶναι 134.000 τόννων.

Διὰ τὸ κύριον σῶμα τῆς γεφύρας ἐχρειάσθησαν 144.000 τόννοι χάλυβος. Τὸ χρησιμοποιηθὲν τσιμέντο διὰ τὴν γέφυραν ἐπαρκεῖ διὰ νὰ στρωθῇ ἡ ὁδὸς μεταξὺ Οὐάσιγκτον καὶ Νέας Ὑόρκης.

Ἄλλαι μεγάλαι γέφυραι κατὰ σειρὰν μεγέθους εἶναι αἱ ἀκόλουθοι: Ἡ γέφυρα GOLDEN GATE τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου μὲ κύριον ἄνοιγμα 1280 μέτρων, ἀποπερατωθεῖσα τὸ 1936.

Ἡ Γέφυρα MASCINACK (Μεγάλων Λιμνῶν) ΗΠΑ μὲ κύριον ἄνοιγμα μήκους 1160 μέτρων.

Ἡ γέφυρα GEORGE WACHINGTON (Νέας Ὑόρκης) μὲ κύριον ἄνοιγμα 1075 μέτρων.

Γέφυρα Σαλαζάρ τῆς Πορτογαλίας.

Ἀξία θαυμασμοῦ εἶναι ἐπίσης ἡ γέφυρα ἐπὶ τοῦ Τάγου ποταμοῦ εἰς Λισσαβῶνα, ἑνοῦσα τὴν Λισαβῶνα μὲ τὴν Νότιον Πορτογαλίαν, ἡ μεγαλυτέρα τῆς Εὐρώπης, μὲ κύριον ἄνοιγμα 1012 μ. καὶ μὲ δύο πλευρικὰ ἀνοίγματα, ἕκαστον τῶν ὁποίων ἔχει μῆκος 483 μ.

Τὸ ἐλάχιστον ἐλεύθερον ὕψος ὑπὲρ τὴν στάθμην τῶν ὑδάτων τοῦ ποταμοῦ εἶναι 70 μ. ἐνῷ τὸ ὕψος τῶν πύργων εἶναι 190,47 μ.

Τὸ κατάστρωμα ἐσχεδιάσθη διὰ ἓξ λωρίδας καὶ ἔχει πλάτος 16 μέτρων προβλέπεται ὅμως καὶ κατασκευὴ ἑτέρου καταστρώματος διὰ σιδηροδρομικὴν γραμμήν.

Τὸ κόστος αὐτῆς ἀνῆλθεν περίπου εἰς 2. 226 ἑκατ. ἑλλην. δραχμῶν.

Ἡ γέφυρα τοῦ ποταμοῦ (ποταμοκόλπου) FORTH τῆς Σκωτίας πλησίον τοῦ Ἐδιμβούργου μεκύριον ἄνοιγμα 1006 μέτρων καὶ ὁλικὸν μῆκος 1822 μέτρων μὲ δύο ὁδοφράγματα πλάτους 7,30 μ. ἕκαστον.

Τὸ κόστος τῆς γεφύρας ἀνῆλθεν εἰς 1.500 ἑκατ. Ἑλλην. δραχμῶν. Ἕκαστος Πυλὼν (πύργος) ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο στύλους οἱ ὁποῖοι, εἰς τὴν βάσιν ἔχουν διαστάσεις 7.30Χ2.80 καὶ εἰς τὴν κορυφὴν 5.50Χ2,80 μ. ἀπέχουν δὲ μεταξὺ των 24 μέτρα.

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀπὸ τεχνικῆς πλευρᾶς ἔχει ἰδιάζουσαν σημασίαν εἰς τὴν γέφυραν αὐτὴν εἶναι ἡ εὐκαμψία τῶν πυλώνων, ἡ ὁποία ἐκρίθη ἀναγκαία διὰ νὰ ἀντέχῃ εἰς τοὺς τόσον ἐπικινδύνους θυελώδεις ἀνέμους. Πράγματι ἡ καταστροφὴ πρὸ 17 ἐτῶν μιᾶς κρεμαστῆς γεφύρας εἰς ΗΠΑ ἀπὸ σφοδρὰν ἀνεμοθύελλαν ἐδίδαξε τοὺς εἰδικούς, ὅτι αἱ ταλαντεύσεις τοῦ ὁδοστρώματος τῆς γεφύρας ὑπὸ τὰ πλήγματα θυελλωδῶν ἀνέμων ἠδύναντο νὰ ἐπιφέρουν ὑπερβολικὰς τάσεις, λόγῳ συντονισμοῦ, προκαλούσας τὴν καταστροφὴν τοῦ ἔργου.

Ἡ εὐκαμψία τῶν πυλώνων τῆς γεφύρας FORTH εἶναι τόση, ὥστε κατὰ τὴν συναρμολόγησιν τῶν καλωδίων, ριπαὶ ἀνέμων μέσης ἰσχύος, ἔκαμνον τὴν κορυφὴν των νὰ ταλαντεύεται κατὰ 3—4 μέτρα, μὲ περίοδον 4,5 δευτερολέπτων, τοῦτο δὲ ἐπροκάλεσε ναυτίαν εἰς τινας τεχνίτας συναρμολογητάς.

Ἡ σιδηροδρομικὴ γέφυρα ἐστοίχισε 3 ἑκατομμύρια ἀγγλικὰς λίρας καὶ ἐχρειάσθη 7 ἔτη διὰ νὰ κατασκευασθῇ ἐνῷ κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτῆς ἐφονεύθησαν 57 ἄνθρωποι.

Ἡ νέα ὁδικὴ γέφυρα ἐστοίχισε περίπου 20 ἑκατομμύρια ἀγγλικὰς λίρας, ἡ κατασκευή της ἐχρειάσθη 6 ἔτη καὶ ἐστοίχισε τὴν ζωὴν 3 ἀνθρώπων μόνον. Αὐτὸ λέγει πολλὰ ὡς πρὸς τὴν σύγχρονον μηχανικὴν καὶ τὰς μεθόδους ἀσφαλείας.

Ἄξιον προσοχῆς ἀπὸ τεχνικῆς πλευρᾶς εἶναι καὶ τὸ γεγονός, ὅτι εἰς τὰς κρεμαστὰς γεφύρας δίδεται σχῆμα ἀεροδυναμικόν, ὡς εἰς τὰς πτέρυγας τοῦ ἀεροπλάνου διὰ νὰ ἀντέχουν εἰς τὰς μεγάλας πλευρικὰς κρούσεις τῶν θυελλωδῶν ἀνέμων οἵτινες ἀποτελοῦν τοὺς μεγαλυτέρους κινδύνους τῶν κρεμαστῶν γεφυρῶν. Πρὸς καθορισμὸν μάλιστα τῆς ἀντοχῆς εἰς τὰς πιέσεις καὶ ταλαντεύσεις, γίνονται προηγουμένως πειράματα ἐπὶ μικρογραφικῶν ὁμοιωμάτων γεφυρῶν καὶ βάσει αὐτῶν ὑπολογίζονται.

Τέλος λίαν ἀξιόλογος, διὰ τὸ ὕψος της (ἡ ὑψηλοτέρα εἰς τὸν κόσμον εἶναι ἡ «γέφυρα τῆς Εὐρώπης» νοτίως τοῦ Ἴνσμπουργκ τῆς Αὐστρίας ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ε6 ὕψους 623 ποδιῶν (190) μέτρων).

Ὁδοὶ ταχείας κυκλοφορίας κάπου εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας διὰ τὴν καλυτέραν κυκλοφορίαν τῶν αὐτοκινήτων.

ΑΙ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑΙ ΟΔΙΚΑΙ ΣΗΡΑΓΓΕΣ

Ἡ μεγαλυτέρα σήραγξ τοῦ κόσμου εἶναι ἡ ἑνοῦσα τὴν Ἰταλίαν μετὰ τῆς Γαλλίας, κάτωθεν τοῦ Λευκοῦ Ὄρους μήκους 11.600 μέτρ. διὰ τῆς ὁποίας, ἡ ἀπὸ Γενεύης πρὸς Μιλᾶνον διαδρομὴ συντομεύεται κατὰ 534 χιλιόμετρα.

Δι' αὐτῆς προεβλέφθη διέλευσις (διὰ τὸ 1966) τοῦ ἑξῆς ἀριθμοῦ αὐτοκινήτων ἐτησίως.

Ἐπιβατηγὰ	900.000
Λεωφορεῖα	40.000
Φορτηγὰ	35.000

Μοτοσυκλέτται 200.000 μεταφέροντα ἄνω τῶν 4 ἑκατομ. ἀτόμων καὶ 170.000 τόννων ἐμπορευμάτων.

Τὴν χάραξιν τῆς σήραγγος καθώρισεν ὁ Ἰταλὸς Τοπογράφος PIETRO ALARIA μὲ τόσην ἀκρίβειαν ὥστε, τὰ ἑκατέρωθεν δύο συνεργεῖα, Γαλλικὸν ἀπὸ τὴν Γαλλικὴν καὶ Ἰταλικὸν ἀπὸ τὴν Ἰταλικήν, τῶν συνεργαζομένων δύο ἀντιστοίχων Ἑταιρειῶν, συνηντήθησαν εἰς τὸ μέσον μὲ μίαν ὁριζοντίαν ἀπόκλισιν 0,135 μ. δηλ. μηδαμινὴν ἐν ὁριζοντογραφίᾳ, καθ' ὕψος δὲ οὐδεμίαν ἀπόκλισιν.

Ἡ σήραγξ ἔχει ὁδόστρωμα (2 λωρίδων) πλάτους 7.00 μέτρων ἐν συνόλῳ δύο πεζοδρόμια (ὑπηρεσίας) ἑκατέρωθεν ἕκαστον 0,75 μ. χώρους ἀναγκαστικῆς σταθμεύσεως ἀνὰ 300 μέτρα, καὶ φωλεὰ (καταφύγια) ἀνὰ 200 μέτρα.

Οἱ χῶροι σταθμεύσεως καὶ τὰ καταφύγια εἶναι ἐφωδιασμένα μὲ τηλέφωνον. Ἔχει ἐσωτερικὸν φωτισμὸν μὲ δύο σειρὰς σωλήνων φθορίου ἑκατέρωθεν τοῦ θόλου.

Ἡ ἀστυνόμευσις ἐπιτυγχάνεται μὲ τροχονόμους μοτοσυκλεττιστὰς ἐφωδιασμένους μὲ ἀσυρμάτους καὶ εὑρισκομένους ἐν διαρκεῖ ἐπαφῇ μὲ τοὺς δύο ρυθμιστικοὺς σταθμούς, οἱ ὁποῖοι ὑπάρχουν εἰς τὰς δύο εἰσόδους.

Ἀ ε ρ ι σ μ ό ς: Εἰς ἑκάστην τῶν εἰσόδων τῆς σήραγγος ἔχει ἐγκατασταθῇ καὶ ἓν εἰδικὸν ἐργοστάσιον ἀερισμοῦ, περιλαμβάνον ἀνεμιστῆρας εἰσαγωγῆς καθαροῦ ἀέρος καὶ τοιούτους ἀπαγωγῆς τοῦ μολυσμένου.

Ἡ ἰσχὺς τῶν ἀνεμιστήρων εἶναι ἱκανὴ νὰ διατηρῇ τὸν ἀέρα τῆς σήραγγος εἰς ποιότητα ἀκίνδυνον ἐνῷ συσκευαὶ μετρήσεως τοῦ ἐκ τῶν αὐτοκινήτων παραγομένου διοξειδίου τοῦ ἄνθρακος, τοῦ περιεχομένου εἰς τὸν ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα, δεικνύουν μονίμως εἰς τὰ στόμια τῆς εἰδόδου τῆς σήραγγος τὴν περιεκτικότητα.

Διασταύρωσις ὁδῶν ταχείας κινήσεως ἀνισοπέδως διὰ τὴν ταχυτέραν κυκλοφορίαν καὶ τὴν εὐρυθμοτέραν κίνησιν τῶν ὀχημάτων

Ἑτέρα ἀξιόλογος σήραγξ εἶναι ἡ τοῦ Ἁγίου Βερνάρδου, συνδέουσα τὴν Ἰταλίαν μετὰ τῆς Ἑλβετίας, μήκους 3600 μέτρων εἰς μέσον ὑψόμετρον 1923 μέτρα, διὰ τῆς ὁποίας διέρχεται καὶ πετρελαιαγωγός. Λόγῳ τοῦ μεγάλου ὑψοδείκτου, αἱ ὁδοὶ προσβάσεως πρὸς τὴν σήραγγα καὶ ἀπὸ τοῦ Ἰταλικοῦ καὶ ἀπὸ τοῦ Ἑλβετικοῦ ἐδάφους φέρουν στέγαστρον ἐκ χαλκὸς τσιμέντου διὰ νὰ προστατεύονται ἀπὸ χιονοπτώσεις.

ΣΗΡΑΓΓΕΣ ΥΠΟ ΤΗΝ ΘΑΛΑΣΣΑΝ

α. Σ ή ρ α γ ξ Κ ά μ ν ο ν — Ἰ α π ω ν ί α ς.

Περισσότερον ἀκόμη ἄξιαι θαυμασμοῦ, ὡς τεχνικὰ ὁδικὰ ἔργα, εἶναι αἱ σήραγγες ὑπὸ τὴν θάλασσαν, αἱ ὁποῖαι, διὰ τοὺς μὴ τεχνικούς, ἀποτελοῦν μυστήριον, ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς τεχνικοὺς ἀξιοθαύμαστον τολμηρὰν καὶ πολύπλευρον ἐπιστημονικὴν σύλληψιν, μελέτην καὶ κατασκευήν.

Ἀναφέρομεν τὴν εἰς Ἰαπωνίαν σήραγγα Κάμνον, ἥτις συνδέει τὰς πόλεις Σιμονοσέκι καὶ Μό-

Σύγχρονος ὁδὸς μὲ ἀλλεπαλλήλους λωρίδας κυκλοφορίας καὶ διαχωριστικὴν νησίδα κινήσεως ἡ ὁποία προσφέρεται διὰ τὴν ταχείαν κίνησιν καὶ ἀσφαλῆ ὁδήγησιν τῶν ὀχημάτων.

Ἄποψις ἀπὸ ἀέρος μιᾶς τεραστίας γεφύρας, ἐπίτευγμα τῆς συγχρόνου τεχνικῆς, ἡ ὁποία συνδέει τὰ δύο τμήματα μιᾶς μεγαλοπόλεως.

ζι, εὑρισκομένην ἐπὶ τῆς κυρίας ἀρτηρίας, τῆς συνδεούσης τὴν πόλιν Ὁσάκα μὲ τὴν πόλιν Μόζι.

Ἡ σήραγξ ἤρχισε κατασκευάζομένη τὸ 1939 κατὰ τὴν διάρκειαν ὅμως τοῦ Βου Παγκοσμίου πολέμου, ἀνεστάλησαν αἱ ἐργασίαι αὐτῆς καὶ ἐπανήρχησαν τὸ 1952, παρεδόθη δὲ εἰς τὴν κυκλοφορίαν τὸ 1958. Ἐστοίχισε ποσὸν ἴσον πρὸς 635 ἑκατ. Ἑλλην. δραχμάς. Ἔχει ὁλικὸν μῆκος 3,5 χιλιόμετρα περίπου, ἐκ τούτου δὲ μῆκος 780 μέτρων εἶναι ὑπὸ τὴν θάλασσαν.

Τὸ κύριον ὁδόστρωμα αὐτῆς ἔχει πλάτος 7,5 μέτρα καὶ ὕψος 4,53 μ. τὸ δὲ βοηθητικὸν κατ' ἐπέκτασιν αὐτοῦ ἔχει πλάτος 3,85 καὶ ὕψος 2,54 μ. Ἔχει ἕτερον ὁδόστρωμα κάτωθεν τοῦ πρώτου διὰ τοὺς πεζοὺς καὶ τοὺς ποδηλάτας, ἔχει εἰδικὰς σήραγγας ἐργασίας, φρέατα ἀερισμοῦ, ἀνελκυστῆρας μεταξὺ τῶν ὁδοστρωμάτων, σήματα συναγερμοῦ ἀνὰ 90 μ. διὰ περίπτωσιν πυρκαϊᾶς, τηλέφωνα ἀνὰ 180 μέτρα, εἰδικὸν θάλαμον δι' ἔλεγχον τῆς καλῆς λειτουργίας αὐτῆς, ἔχει πυροσβεστῆρας καὶ ὑδροστόμια πρὸς κατάσβεσιν πυρκαϊᾶς, ἀρτιώτατον φωτισμὸν κ.λ.π.

ΜΕΛΕΤΩΜΕΝΗ ΓΕΦΥΡΑ ΜΑΓΧΗΣ

Ἕν ἕτερον ἔργον τὸ ὁποῖον θὰ ἀποτελέσῃ σταθμὸν εἰς τὰ χρονικὰ τῶν ὁδικῶν τεχνικῶν ἔργων θὰ εἶναι ἡ μελετωμένη ἤδη διὰ σήραγγος ἢ διὰ γεφύρας ζεῦξις τῆς Μάγχης διὰ τὴν ὁδικὴν καὶ σιδηροδρομικὴν σύνδεσιν τῆς Ἀγγλίας μετὰ της Γαλλίας.

Δὲν ἐλήφθη εἰσέτι τελικὴ ἀπόφασις ὡς πρὸς τὸ εἶδος τῆς ζεύξεως. Τὰ κριτήρια τὰ ὁποῖα μελετῶνται, ἐκτὸς τῶν οἰκονομικῶν, εἶναι καὶ τὰ μειονεκτήματα τὰ ὁποῖα παρουσιάζει ἑκάστη καὶ εἶναι τὰ ἑξῆς:

Σ ή ρ α γ ξ. Αἴσθημα ἐγκλωβισμοῦ τῶν ἐπιβατῶν καὶ φοβία ἐντὸς τῆς σήραγγος διὰ μίαν διαδρομὴν 40 χιλιομέτρων. Κίνδυνοι πανικοῦ καὶ τέλος δυσκολίαι ἀερισμοῦ καὶ πρόσθετα ἐργοστάσια ἀερισμοῦ μονίμου λειτουργίας.

Γ έ φ υ ρ α : Δυσκολίαι ὁδηγήσεως εἰς περιπτώσεις ὁμίχλης ἢ σφοδροῦ ἀνέμου ἐκ τῶν ἰσχυρῶν ταλαντώσεων τῆς γεφύρας, λόγῳ τοῦ μεγάλου μήκους, ἐξ ὧν θὰ προκαλῆται ναυτίασις, ἔτι δὲ καὶ φόβος ἐπὶ τῇ θέα μιᾶς τεταραγμένης θαλάσσης ἀπὸ μεγάλου ὕψους καὶ ἀπὸ γέφυραν σειομένην ὑπὸ τοῦ ἀνέμου. Εἰδικῶς, ὡς πρὸς τὴν κατασκευὴν σήραγγος ὑπάρχουν πολλαὶ ἀπόψεις, ἤτοι: 1) Κατασκευὴ σήραγγος διὰ διατρήσεως τῆς ξηρᾶς κάτωθι τοῦ πυθμένος τῆς θαλάσσης. 2) Κατασκευὴ σήραγγος διὰ μεγάλων σωλήνων ἐκ τσιμέντου καὶ χάλυβος, διαμέτρου 16 μέτρων, τοποθετουμένων εἰς τὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης, στερεουμένων ἐπ' αὐτοῦ διὰ μικρᾶς ἐκσκαφῆς τοῦ πυθμένος καὶ συνδεομένων μεταξὺ των ὑδατοστεγῶς.

γ. Κατασκευὴ σήραγγος διὰ σωλήνων ἐντὸς τῆς θαλάσσης ὡς ἀνωτέρω, στηριζομένων εἰς ἰσχυρὰ βάθρα ἐκ μεγάλων τσιμεντολίθων, τὰ ὁποῖα θὰ θεμελιωθοῦν εἰς τὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης δι' ἐκσκαφῆς αὐτοῦ.

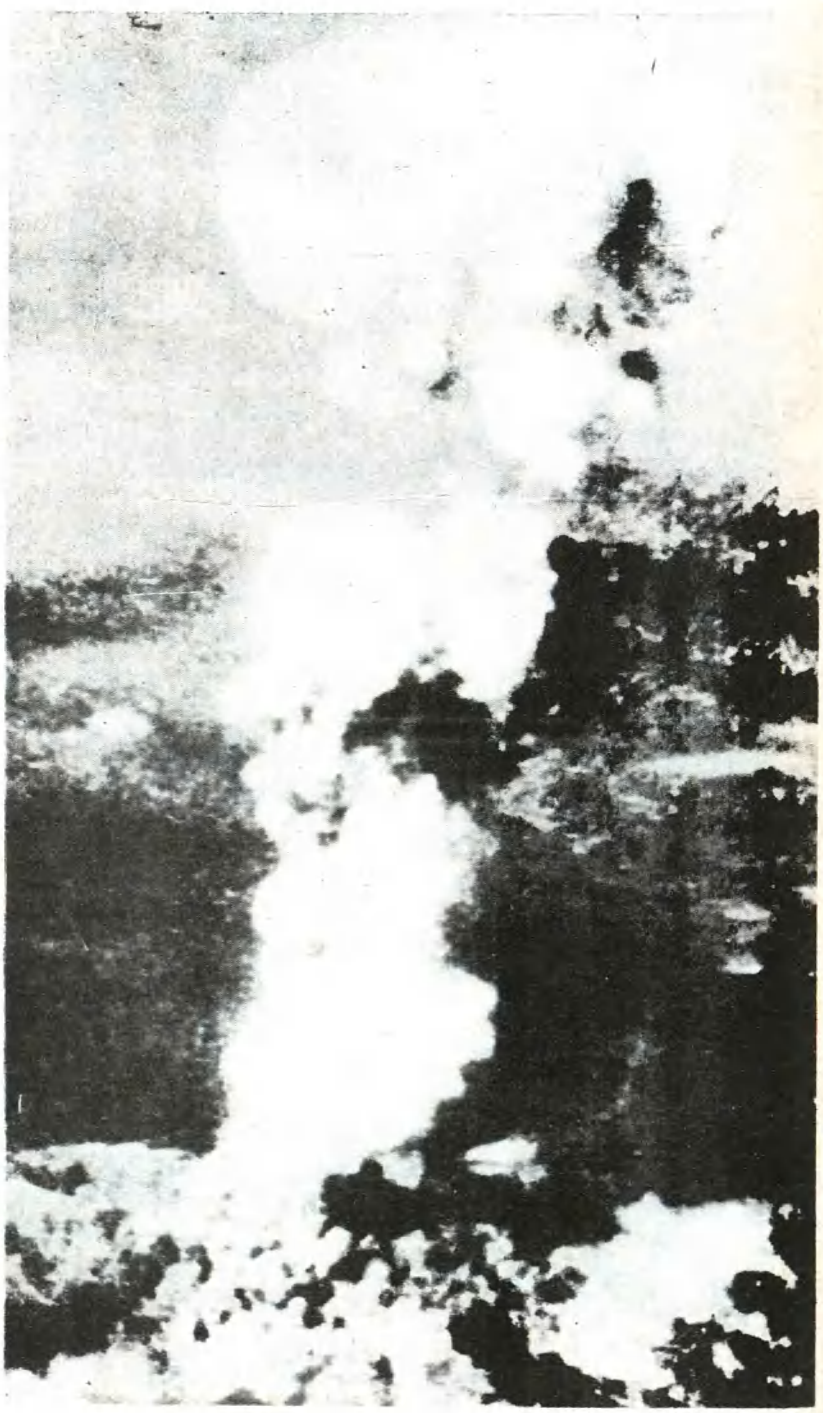
ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΓΕΩΡΓΟΥΣΗΣ

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΣ: "ΜΑΝΧΑΤΑΝ„

ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ
Ὑπσμοιράρχου

Τὸ 1945, μὲ τὴν ἔλευσίν του, εὑρίσκει τὸ ναζιστικὸν τέρας, τὸ ὁποῖον ἐπὶ ἓξ ἔτη τόσα δεινὰ ἐπεσώρευσεν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, νὰ σφαδάζῃ κάτω ἀπὸ τὰ ἀνηλεῆ σφυροκοπήματα τῶν συμμαχικῶν δυνάμεων εἰς τὴν Εὐρώπην. Οἱ ἀετοὶ τοῦ Γ΄. Ράϊχ συμπτύσσουν συνεχῶς τὰ πτερά των ἀποκαμωμένοι ἀπὸ τὴν ὑπερφίαλον ματαιοδοξίαν των καὶ ὑφίστανται τὸ ἀδυσώπητον μένος τῶν λαῶν τοὺς ὁποίους ἠθέλησαν νὰ ὑποδουλώσουν διὰ νὰ ἐπιβάλουν ἐπ' αὐτῶν τὴν «νέαν τάξιν πραγμάτων». Αἱ συμμαχικαὶ στρατιαὶ ἀπελευθερώνουν τὴν Εὐρώπην καὶ ὁρμοῦν ἀκάθεκτοι εἰς τὰς Γερμανικὰς πεδιάδας συγκλίνουσαι τὴν Ἄνοιξιν τοῦ 1945 πρὸς τὴν πρωτεύουσαν τοῦ Γ΄. Ράϊχ, τὸ Βερολῖνον. Ὁ Χίτλερ αὐτοκτονεῖ εἰς τὸ κρησφύγετον τῆς καγκελαρίας του, ὁ δὲ Ναύαρχος Νταίνιτς τὸν ὁποῖον ὥρισεν ὡς διάδοχόν του ἀφοῦ διεπίστωσε τὸ μάταιον τῆς περαιτέρω ἀντιστάσεως, ἐξουσιοδότησε τὸν Στρατάρχην Γιόντλ καὶ τὸν Ναύαρχον Φὸν — Φρήντεμπουργκ νὰ ὑπογράψουν τὴν ἄνευ ὅρων παράδοσιν ὅλων τῶν Γερμανικῶν στρατιωτικῶν δυνάμεων. Ἡ ὑπογραφὴ τῆς συνθήκης ἔγινε εἰς τὴν πόλιν Ρέμς, τὴν 7ην Μαΐου 1945, ἐνῷ τὴν 9ην Μαΐου ὁ Στρατάρχης Κάϊτελ ὑπογράφει τὴν συνθήκην παραδόσεως εἰς τοὺς Ρώσσους.

Ἐνῷ ὅμως εἰς τὴν Εὐρώπην ἐσίγασεν ὁ πόλεμος, εἰς τὸν Εἰρηνικόν, ἡ Ἰαπωνία, ὁ τρίτος τῶν μεγάλων ἑταίρων τοῦ Ἄξονος, ἐπέμενεν ἀκόμη νὰ διεξάγῃ ἕνα ἀπεγνωσμένον ἀγῶνα μέχρις ἐσχάτων. Οἱ μικρόσωμοι στρατιῶται τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ στρατοῦ πολεμοῦν μὲ

πάθος πρωτόγνωρο διὰ τοὺς Ἀμερικανοὺς καὶ τοὺς συμμάχους των.

Μετὰ ἀπὸ μίαν σειρὰν ἐντυπωσιακῶν νικῶν αἱ ὁποῖαι ἔφερον τὰ Ἰαπωνικὰ χρώματα εἰς τὰ βάθη τῆς Ἰνδίας καὶ τὰς περισσοτέρας νήσους τοῦ Εἰρηνικοῦ, ἡ Ἰαπωνία ἤρχισε νὰ κάμπτεται κάτω ἀπὸ τὴν τεραστίαν πολεμικὴν μηχανὴν τῶν Η.Π.Α. καὶ τῶν συμμάχων της. Τὸ 1944 ἡ πλάστιγξ ἔγειρεν ἀποφασιστικῶς ὑπὲρ τῶν συμμάχων.

Ὁ Αὐτοκρατορικὸς στόλος εἶχε σχεδὸν ἐξ ὁλοκλήρου καταστραφῇ ὁ δὲ Στρατηγὸς Μὰκ — Ἄρθουρ ἐτήρησε τὴν ὑπόσχεσίν του καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ σύμπλεγμα τῶν Φιλιππίνων θριαμβευτής. Παρὰ τὰς ἀνελεήτους ὅμως ἥττας τὰς ὁποίας ὑφίσταντο οἱ Ἰάπωνες εἰς τὴν ξηράν, τὴν θάλασσαν καὶ τὸν ἀέρα, πολεμοῦσαν ἀκόμη. Κάθε σπιθαμὴ ἐδάφους δὲν ἦσαν διατιθεμένοι νὰ τὴν παραδώσουν παρὰ μόνον κατόπιν ἑκατόμβης θυσιῶν ἐξ ἀμφοτέρων τῶν παρατάξεων τὸ δὲ μάταιον τοῦ ἀγῶνος των δὲν ἐθύμιζε τίποτα ἄλλο εἰ μὴ πρᾶξιν αὐτοκτονίας. Ἡ Ἰαπωνία ἀφοῦ διεπίστωσε ὅτι δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ νικήσῃ, εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασιν νὰ πεθάνῃ σπέρνοντας γύρω της ὅσο μποροῦσε μεγαλυτέραν καταστροφήν.

Ὁ ἀγὼν τῶν «καμικάζι» τῶν ἀεροπόρων τοῦ θανάτου εἶναι χαρακτηριστικὸς τῶν τάσεων τῆς Ἰαπωνικῆς τακτικῆς, ἂν δύναται νὰ χα χαρακτηρισθῇ τακτικὴ ἡ αὐτοκτονία.

Ἔπρεπε κάτι νὰ γίνῃ διὰ νὰ παύσῃ ἐπὶ τέλους αὐτὴ ἡ μάταιος σπατάλη χιλιάδων ἀνθρωπίνων ζωῶν. Ἐὰν ἐξηκολούθει ὁ πόλεμος κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, οἱ σύμμαχοι ὑπελόγιζον, ὅτι δὲν θὰ ἐτερματίζετο πρὸ τοῦ τέλους τοῦ 1947 καὶ θὰ ἐστοίχιζε κατὰ τοὺς μετριωτέρους ὑπολογισμοὺς τὴν ζωὴν ἀκόμη δύο ἑκατομμυρίων Ἰαπώνων καὶ πεντακοσίων χιλιάδων συμμάχων στρατιωτῶν. Τὸ «κάτι» αὐτὸ τὸ ἐγνώριζε πλέον ὁλόκληρος ὁ κόσμος. Ἦτο ἡ ἀτομικὴ βόμβα, ἡ περίφημη «βόμβα Α». Τὰ πειράματα διὰ τὴν κατασκευήν της δὲν ἀνεκοινοῦντο ἐπισήμως, ἀλλὰ κατὰ καιροὺς ὁ τύπος ἐδημοσίευε πληροφορίας αἱ ὁποῖαι διέρρεον κατὰ διαφόρους τρόπους σχετικῶς μὲ τὴν προετοιμασίαν τοῦ τρομεροῦ ὅπλου τὸ ὁποῖον ἦτο ἱκανὸν νὰ τερματίσῃ τὸν πόλεμον.

Ἡ κατασκευὴ ὅμως τῆς ἀτομικῆς βόμβας, ἡ ὁποία ἤνοιγεχ μίαν νέαν ἐποχὴν διὰ τὴν ἀνθρωπότητα ἔχει τὴν προϊστορίαν της, ἡ ὁποία ξεκινᾷ πρὶν ἀκόμη ἐκραγεῖ ὁ Β'. Παγκόσμιός πόλεμος. Ὁ Ἄλμπερτ Ἀϊνστάϊν, ἡ μεγαλυτέρα μαθηματικὴ φυσιογνωμία τοῦ αἰῶνος μας, διετύπωσε πρῶτος τὴν περίφημον θεωρίαν τῆς σχετικότητος, προκαλέσας πραγματικὴν ἐπανάστασιν εἰς τὴν ἐπιστήμην. Διὰ τῆς

Εἰς τὸ μουσεῖον τῆς Χιροσίμα σώζονται σήμερον ὑπολείμματα ἐνδυμασιῶν ἀτόμων τὰ ὁποῖα ὑπέστησαν τάς τρομερὰς συνεπείας ἐκ τῆς ἐκρήξεως τῆς ἀτομικῆς βόμβας καὶ ἐπλήρωσαν διὰ τῆς ζωῆς των τὴν πολεμικὴν ὑστερίαν τῶν ἡγετῶν τῆς πατρίδος των.

Καὶ τὰ ἄψυχα ἀκόμη ἀντικείμενα τὰ ὁποῖα ὑπέστησαν τὴν φοβερὰν ἐπίδρασιν τῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας ἐλύγισαν καὶ μετέβαλον σχῆμα, ὅπως αἱ φιάλαι τῆς ἀριστερᾶς φωτογραφίας καὶ ὁ μηχανισμὸς τοῦ καταστραφέντος ὡρολογίου, δεξιὰ φωτογραφία.

θεωρίας του διεκήρυσσεν, ὅτι ἡ ὕλη δύναται νὰ μετατραπῇ εἰς ἐνέργειαν καὶ ἀντιστρόφως, ἡ δὲ κεφαλὴ μιᾶς καρφίτσας περικλείει τόσην ἐνέργειαν ὅσην δὲν περικλείει ἡ μεγαλυτέρα πυριτιδαποθήκη.

Ἐπίσης τὸ ζεῦγος τῶν Γάλλων ἐπιστημόνων Πέτρου καὶ Μαρίας Κιουρί ἀνεκάλυψαν εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ παρόντος αἰῶνος τὴν περίφημον ἰδιότητα ὡρισμένων ἀτόμων νὰ ἐκπέμπουν ραδιενέργειαν. Τὴν ἀνακάλυψιν αὐτὴν ἐπεβεβαίωσαν εὐθὺς ἀμέσως τὰ πειράματα τοῦ Νεοζηλανδοῦ φυσικοῦ Ἐρνέστου Ράδερφορντ, ὁ ὁποῖος προσέθεσεν εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ ζεύγους Κιουρὶ καὶ ἄλλας σπουδαίας παρατηρήσεις σχετικῶς μὲ τὴν ραδιενέργειαν.

Ἡ Πυρηνικὴ Φυσική, ἤρχισε νὰ ἀναπτύσσεται ραγδαίως εἰς τὴν Εὐρώπην κατὰ τὰ μέσα τῆς δεκαετίας 1920 - 1930, ἡ δὲ Γερμανία διατηροῦσεν εἰς τὸν τομέα αὐτὸν σταθερὸν προβάδισμα χωρὶς νὰ ὑστεροῦν καὶ ἄλλαι χῶραι τῆς Εὐρώπης κυρίως δὲ ἡ Ἀγγλία. Ἡ ἄνοδος ὅμως τῶν Ναζιστῶν εἰς τὴν ἐξουσίαν καὶ ἡ δημιουργία τοῦ Χιτλερικοῦ τρομοκρατικοῦ καθεστῶτος εἶχεν ὡς συνέπειαν πολλοὶ ἀπὸ τοὺς διασημοτέρους πυρηνικοὺς ἐπιστήμονας τῆς ἐποχῆς νὰ διαφύγουν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν καὶ κυρίως εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς. Μεταξὺ τῶν φυγάδων αὐτῶν ἦτο καὶ ὁ Ἄλμπερτ Ἀϊνστάϊν ὁ ὁποῖος ἐγκατεστάθη εἰς τὸ Ἰνστιτοῦτον τοῦ Πρίνστον εἰς τὴν Πολιτείαν τῆς Νέας Ὑερσέης. Ὁ Ἐνρίκο Φέρμι ὁ περιφημότερος Ἰταλὸς πυρηνικὸς ἐπιστήμων ἐγκατεστάθη εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Κολούμπια, ὅπως ἐπίσης, καὶ ὁ συμπατριώτης του Ἐμίλιο Σεγκρέ. Οἱ Εὐρωπαϊκοὶ ἐγκέφαλοι τῆς Πυρηνικῆς φυσικῆς ἐνίσχυσαν ἀφάνταστα τὸ ἐπιστημονικὸν δυναμικὸν τῶν Η.Π.Α. καὶ ἔδωσαν εἰς τὴν Ὑπερατλαντικὴν Ὁμοσπονδίαν τὸ προβάδισμα ἔναντι τῶν ἄλλων κρατῶν εἰς τὸν σημαντικὸν τοῦτον τομέα τῆς ἐπιστήμης, ὁ ὁποῖος ἠδύνατο νὰ τύχῃ πρακτικῆς ἐφαρμογῆς μὲ τρομακτικὰς συνεπείας ἐπὶ τοῦ πολεμικοῦ πεδίου.

Ἤδη τὰ νέφη τοῦ τρομεροῦ πολέμου εἶχον ἀμαυρώσει τὸν οὐρανὸν τῆς Εὐρώπης καὶ ὁ ἀγκυλωτὸς σταυρὸς τῶν Χιτλερικῶν λεγεώνων ἐκυμάτιζεν ἐπάνω ἀπὸ τὰ περισσότερα κράτη τῆς Εὐρωπαϊκῆς ἠπείρου. Ἡ Ἀμερικὴ ἐξηκολούθει τηροῦσα στάσιν οὐδετερότητος καὶ ἀναμονῆς ἕως ὅτου οἱ Ἰάπωνες ἐπετέθησαν (Δεκέμβριος 1941) ἀπροσδοκήτως ἐναντίον τῆς ναυτικῆς βάσεως τοῦ Πέρλ - Χάρμπορ καὶ κατέστρεψαν ἐξ ὁλοκλήρου τὸν ναυτικὸν στόλον τοῦ Εἰρηνικοῦ τῶν Η.Π.Α. Οὕτως αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι εἰσῆλθον εἰς τὸ θέατρον τοῦ πολέμου καὶ οἱ στενάζοντες ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ ἄξονος σύμμαχοι ἀπέκτησαν ἕνα τεράστιον ἀνθρώπινον καὶ βιομηχανικὸν δυναμικὸν μὲ τὸ μέρος τῆς παρατάξεώς των.

Οἱ πυρηνικοὶ ἐπιστήμονες κλεισμένοι εἰς τὰ ἐργαστήριά των μακρὰν ἀπὸ τὸ πεδίον τῆς μάχης, ἔδιδόν τώρα τὸν ἰδικόν των ἰδιότυπον, μὰ σπουδαῖον, ἀγῶνα διὰ τὴν κατασκευὴν τῆς ἀτομικῆς βόμβας. Οἱ Γερμανοὶ εἶχον σημειώσει σημαντικὴν πρόοδον εἰς τὸν τομέα αὐτόν, πλὴν ὅμως ὁ Χίτλερ ἔβλεπεν μὲ δυσπιστίαν τὸ ὅλον σχέδιόν καὶ ἐπίστευεν ὅτι δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ κατασκευασθῇ ἀτομικὴ βόμβα πρὸ τοῦ 1952. Διὰ τοῦτο τὰ διατιθέμενα ὑπὸ τῶν Ναζὶ κονδύλια εἰς τὸν τομέα τῶν ἀτομικῶν δοκιμῶν ἦσαν λίαν περιωρισμένα. Ἀντιθέτως ἐνδιαφέρθησαν πάρα πολὺ διὰ τὴν κατασκευὴν τῶν ἱπταμένων βομβῶν Υ1 καὶ Υ2 τὰς ὁποίας ἐσχεδίασεν ὁ περίφημος Γερμανὸς Βέρνερ Φὸν Μπράουν καὶ τῶν ἀεριωθουμένων

ἀεροπλάνων διὰ τῶν ὁποίων ἐπίστευον ὅτι θὰ ἠμποροῦσαν νὰ κερδίσουν τὸν πόλεμον.

Αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι τῆς Ἀμερικῆς παρὰ τοὺς ἀρχικοὺς ἐνδοιασμοὺς τοῦ Προέδρου Ροὺσβελτ ἐνίσχυσαν διὰ τεραστίων κονδυλίων τὴν προσπάθειαν τῶν ἐπιστημόνων διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ ἀτομικοῦ ὅπλου. Τὸ ὅλον πρόγραμμα ὠνομάσθη μὲ τὸ συνθηματικὸν ὄνομα «MANXATAN». Ἐπικεφαλῆς καὶ συντονιστὴς τοῦ τεραστίου καὶ ἐπιμόχθου προγράμματος διωρίσθη ὁ στρατηγὸς Λέσλι Γκρόουβς. Δὲν ἐγνώριζεν πολλὰ πράγματα ἀπὸ Πυρηνικὴν Φυσικὴν καὶ δοκιμαστικοὺς σωλῆνας, εἶχεν ὅμως ἐκπληκτικὴν ὀργανωτικὴν ἱκανότητα καὶ ἤξερε νὰ κατευθύνῃ τὸ ὅλον πρόγραμμα μὲ ἐκπλήσσουσαν ἀκρίβειαν καὶ τελειότητα.

Εἰς τὰ ὑπόγεια ἐργαστήρια τοῦ Λὸς—Ἀλάμος μιᾶς ἐρημικῆς περιοχῆς τοῦ Νέου Μεξικοῦ, μία μυρμηγκιὰ ἐπιστημόνων μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ Ἰούλιος— Ρόμπερτ Ὀπενχάϊμερ ἠργάζοντο πυρετωδῶς. Ἤδη εἶχον γίνει αἱ πρῶται δοκιμαὶ αἱ ὁποῖαι ἐστέφθησαν ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας. Εἰς τὰς 16 Ἰουλίου 1945 καὶ ἐνῷ ἡ Ναζιστικὴ Γερμανία εἶχε παραδοθῇ ἄνευ ὅρων, μία πελωρία στήλη φωτιᾶς ἅπλωνε τὴν λάμψιν της ἐπάνω ἀπὸ τὴν ξερὴ ἔρημον τοῦ Ἀλαμογκόρντο. Ἦτο ἡ ἔκρηξις τῆς πρώτης ἀτομικῆς βόμβας εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος ἡ ὁποία ἔκανε τοὺς ἐπιστήμονας νὰ νοιώσουν θαυμασμὸν ἀλλὰ καὶ δέος διὰ τὸ κατασκεύασμά τους. Ἡ ἀνθρωπότης ἐλησμόνησε γρήγορα τὸ Ἀλαμογκόρντο. Οὐδεὶς ὅμως ἐλησμόνησεν ἢ πρόκειται νὰ λησμονήσῃ ποτὲ τὴν Χιροσίμα καὶ τὸ Ναγκασάκι τὰς δύο αὐτὰς πολυανθρώπους πόλεις τῆς Ἰαπωνίας αἱ ὁποῖαι προσεφέρθησαν ὁλοκαύτωμα εἰς τὴν πολεμικὴν ὑστερίαν τῶν ἀρχηγῶν τῆς Πατρίδος των.

Εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς οἱ ἐπιστήμονες καὶ οἱ εἰδικοὶ ἐπὶ τοῦ χειρισμοῦ τοῦ πολέμου τοῦ Εἰρηνικοῦ ἐδίστασαν πολὺ πρὶν ἀποφασίσουν τὴν χρησιμοποίησιν τῆς ἀτομικῆς βόμβας διὰ πολεμικοὺς σκοπούς. Συσκέψεις ἐπὶ συσκέψεων τῶν πυρηνικῶν ἐπιστημόνων, στρατιωτικῶν ἡγητόρων καὶ πολιτικῶν προσωπικοτήτων εἰς οὐδὲν ἀπέληγον. Ὁ Πρόεδρος Χάρυ Τρούμαν ὁ ὁποῖος ἀντικατέστησε τὸν θανόντα προκάτοχόν του Φραγκλῖνον Ροὺσβελτ εἰς τὰς 12 Ἀπριλίου 1945 εὑρέθη πρὸ τρομεροῦ διλήμματος πρὶν ἀποφασίσῃ τὴν ρίψιν τῆς ἀτομικῆς βόμβας ἐναντίον τῶν Ἰαπωνικῶν πόλεων, ἀναλογιζόμενος τὰς τρομερὰς συνεπείας ἐκ τῆς ἐκλύσεως τῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας.

Ὁ Τροῦμαν ἐνημέρωσε τοὺς Εὐρωπαίους συμμάχους του σχετικῶς μὲ τὰς προθέσεις τῶν Ἀμερικανῶν καὶ οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν διετύπωσεν ἄρνησιν ἢ ἐνδοιασμὸν προκειμένου νὰ ἐπισπευθῇ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ τερματισμὸς τοῦ πολέμου. Ὁ Πρόεδρος Τροῦμαν πρὶν ἀποφασίσῃ τὴν χρῆσιν τῆς ἀτομικῆς βόμβας θέλει νὰ δώσῃ ἄλλην μίαν εὐκαιρίαν εἰς τοὺς Ἰάπωνας νὰ ἀποφύγουν τὸ πυρηνικὸν ὁλοκαύτωμα. Τὸν Ἰούλιον ἀπευθύνει τελεσίγραφον μετὰ τῶν Κυβερνήσεων τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Κίνας πρὸς τὴν Ἰαπωνίαν ζητῶν τὴν κατάπαυσιν τοῦ πυρός, τὴν παράδοσιν τοῦ Ἰαπωνικοῦ στρατοῦ καὶ τὸν δίκαιον διακανονισμὸν τῶν ἐκκρεμῶν προβλημάτων. Τὸ τελεσίγραφον ἐξέπνευσε τὴν 2αν Αὐγούστου καὶ ἡ Κυβέρνησις τοῦ Τόκιο τὸ ἀπέρριψε κατηγορηματικῶς. Ὁ ραδιοσταθμὸς τῆς Ἰαπωνικῆς πρωτευούσης σχολιάζων τὸ τελεσίγραφον μεταδίδει, ὅτι οἱ Ἰάπωνες εἶναι ἀποφασισμένοι νὰ ἀποθάνουν μέχρις ἑνὸς παρὰ νὰ παραδοθοῦν εἰς τοὺς βαρβάρους.

Ὁ ἀεροπόρος τοῦ θανάτου, ὁ περίφημος «καμικάζι» πρὶν ἐπιβιβασθῇ τοῦ ἀεροσκάφους διὰ τὸ ταξίδι, χωρὶς ἐπιστροφὴν δένει εἰς τὴν κεφαλήν του τὴν Ἰαπωνικὴν σημαίαν τὸ περίφημον «Χασαμάκι».

Μετά τήν τελευταίαν αὐτήν προσπάθειαν τερματισμοῦ τοῦ πολέμου ὁ Τροῦμαν τήν 3ην Αὐγούστου 1945 λαμβάνει πλέον τήν ἀποφασίν του: Νά ριφθῇ ἡ ἀτομική βόμβα ἐναντίον πυκνοκατῳκοιμένης Ἰαπωνικῆς πόλεως ἡ ὁποία διαθέτει πολεμικάς βιομηχανίας.

Ἡ ἀτομική βόμβα, ἕνας κύλινδρος εἰς τήν κυριολεξίαν, διαμέτρου 80 ἑκατοστῶν, μήκους 3,28 μέτρων καί βάρους 4,5 τόννων εἰς τήν ὁποίαν ἐδόθη τό ὄνομα Λίτλ - Μπόϋ μεταφέρεται διά καταδρομικοῦ πλοίου εἰς τήν ἀεροπορικήν βάσιν τῆς Νήσου Τίνιαν εἰς τόν Εἰρηνικόν. Ἐκεῖ σταθμεύει τό ὑπ' ἀριθ. 509 σμῆνος βαρέων βομβαρδιστικῶν ὑπερφρουρίων Β—29 ὑπό τήν Διοίκησιν τοῦ Σμηνάρχου Πώλ Τίμπετς. Τήν πρωΐαν τῆς 6ης Αὐγούστου ἀπό τό ἀεροδρόμιον τῆς Τίνιαν ἀπογειώνεται τό βομβαρδιστικόν Β—29 μέ κυβερνήτην τόν Σμήναρχον Τίμπετς καί δωδεκαμελές πλήρωμα καί μέ φορτίον τήν ἀτομικήν βόμβαν. Τῆς πτήσεως τοῦ Β—29 προηγεῖται ἄλλη πτῆσις μετεωρολογικοῦ ἀναγνωριστικοῦ ἀεροπλάνου τό ὁποῖον μεταδίδει εἰς τόν κυβερνήτην Τίμπετς, ὅτι ὁ καιρός ἐπάνω ἀπό τήν Χιροσίμα εἶναι αἴθριος καί ὁ ἄνεμος ἔχει μικράν ταχύτητα. Τό ὑπερφρούριον βομβαρδιστικόν στρέφει τό ρῖγχος του πρός τήν κατεύθυνσιν τῆς πόλεως καί ὁρμᾶ ἀκάθεκτο πρός τόν στόχον του. Τήν 08.11' ὥραν τῆς 6ης Αὐγούστου 1945 εὑρίσκεται ἐπάνω ἀπό τήν πόλιν τῆς Χιροσίμα. Ὁ κυβερνήτης τοῦ ἀεροσκάφους διατάσσει τήν ρίψιν τῆς βόμβας. Ὁ χειριστής πατᾶ ἕνα μοχλόν, μία μικρά καταπακτή ἀνοίγει εἰς τό κάτω μέρος τοῦ ἀεροσκάφους καί τό Λίτλ - Μπόϋ ἀπελευθεροῦται. Ὁ Κυβερνήτης τοῦ βομβαρδιστικοῦ δέν χάνει χρόνον. Γνωρίζει ὅτι ἐάν τό ἀεροσκάφος εὑρεθῇ εἰς τήν ζώνην τῆς ἐκρήξεως θά λυώσῃ ἀπό τήν ὑψηλήν θερμοκρασίαν ἡ ὁποία θά παραχθῇ ἐκ τῆς ἐκρήξεως. Τό βομβαρδιστικόν ἀναπτύσσοντας τήν μεγαλυτέραν δυνατήν ταχύτητά του ἀπομακρύνεται ἀπό τόν τόπον τῆς ἐπικειμένης βιβλικῆς καταστροφῆς.

Εἰς τάς 08.15' ἀκριβῶς γίνεται ἡ ἔκρηξις τῆς ἀτομικῆς βόμβας ἐπάνω ἀπό τήν πόλιν τῆς Χιροσίμα. Εἰς ἀκτῖνα 3 χιλιομέτρων ἀπό τοῦ κέντρου τῆς ἐκρήξεως τήκονται καί κονιορτοποιοῦνται τά πάντα.

Τό πλήρωμα τοῦ ὑπερφρουρίου βομβαρδιστικοῦ «ΗΝΟΛΑ-ΓΚΑΙΗ» ὀλίγον πρίν ἀπό τήν ἀπογείωσιν τοῦ ἀεροπλάνου διά τήν ρῆψιν τῆς ἀτομικῆς βόμβας. Τέταρτος ἐξ ἀριστερῶν εἰς τούς ὀρθίους διακρίνεται ὁ κυβερνήτης τοῦ ἀεροσκάφους Πώλ Τίμπετς.

Ἡ θερμοκρασία ἡ ὁποία ἀναπτύσσεται φθάνει τούς 900.000 βαθμούς Κελσίου. Τά πάντα ὑποχωροῦν ἐμπρός εἰς τήν ἀσύλληπτον καταστροφικήν ἰσχύν τοῦ Λίτλ - Μπόϋ. Ἡ πόλις τῆς Χιροσίμα ἐντός ὀλίγων λεπτῶν μεταβάλλεται εἰς σωρόν ἀθλίων ἐρειπίων, ἐνῷ χιλιάδες ἀνθρώπων ἀποχαιρετοῦν τήν ζωήν, χωρίς κἄν νά προλάβουν νά τό ἀντιληφθοῦν.

Τό ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας ὁ Πρόεδρος Τροῦμαν θά ἀποκαλύψῃ τήν ἀλήθειαν εἰς ὁλόκληρον τόν κόσμον καί ἀπό τάς ἀεροπορικάς βάσεις τοῦ Εἰρηνικοῦ θά ξεκινήσουν σμήνη ἀεροπλάνων τά ὁποῖα διά τῆς ρίψεως προκηρύξεων θά καλέσουν τούς Ἰάπωνας νά παραδοθοῦν. Καί ὅμως ἡ ἐπιμονή τῶν Ἰαπώνων εἰς τόν ἀγῶνα μέχρις ἐσχάτων εἶναι κάτι τό ἀπίστευτον. Μία ὁμάς Ἀμερικανῶν Στρατηγῶν πετᾶ ἐπάνω ἀπό τήν Χιροσίμα διά νά διαπιστώσῃ τό μέγεθος τῆς καταστροφῆς. Ἐντυπωσιασμένοι ἀπό τό μέγεθος τῆς φρίκης καί οἱ ἴδιοι καλοῦν ἄλλην μίαν φοράν τούς Ἰάπωνας εἰς παράδοσιν. Οὐδεμία ὅμως ἀπάντησις ἔρχεται εἰς τήν ἔκκλησίν των. Οἱ στρατιωτικοί ἐγκέφαλοι τῆς χώρας τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου δέν γνωρίζουν τί πρέπει νά ἀποφασίσουν.

Ἐνώπιον τῆς καταστάσεως αὐτῆς εὑρισκόμενος ὁ Πρόεδρος Τροῦμαν διατάσσει τήν ρίψιν καί τῆς δευτέρας ἀτομικῆς βόμβας ἐναντίον Ἰαπωνικοῦ στόχου. Τήν 9ην Αὐγούστου ὑπό παρομοίας σχεδόν συνθήκας, ὅπως καί εἰς τήν περίπτωσιν τῆς Χιροσίμα, ἡ πόλις τοῦ Ναγκασάκι δέχεται τό νέον πυρηνικόν κτύπημα.

Τώρα, οἱ φιλοπόλεμοι Ἰάπωνες ἐπείσθησαν, ὅτι δέν θά εἶχεν οὐδεμίαν ὠφέλειαν ἡ συνέχισις τοῦ πολέμου. Ὁ Αὐτοκράτωρ δέν ἔχει πλέον δισταγμούς καί δέν τρέφει αὐταπάτας ὡς πρός τήν δύναμιν τοῦ ἀντιπάλου. Σπεύδει νά εἰδοποιήσῃ τόν Διεθνῆ Ἐρυθρόν Σταυρόν ὅτι ἡ Ἰαπωνία εἶναι ἑτοίμη νά παραδοθῇ ἄνευ ὅρων εἰς τούς ἀντιπάλους της.

Εἰς τάς 2 Σεπτεμβρίου 1945 ἐπί τοῦ θωρηκτοῦ Μιζοῦρι ὁ Στρατηγός Μάκ — Ἄρθρουρ δέχεται τούς Ἰάπωνας πληρεξουσίους οἱ ὁποῖοι ὑπογράφουν ἐπισήμως τήν συνθήκην παραδόσεως.

Ἡ ἡμέρα τῆς λήξεως τοῦ Β'. Παγκοσμίου πολέμου, τοῦ καταστρεπτικωτέρου πολέμου εἰς τήν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος ἀνέτειλεν. Τό πρόγραμμα ΜΑΝΧΑΤΑΝ ἐπέτυχεν πλήρως, διότι κατώρθωσε ἐντός ὀλίγων ἡμερῶν καί διά τῆς ρίψεως δύο μόνον βομβῶν νά τερματίσῃ ἕνα Παγκόσμιον πόλεμον.

Ε. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΟΙ ΝΕΟΙ ΥΠΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΙ

Τὴν 1ην Ἰουλίου 1971 τὸ Σῶμα τῆς Χωροφυλακῆς ἐν ἐπισήμῳ τελετῇ ἐνέταξεν εἰς τοὺς κόλπους του ἑκατὸν ἐνενήκοντα ὀκτὼ νέους Ὑπαξιωματικούς, οἱ ὁποῖοι θὰ ἐπανδρώσουν τὰς Ὑπηρεσίας τοῦ Σώματος καθ' ἅπασαν τὴν Χώραν ἀποδυόμενοι εἰς τὸν εὐγενῆ καὶ ὡραῖον ἀγῶνα τοῦ καθήκοντος. Τὴν ἐκδήλωσιν τῆς ἐπιδόσεως τῶν πτυχίων εἰς τοὺς νεοαποφοιτήσαντας τῆς Σχολῆς Ὑπεν]ρχας ἐτίμησαν διὰ τῆς παρουσίας των ὁ Ὑπουργὸς Δημοσίας Τάξεως κ. Παναγιώτης ΤΖΕΒΕΛΕΚΟΣ ὅστις καὶ ἐπέδωκεν ἰδιοχείρως τὰ πτυχία εἰς αὐτούς, ὁ Ἀρχηγὸς Χωροφυλακῆς Ἀντιστάρτηγος κ. Καρυώτης, ὁ Διοικητὴς τῆς Α.Σ.Δ.Ε.Ν. Ἀντιστράτηγος κ. Μαστραντώνης, ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων κ. Γιαννούλης, ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Πυροσβεστικοῦ Σώματος κ. Δήμας, ὁ Δ]ντὴς τῆς ΓΕΔΠΑ] ΧΩΡΑΣ Ὑποστράτηγος κ. Καρατάσος, ὁ κ. Στρατιωτικὸς Διοικητὴς Ἀθηνῶν, οἱ κ.κ. Α΄ καὶ Β΄. Ὑπαρχηγοὶ Χωροφυλακῆς ὁ κ. Ἐπιθεωρητὴς Α΄. Ἐπιθεωρήσεως Χωρ]κῆς, ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Ἑνώσεως Συντακτῶν Η.Ε.Α., ἄλλοι Ἀνώτατοι καὶ Ἀνώτεροι Ἀξιωματικοὶ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων καὶ Σωμάτων Ἀσφαλείας ἐν ἐνεργείᾳ καὶ ἀποστρατείᾳ οἱ Διδάξαντες εἰς τὴν Σχολὴν καθηγηταὶ Δήμαρχοι καὶ Κοινοτάρχαι τῶν Προαστείων Πρωτευούσης, ἀντιπροσωπεῖαι Μαθητῶν τῶν Στρατιωτικῶν Σχολῶν καὶ πολοὶ συγγενεῖς τῶν ἀποφοιτησάντων Ὑπαξιωματικῶν.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς προσελεύσεως τῶν Ἐπισήμων καὶ τὴν ἐπιθεώρησιν τῶν παρατεταγμένων εἰς ἀψόγους σχηματισμούς, εἰς τὸ προαύλιον τῶν Σχολῶν Χωρ]κῆς, νέων Ὑπαξιωματικῶν ὑπὸ τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως, ἐτελέσθη Δοξολογία χοροστατοῦντος τοῦ ἱερέως τῆς Σχολῆς Παν. Ἀρχιμανδρίτου κ. Ἀμβροσίου Λενῆ.

Ἐν συνεχείᾳ ὁ Διοικητὴς τῆς Σχολῆς Ὁπλιτῶν Χωροφυλακῆς Ταξίαρχος κ. Νικήτας Κωβαῖος ἀνέγνωσε τὴν Ἡμερησίαν Διαταγὴν τῆς Σχολῆς εἰπὼν μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς:

«Νέοι Ὑπενωμοτάρχαι.

Μὲ ἀπροσμέτρητον χαράν, χαιρετίζω σήμερον τὴν ἔξοδόν σας ἐκ τῆς Σχολῆς καὶ ἐκφράζω πρὸς ὅλους ὑμᾶς τὰ θερμὰ καὶ εἰλικρινῆ μου συγχαρητήρια.

Ἡ ἐκπαίδευσίς σας συνετελέσθη ὑπὸ εὐμενεστάτας συνθήκας καὶ ἀρίστας προϋποθέσεις, ἃς ἐδημιούργησεν εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς Κρατικῆς διοικήσεως ἡ Ἐθνοσωτήριος Ἐπανάστασις τῆς 21ης ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1967.

Ἀπὸ τῆς μεγάλης αὐτῆς ἡμέρας, ἥτις ἀποτελεῖ ὁρόσημον, ἡ ἐκπαίδευσις ἐν τῇ Χωροφυλακῇ, ἀναπροσαρμόζεται, προγραμματίζεται καὶ ἐκσυγχρονίζεται.

Ὑπὸ τὴν Ἐπαναστατικὴν πνοὴν ἐπετεύχθη τεραστία ἄνοδος τοῦ πνευματικοῦ καὶ ἐπαγγελματικοῦ ἐπιπέδου τῶν ἀνδρῶν τοῦ Σώματος.

Πληθὺς Σχολείων ἐπιμορφώσεως καὶ εἰδικεύσεως λειτουργοῦν ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς προσπαθείας τοῦ Σώματος νὰ δώσῃ εἰς τὴν Πολιτείαν ὄργανα ἱκανὰ νὰ ἀνταποκριθοῦν εἰς τὰς ἀνάγκας καὶ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς συγχρόνου κοινωνίας.

Ἐπεμηκύνθη ὁ χρόνος ἐκπαιδεύσεώς σας, προσετέθησαν νέα ἐγκυκλοπαιδικῆς μορφώσεως μαθήματα, διδασκόμενα ὑπὸ καθηγητῶν Πανεπιστημίου, ἵνα διευρυνθοῦν αἱ γνώσει σας ὡς βαθμοφόρων τῆς Χωροφυλακῆς. Ἐπῆλθεν διαφοροποίησις τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ συστήματος πρὸς καλλιτέραν ἐπιτυχίαν τῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ ἐπραγματοποιήθησαν σημαντικαὶ βελτιώσεις ἐν τῇ Σχολῇ διὰ νὰ καταστῇ ἡ διαβίωσίς σας ἐν αὐτῇ ἀνετωτέρα.

Ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις αὐτὰς ἐξεπαιδεύθητε, ἐντασσόμενοι δὲ ἀπὸ σήμερον εἰς τοὺς βαθμοφόρους τοῦ Σώματος, καλεῖσθε

Οἱ νέοι Ὑπαξιωματικοὶ παραλαμβάνουν τὰ πτυχία των ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ κ. Ὑπουργοῦ καὶ τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ Χωροφυλακῆς.

Οἱ νέοι Ὑπενωμοτάρχαι ἐπιθεωροῦνται ὑπὸ τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως.

νὰ διαχειρισθῆτε μὲ σύνεσιν καὶ συμφώνως πρὸς τὰς ἐπιταγὰς τῆς Πολιτείας τὴν ἐξουσίαν ἣν αὕτη σᾶς ἐμπιστεύεται.

Νέοι Ὑπενωμοτάρχαι

Ἡ Πατρὶς μας ὡς γνωστὸν, διέτρεξε περίοδον κρισίμων ἡμερῶν, ἀλλ' ἐσώθη χάρις εἰς τὴν σωτηρίαν ἐπέμβασιν τοῦ Στρατοῦ μας.

Ὁ ἐσωτερικὸς ἐχθρὸς τῆς Ἑλλάδος, ὁ Κομμουνισμός, ἂν καὶ ἐδέχθη καίρια πλήγματα δὲν ἐξωντώθη. Ἀνεδιπλώθη καὶ καραδοκεῖ. Σχεδιάζει ἐν παρανομίᾳ καὶ ἀναμένῃ νὰ δράσῃ ἐν δεδομένῃ στιγμῇ, πιστὸς ἐκτελεστὴς τῶν ἐντολῶν τοῦ Πανσλαϊσμοῦ. Σταθῆτε ἐμπόδιον τῶν ἐνεργειῶν τῶν ὀλίγων κακῶν Ἑλλήνων, μὴ λησμονοῦντες ὅτι οἱ ξενόδουλοι καὶ οἱ ἐστερημένοι συνειδήσεως Ἕλληνες, εἶναι ἕτοιμοι νὰ πλήξουν τὴν Ἑ λ λ ά δ α μ α ς, δι' ὃ, ἐπιβάλλεται πρὸς τὴν πλευρὰν ταύτην, νὰ εὑρίσκεσθε ἐν ἐπαγρυπνήσει καὶ ἐν ὑπηρεσιακῇ ἀνησυχίᾳ.

Συνεχίσατε τὴν μακρὰν ἱστορίαν τοῦ ἐνδόξου Σώματός μας καὶ ὑπηρετήσατε αὐτό, μὲ αὐταπάρνησιν καὶ ὑπερηφάνειαν, ὄντες βέβαιοι ὅτι ὑπηρετεῖτε τὰ Ἐ θ ν ι κ ὰ Ἰ δ ε ώ δ η, διότι ἡ ἱστορία τῆς Χωροφυλακῆς εἶναι μέρος λαμπρῶν σελίδων τῆς Ἐθνικῆς Ἱστορίας καὶ οἱ ἀγῶνες της ταὐτίζονται πρὸς τοὺς Ἐθνικοὺς ἀγῶνας.

Ἀνατείνατε τὰς ψυχικὰς σας δυνάμεις, πιστεύσατε εἰς τὸ μεγαλεῖον τῆς ἀποστολῆς σας καὶ βαδίσατε μὲ αὐτοπεποίθησιν πρὸς πραγμάτωσιν τοῦ πολυσχιδοῦς ἀλλὰ θεαρέστου ἔργου σας.

Διατηρήσατε εἰς ὑψηλὰ ἐπίπεδα τὴν ἀσφάλειαν καὶ τὴν τάξιν τῆς Χώρας μας καὶ χρησιμοποιήσατε τὴν ἐξουσίαν δι' ἧς περιβάλεσθε ὑπὸ τῆς Πολιτείας, ἵνα ἐξασφαλίσητε τὴν γαλήνην καὶ τὴν προστασίαν τῶν πολιτῶν καὶ τῶν ἀγαθῶν αὐτῶν».

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς Ἡμερησίας Διαταγῆς τοῦ Διοικητοῦ τῆς Σ.Ο.Χ. ὡμίλησεν πρὸς τοὺς νέους Ὑπενωμοτάρχας ὁ κ. Ὑπουργὸς Δημοσίας Τάξεως, ὁ ὁποῖος μὲ πατρικὴν στοργὴν καὶ συγκινητικὸν ἐνδιαφέρον παρώτρυνε τοὺς νέους Ὑπαξιωματικοὺς τῆς Χωροφυλακῆς νὰ ἀρθοῦν εἰς τὸ ὕψος τῆς ἱερᾶς ἀποστολῆς των καὶ νὰ σταθοῦν πλησίον τῶν ἀναγκῶν τοῦ πολίτου, τονίσας ἰδιαιτέρως τὰ κάτωθι:

«Νέοι Ὑπενωμοτάρχαι

Ὡς Προϊστάμενός σας Ὑπουργός, θὰ ἐπεθύμουν καὶ ἐγὼ νὰ σᾶς ἀπευθύνω, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς σημερινῆς ἐπαφῆς μας, ὡρισμένας συμβουλὰς καὶ ὁδηγίας, τὰς ὁποίας θεωρῶ ὡς βασικάς, ὄχι μόνον δι' ὑμᾶς, ἀλλὰ δι' ἅπαντας τοὺς ἄνδρας τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας.

Θέσατε ἑαυτοὺς εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν τῆς Πατρίδος καὶ τοῦ λαοῦ καὶ ἐργασθῆτε μὲ πάθος διὰ τὴν διατήρησιν τῆς ἐσωτερικῆς γαλήνης καὶ τάξεως, ἐμπνεόμενοι ἀπὸ τὰ παραγγέλματα καὶ τὰς ἰδέας τῆς Ἐθνικῆς Ἐπαναστάσεως τῆς 21ης Ἀπριλίου 1967.

Ὑπηρετήσατε τὸν πολίτην μὲ εὐγενικὴν διάθεσιν καὶ καλωσύνην, ἔχοντες πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν ὅτι, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ μόνον θὰ ἀποκτήσετε τὴν συμπάθειαν, τὴν συμπαράστασίν του καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην του, παράγοντας ἀπαραιτήτους διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἔργου σας.

Προσέξατε ἰδιαιτέρως τοὺς νέους. Οἱ νέοι μας ἀποτελοῦν ὅτι πολυτιμώτερον διαθέτει σήμερον τὸ Ἔθνος. Ἐνδιαφερθῆτε δι' αὐτούς, διὰ τὰ προβλήματά των, διὰ τὰς ἀνησυχίας των καὶ σταθῆτε συμπαραστάται εἰς τὰς δυσκόλους στιγμάς των. Ὡς ἐκπρόσωποι τοῦ Κράτους συμπεριφερθῆτε πρὸς αὐτοὺς ὡς πρὸς φίλους καὶ ἐνισχύσατέ τους εἰς πᾶσαν προσπάθειάν των, πρὸς ἐπίτευξιν τῶν εὐγενῶν φιλοδοξιῶν των.

Νὰ εἶσθε βέβαιοι, ὅτι, οὕτω πράττοντες, προσφέρετε ἀνεκτιμήτους ὑπηρεσίας εἰς τὸ Ἔθνος.

Ἀντιμετωπίσατε μὲ εὐθυκρισίαν καὶ ἀμεροληψίαν πᾶσαν ὑπόθεσιν τιθεμένην ὑπὸ τὴν κρίσιν σας, ἔχοντες πάντοτε ὑπ' ὄψει σας ὅτι, κρίνοντες τοὺς πολίτας, θέτετε ὑπὸ τὴν κρίσιν αὐτῶν τὰς ἰδικάς σας ἱκανότητας, ὡς δημοσίων λειτουργῶν καὶ τὴν προσωπικήν σας ἐπάρκειαν ὡς βαθμοφόρων».

Μετὰ τὴν ὁμιλίαν τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως ἐγένετο ἡ ἐπίδοσις τῶν πτυχίων ὑπὸ τοῦ κ. Ὑπουργοῦ καὶ τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ Χωρ]κῆς πρὸς τοὺς νέους Ὑπεν]ρχας καὶ ἐπηκολούθησε παρέλασις τούτων ἐνώπιον τῶν ἐπισήμων.

Ἡ ὡραία ἐκδήλωσις τῆς ἀπονομῆς τῶν πτυχίων ἡ ὁποία ἄφησεν εἰς τοὺς παρακολουθήσαντας ταύτην τὰς ἀρίστας τῶν ἐντυπώσεων διὰ τὴν ἀρτίαν ὀργάνωσιν τῆς Σχολῆς καὶ τὸν ὑψηλὸν βαθμὸν ἐκπαιδεύσεως τῶν μαθητῶν της ἔληξε μὲ δεξίωσιν τῶν προσκεκλημένων εἰς τὴν αἴθουσαν δεξιώσεων τῆς Σχολῆς Χωροφυλακῆς.

Οἱ νέοι Ὑπενωμοτάρχαι φωτογραφοῦνται ἀμέσως μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τῶν πτυχίων μετὰ τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως, τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ Χωροφυλακῆς καὶ τῶν λοιπῶν ἐπισήμων.

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΑ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΥ
Ὑπομοιράρχου

Τὸ ἀπόμακρο κι' ἀφρόπλαστο Αἰγαιοπελαγήτικο νησάκι τῆς Τήλου, δεμένο στὸ ἄρμα τοῦ Δωδεκανησιακοῦ συμπλέγματος ἀπὸ καταβολῆς Ἑλληνισμοῦ, ἀκολούθησε πάντα τὴν τύχη τῶν ἄλλων Δωδεκανήσων. Ὅπως καὶ τ' ἄλλα νησιά, ἔτσι καὶ ἡ Τῆλος, στὴν μακραίωνη δουλεία διετήρησε ἀλώβητη τὴν Ἑλληνικὴ παράδοσι, τὴν Ἑλληνικὴ γλῶσσα, τὰ Ἑλληνικὰ ἤθη καὶ ἔθιμα καὶ πιὸ πολὺ διετήρησε ἀκέραια τὴν ὀρθόδοξη πίστι.

Ἡ γραφικὴ καὶ εἰδυλλιακὴ Τῆλος, γιόρτασε κι, ἐφέτος, ὅπως κάθε χρόνο, μὲ τὴν ἴδια κατάνυξι καὶ μὲ τὴν ἴδια πίστι, τὴν γιορτὴ τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονα, τοῦ προστάτη της. Εἶναι μεγάλη ἡ πίστις τῶν Τηλιακῶν στὸν Ἅγιο τους καὶ φθάνει μέχρι τοῦ φόβου. Γιαυτό, ποτὲ δὲν ὁρκίζονται στ' ὄνομά του, οὔτε ἀθετοῦν ποτὲ τὸ τάμα ποὺ θὰ τοῦ κάνουν.

Δὲν θ' ἀσχοληθοῦμε μὲ τὶς ἑτοιμασίες τῆς γιορτῆς, οὔτε μὲ τὴν κατάνυξι ποὺ ἐπικρατεῖ στὸν ἑσπερινὸ καὶ στὴν θεία λειτουργία, οὔτε μὲ τὸ γνήσιο Ἑλληνικὸ πανηγύρι. Δὲν θ' ἀσχοληθοῦμε μὲ τὶς ὁμορφιὲς τοῦ νησιοῦ ποὺ εἶναι πράγματι φαντασμαγορικές, οὔτε μὲ τοὺς ἀγνοὺς κατοίκους του καὶ μὲ τὰ ἤθη καὶ τὰ ἔθιμά τους. Μόνο γιὰ τὸ ἔθιμο τοῦ τραγουδιοῦ τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονα θὰ γράψωμε, ποὺ γιὰ αὐτὸ καὶ μόνο, ἀξίζει τὸν κόπο νὰ βρεθῇ κανεὶς στὴν Τῆλο στὶς 27 Ἰουλίου, μαζὶ μὲ τοὺς ἀμέτρητους προσκυνητὰς ποὺ θὰ πλεύσουν ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ, τὴν Ρόδο, τὴν Σύμη, τὴν Νίσυρο καὶ τ' ἄλλα Δωδεκάνησα.

Τὸ τραγούδι τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονα, ἀμέτρητα χρόνια τώρα, τραγουδιέται τὴν νύκτα τῆς παραμονῆς τῆς γιορτῆς, μετὰ τὸν ἑσπερινό. Εἶναι ἀτέλειωτο καὶ γνήσιο Ἑλληνικὸ δημοτικὸ τραγούδι, σὲ ἄψογο δεκαπεντασύλλαβο ποὺ τραγουδιέται σὲ νησιωτικὸ σκοπό, ἀλλὰ δὲν ἔχει μῦθο. Σὲ κάθε του στίχο ἢ τὸ πολὺ σὲ κάθε δίστιχο, ἀναφέρεται τὸ ὄνομα τοῦ «Ἁγιοῦ» καὶ κεντρική του ἰδέα εἶναι ἡ βαθειὰ πίστις τῶν Τηλιακῶν πρὸς τὸν Ἅγιο, στὴν χάρι καὶ στὴ δύναμι τοῦ ὁποίου στηρίζουν κάθε προσδοκία τους καὶ ἀποδίδουν κάθε πρόοδο καὶ ἐπιτυχία. Τραγουδιέται ἀπὸ τὶς Τηλιακὲς δέσποινες καὶ κόρες ποὺ τὸ μαθαν ἀπὸ τὶς γιαγιάδες τους καὶ κεῖνες ἀπὸ τὶς δικές τους, ποὺ τὸ πλασαν καὶ τὸ ἀνάπλασαν αὐθόρμητα, ἀλλὰ περίτεχνα σὰν γνήσιες κόρες τῆς Ἠρίννης (*), στὶς ἀτέλειωτες νύκτες τῆς σκλαβιᾶς καὶ στὶς ἄσωστες μέρες τῆς ἀναμονῆς τοῦ γυρισμοῦ τοῦ ξενητεμένου.

Μὲ τὸ τραγούδι τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονα, οἱ Τηλιακὲς γυναῖκες ἐκφράζουν πρὸς αὐτὸν τὴν πίστι καὶ τὴν ἀφωσίωσι τὴ δική τους κι ὅλου τοῦ νησιοῦ, ἐναποθέτουν στὴν θαυματοποιὸ δύναμι καὶ χάρι του τὶς ἐλπίδες τους, κρυφὲς καὶ φανερὲς —τὸ λέει τὸ τραγούδι— καὶ δίνουν διάφορες ὑποσχέσεις στὸν Ἅγιο, ἐπαινοῦν τὴν ἐκκλησιά του καὶ τὸ μαγευτικὸ περιβάλλον της, τὸν πληροφοροῦν γιὰ τὰ συμβαίνοντα στὴν γιορτή του καὶ τέλος μοιράζουν «παινέματα» στοὺς παρευρισκομένους.

Κάθε παραμονή, μετὰ τὸν ἑσπερινό, οἱ γυναῖκες τῆς Τήλου μὲ τὴν ἐμπρέπουσα νησιωτικὴ σεμνότητα, ζητοῦν τὴν ἄδειαν τῶν ἐπισήμων, συγκεντρώνονται στὸ προαύλιο τῆς ἐκκλησίας, συμπλέκουν τὰ χέρια στὸν πατροπαράδοτο λιτὸ χορὸ κι' ἀρχίζουν τὸ ἀτέλειωτο τραγούδι τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονα, ἀποσπάσματα τοῦ ὁποίου παραθέτομε:

---

* Ἤρρινα, ποιήτρια ἐκ Τήλου καταγομένη. Ἔζησε περὶ τὸ 350 π.Χ. καὶ ἀπέθανε εἰς ἡλικίαν 19 ἐτῶν. Ἔγραψε ποιήματα ἐφάμιλλα τῆς Σαπφοῦς. Οἱ τριακόσιοι στίχοι τοῦ ποιήματος «Ἠλακάτη» κατὰ Σουΐδα ἐκρίθησαν ἴσοι Ὁμήρῳ.

Πῆτε μ' ἂν ἔχω ἄδεια, διὰ νὰ τραγουήσω,
τὸν Ἄη Παντελέμονα, νὰ τὸν εὐχαριστήσω.
Ἄη μου Παντελέμονα, ἔβγα ποὺ τὸ θρονίσου,
νὰ διῆς χαρὲς ποὺ γίνονται, ἀπόψε στὸ πλατί σου.
Ἄη μου Παντελέμονα, μὲ τὴ μεγάλη βρύση,
μὲ τὴν μεγάλη καρυδιὰ καὶ μὲ τὸ κυπαρίσσι.
Τὸ κυπαρίσσι τὸ ψηλό, ποὺ πέρασε τὸν πύργο,
καὶ ἡ καρυδιὰ ἡ φουντωτή, ποὺ σκέπασε τὸν ἥλιο.
Ἐμεῖς τοῦ παραγγείλαμε μάρμαρα ἀπὸ τὴν πόλη,
νὰν τὸ τοιχογυρίσουμε τ' ἁγιοῦ τὸ περιβόλι.
Στὴ σκάλα ναι ἡ καρυδιά, στὴν πλάζα ναι ἡ βρύση, κι' ἀνάμεσα στὴν τράπεζα, στέκει τὸ κυπαρίσσι.

Τὸ ἀτέλειωτο τραγούδι προχωρεῖ καὶ προχωρώντας ἡ νύχτα, τὰ φῶτα λιγοστεύουν, οἱ σκιὲς πληθαίνουν καὶ τὸ τοπίο παίρνει ὄψι μυστηριακὴ καὶ θυμίζει ἀρχαϊκὴ τελετουργία, καθὼς οἱ κινήσεις τῶν γυναικῶν, διαγράφονται στὸ μισοσκόταδο, ἴδιες ἐδῶ καὶ χιλιάδες χρόνια. Τὰ λόγια τοῦ τραγουδιοῦ ὅμως γυρνοῦν τὸν ἀκροατὴ στὴν χριστιανικὴ πραγματικότητα, ἀλλὰ τὸ σύνολο—τραγούδι καὶ χορός, ἄνθρωποι καὶ περιβάλλον—τονίζει ἰδιαίτερα τὴν Ἑλληνικὴ καταγωγὴ τῶν Τηλιακῶν καὶ ἀφήνει ὁλοφάνερη τὴν ἱστορία αὐτοῦ τοῦ τόπου.

Ἄη μου Παντελέμονα, χαίρου τὴν καρυδιά σου,
βλέπε καὶ τὸν δεσπότη μας, ὁποῦρτε στὴ χαρά σου.
Ἄη μου Παντελέμονα, μὲ τὰ πολλὰ λεμόνια,
ποὺ τραγουδοῦν οἱ Νισυριὲς, γλυκὰ σὰν τ' ἀηδόνια.
Στὸν Ἄη Παντελέμονα, εἶναι τὰ μεαλεῖα,
δυὸ βιολιτζῆδες ἤρτανε, σὰν τὰ νερὰ τὰ κρῦα.

Ἀφοῦ τελειώσουν τὶς εὐχαριστίες καὶ τὴν ἀναφορὰ στὸν Ἅγιο, οἱ γυναῖκες ἀρχίζουν τὰ «παινέματα» τῶν προσκυνητῶν, τοῦ Δεσπότη ἀπὸ σεβασμό, τῶν Νισυριῶν γιὰ φιλοφρόνησι καὶ φθάνουν μέχρι τῶν «Βιολιτζήδων» ποὺ εἶναι ἀπαραίτητο γραφικὸ ἀλλὰ καὶ οὐσιαστικὸ στοιχεῖο στὸ πανηγύρι τοῦ Ἁγίου.

Ὕστερα ἀκολουθοῦν αἰτήματα γιὰ προσωπικὲς χαρὲς ποὺ οἱ Τηλιακὲς ζητοῦν ἀπὸ τὸν Ἅγιο καὶ κάπου—κάπου ἀνάμεσα στοὺς στίχους δύο λόγια γιὰ τὸν ἀγαπημένο, ποὺ ἴσως κάθεται ἀντικρύ ἢ βρίσκεται στὴν ξενητειά.

Ἄη μου Παντελέμονα, ποῦσαι πίσω στὰ γκρέμη,
βλέπετο τὸ πουλάκι μου, νὰ μὴ τὸ πιάση θέρμη.
Ἄη μου Παντελέμονα, μὲ τ' ἀσημένιος χέρι,
βλέπε τον οὖλο τὸ ντουνιᾶ καὶ τὸ δικό μου ταῖρι.
Ἄη μου Παντελέμονα, μαρμαροθεμελιώτη,
κοντά σ' ἀγάπη ἤκαμα κι' ἔρχομαι καὶ θωρῶ τη.

Τὸ τέλος τοῦ τραγουδιοῦ ἔρχεται μὲ τὸ γλυκοχάραμα, ὅταν ἡ γλυκόλαλη καμπάνα τοῦ μοναστηριοῦ σημάνη ὄρθρο καὶ οἱ συνεπαρμένοι προσκηνητές, κάνουν τὸ σταυρό τους καὶ συνέρχονται γιὰ νἄμπουν στὴν ἐκκλησιὰ γιὰ τὴν θεία λειτουργία, τὸ τέλος τῆς ὁποίας θὰ δώσῃ τὸ σύνθημα γιὰ ἕνα γνήσιο Ἑλληνικὸ πανηγύρι ποὺ θὰ κρατήσῃ ὡς ἀργὰ τὸ ἀπόγευμα. Τότε οἱ προσκυνηταὶ παίρνουν τὸν δρόμο τοῦ γυρισμοῦ γιὰ τὸ Μεγάλο Χωριὸ τῆς Τήλου κι ἀφήνουν τὸν Ἅγιο ἥσυχο στὴν μακάρια γαλήνη τῆς ἐξοχῆς του.

ΓΙΑ ΣΑΣ • ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΙΔΙ

Η τελετὴ τοῦ γάμου εἶναι μιὰ εὐτυχισμένη στιγμή. Μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ δύο ἄνθρωποι ἀρχίζουν τὴν κοινὴ ζωή τους, ἑνωμένοι στὴ χαρὰ καὶ τὴ λύπη, στὴν δυστυχία καὶ τὴν εὐτυχία. Γιὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ κοινὴ αὐτὴ ζωὴ νὰ εἶναι ὡς τὸ τέλος εὐτυχισμένη, ὅσο καὶ ἡ πρώτη στιγμή, χρειάζονται μερικὲς βασικὲς προϋποθέσεις ποὺ κανένα ζευγάρι δὲν μπορεῖ νὰ παραβλέψῃ ἀτιμώρητα. Ἀμοιβαία ἀγάπη. Ἀμοιβαία ἐκτίμησις.. Κοινὲς ἐπιδιώξεις καὶ κοινὰ γοῦστα. Καλὴ συνεννόησις καὶ ἀμοιβαίες μικροϋποχωρήσεις. Ἀφοῦ ὑπάρχουν ὅλα τὰ πάρα πάνω, τὸ ζευγάρι πρέπει μὲ χαρτὶ καὶ μολύβι νὰ κάνῃ τὸν προϋπολογισμὸ καὶ... ἰσολογισμὸ τῆς ζωῆς ποὺ θ' ἀντιμετωπίσῃ. Ἂν ὁ ἰσολογισμὸς παρουσιάζῃ ἔλλειμα, ἡ στιγμὴ δὲν εἶναι κατάλληλη. Τὸ ζευγάρι μπορεῖ νὰ περιμένῃ ὥσπου ὁ ἰσολογισμὸς τοὐλάχιστον νὰ ἰσοφαρίσῃ....

Τὸ γλέντι δὲν εἶναι πολυτέλεια, εἶναι ἀνάγκη στὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου. Ἐννοεῖται φυσικὰ τὸ γλέντι ποὺ δὲν ἀγγίζει τὰ ὅρια τῆς ὑπερβολῆς. Καλὴ παρέα, λίγη μουσική, λίγος χορὸς καὶ πολὺ κέφι. Ἡ ὥρα θὰ περάσῃ εὐχάριστα, καὶ ἡ ψυχικὴ εὐφορία θὰ σᾶς βοηθήσῃ, ὥστε καὶ τὴν ἑπομένη νὰ συνεχίσετε φρέσκος καὶ ἀνανεωμένος τὴν δουλειά σας. Τὸ καλὸ ἀνοιχτόκαρδο, μετρημένο γλέντι δὲν εἶναι χαμένος καιρός.

Καὶ τὰ παιδιά σας ἔχουν τὸ ἴδιο ἀνάγκη νὰ ψυχαγωγηθοῦν. Κανένα παιδάκι δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ὀργανικὰ ὑγιές, ἂν δὲν εἶναι ψυχικὰ εὐχαριστημένο. Μιὰ καλὴ διασκέδαση γιὰ τὸ παιδί εἶναι τὸ «Λούνα πάρκ» μὲ τὴν χαρούμενη ἀτμόσφαιρά του, τὴν ποικιλία τῶν παιχνιδιῶν καὶ τὰ εὐχάριστα φανταχτερὰ χρώματα. Μερικὲς ὧρες τὴν ἑβδομάδα στὸ λούνα πάρκ μποροῦν νὰ κάνουν τὸ παιδάκι σας εὐτυχισμένο.

ΣΑΣ · ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ ·

Οσο καὶ ἂν διαθέτετε καλὸ καὶ σίγουρο ἀμάξι μὲ πεπειραμένο ἴσως ὁδηγό, μὴ ξεπερνᾶτε τὰ ἐπιτρεπόμενα ὅρια τῆς ταχύτητος. Τὸ ἀμάξι εἶναι μηχανή, καὶ οἱ μηχανὲς ἔχουν ὅλα τὰ ἐλαττώματα τῆς ἀνόργανης ὕλης. Ποτὲ δὲν ξέρει κανεὶς ἀκριβῶς πῶς θ' ἀντιδράσουν, εἶναι δὲ ἄπειρες οἱ φορὲς ποὺ δὲν προειδοποιοῦν.

Μάλιστα κυρία μου. Τὸ δίπλωμά σας τὸ πήρατε εὔκολα καὶ ἀποκτήσατε ἀρκετὴ πεῖρα στὴν ὁδήγησι τοῦ αὐτοκινήτου σας. Αὐτὸ δὲν σημαίνει καθόλου πὼς μπορεῖτε ἀκίνδυνα νὰ παραβαίνετε βασικοὺς κανόνες, ὅπως π.χ. νὰ ὁδηγῆτε προσεκτικὰ καὶ σωστά. Ἡ ὁδήγησης μ' ἕνα χέρι δίνει ἴσως κάποια «λεβεντιὰ» ἀλλὰ εἶναι πολὺ-πολὺ ἐπικίνδυνη

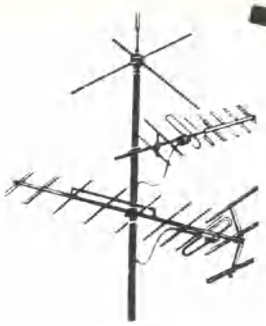

Αὐτὰ εἶναι τὰ ὀλέθρια ἀποτελέσματα ἀπὸ τὴν ἐπιπολαιότητα ποὺ δείχνουν οἱ προηγούμενες φωτογραφίες. Κάποιος ἀπὸ τοὺς δύο ὁδηγοὺς εἶναι ὑπεύθυνος, ἀλλὰ δὲν ἔχει σημασία ποιός. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ἕνας ἄμορφος ὄγκος παλιοσίδερα ποὺ στὸν θανάσιμο κλοιό τους σιγοκαίγονται τὰ σώματα δύο ἀνθρώπων ποὺ δὲν ἐκτιμοῦσαν ὅσο ἔπρεπε τὴ ζωή τους καὶ τὴ ζωὴ τῶν συνανθρώπων τους.

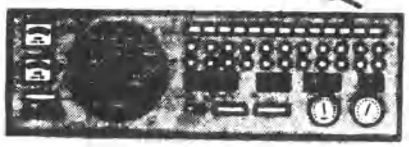
Τὰ σύγχρονα τεχνικὰ μέσα

καὶ ἡ θεωρία των

ΤΗΛΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΙ

ΗΛΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΑΚΗ
Μοιράρχου

Τὸ μαγνητικὸν πεδίον ἔχει τὴν εὐχέρειαν νὰ ἀποδίδεται εἰς τὸ κύκλωμα, ὡς ἐνέργεια ποὺ ἔχει ἀποθηκευθῆ μέσα εἰς τὸν περιβάλλοντα τὸν ἀγωγὸν μονωτικὸν χῶρον, ἐφ' ὅσον θὰ ὑπάρχῃ ὁ πρὸς τοῦτο ἀναγκαῖος χρόνος. Ἀλλ' ἂς παρακολουθήσωμεν τὸ φαινόμενον αὐτὸ καθ' ὃν χρόνον ἐξελίσσεται διὰ νὰ ἀντιληφθῶμεν τί ρόλον εἶναι δυνατὸν νὰ διαδραματίζῃ ὁ χρόνος.

Κάθε φορὰ ποὺ κυκλοφορεῖ ρεῦμα εἰς τὸν ἀγωγόν, ἐμφανίζονται γύρω ἀπὸ αὐτὸν ὁμόκεντροι κύκλοι μαγνητικῶν γραμμῶν. Οἱ κύκλοι αὐτοὶ ἀναπτύσσονται μὲ τὴν ταχύτητα ποὺ μεταβάλλεται τὸ ρεῦμα. Ἡ μεταβολὴ αὐτή, ὅπως εἴπαμε (Σχῆμα 2 τεύχους 6]1971), ὀφείλεται εἰς τὸ ὅτι τὸ ρεῦμα ἀρχίζει ἀπὸ μίαν μηδενικὴν τιμήν. Εἰς τὴν ἀρχὴν ἡ ἔντασίς του εἶναι μικρά. Βαθμηδὸν αὐξάνει, φθάνει εἰς τὸ μέγιστον τῆς τιμῆς, ὁπότε ἀρχίζει νὰ ἐλαττοῦται μέχρι νὰ μηδενισθῇ καὶ νὰ ἀρχίσῃ νὰ ἀναπτύσσεται καὶ πάλιν ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀντίστροφον φοράν, ποὺ στὸ σχῆμα μας σημειοῦται εἰς τὸ κάτω μέρος τοῦ ὁριζοντίου ἄξονος. Οἱ πρῶτοι κύκλοι τοῦ μαγνητικοῦ πεδίου ποὺ δημιουργοῦνται μὲ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ ρεύματος μεγαλώνουν καὶ ἁπλώνονται εἰς τὸν γύρω χῶρον, μὲ τὴν ταχύτητα τοῦ φωτός, καθ' ὅσον χρόνον τὸ ρεῦμα συνεχίζει νὰ αὐξάνῃ. Ἐν τῷ μεταξὺ δημιουργοῦνται καὶ νέοι κύκλοι γύρω ἀπὸ τὸν ἀγωγόν.

Ὅταν τὸ ρεῦμα ἀρχίζῃ νὰ ἐλαττώνεται, πρᾶγμα ποὺ συμβαίνει ὅταν λάβῃ τὴν μεγίστη τιμή του, ἐπειδὴ ἡ ἐλάττωσις αὐτὴ συμβαίνει σχετικῶς εἰς χρόνον ἀργόν, οἱ ὁμόκεντροι αὐτοὶ κύκλοι ποὺ ἀποτελοῦν τὸ μαγνητικὸν πεδίον, ὅσον καὶ ἂν ἔχουν ἁπλωθῆ, προλαμβάνουν νὰ παρακολουθήσουν τὴν ἐλάττωσιν τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος καὶ νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὸν ἀγωγόν, παρασυρόμενοι ἢ ἀπορροφόμενοι κατά κάποιον τρόπον ἀπὸ τὸ συνεχῶς μειούμενον ρεῦμα. Ἔτσι, ὅταν τὸ ρεῦμα φθάσῃ εἰς τιμὴν μηδὲν καὶ οἱ ὁμόκεντροι κύκλοι ἔχουν ἀναρροφηθῆ ὅλοι ἀπὸ τὸν ἀγωγὸν ἢ πιὸ συγκεκριμένα, τὸ μαγνητικὸν πεδίον ἔχει ἀποδοθῆ εἰς τὸ κύκλωμα.

Ἂν ὅμως ἡ μεταβολὴ τοῦ ρεύματος γίνῃ μὲ γοργότερον ρυθμόν, δηλαδὴ ἡ ταχύτης μεταβολῆς τοῦ ρεύματος ἢ ἡ συχνότης ἐναλλαγῆς τοῦ ρεύματος αὐξηθῇ, τότε τὰ πράγματα λαμβάνουν ἄλλην μορφήν. Οἱ πιὸ ἀπομεμακρυσμένοι ἀπὸ τὸν ἀγωγὸν κύκλοι, οἱ ὁποῖοι ὅπως εἴπαμε, ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποὺ ἐδημιουργήθησαν ἁπλώθησαν εἰς τὸν περιβάλλοντα τὸν ἀγωγὸν χῶρον μὲ ταχύτητα, ὅση ἡ ταχύτης τοῦ φωτὸς (300.000.000 μέτρα τὸ δευτερόλεπτον) δὲν προλαμβάνουν εἰς τὸν μικρὸν αὐτὸν χρόνον νὰ διανύσουν τὴν ἀπόστασιν εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκονται πέριξ τοῦ ἀγωγοῦ, ὥστε ταυτόχρονα μὲ τὸ ρεῦμα νὰ συσπειρωθοῦν καὶ νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὸν ἀγωγόν.

Ἔτσι, ἐνῷ τὸ ρεῦμα ἤδη ἔχει μηδενισθῇ, οἱ περισσότερον ἀπομεμακρυσμένοι κύκλοι εὑρίσκονται ἀκόμη μακρυὰ ἀπὸ τὸν ἀγωγόν μὲ κατεύθυνσιν κινήσεως πρὸς αὐτόν. Τὸ ρεῦμα ὅμως, μετὰ τὸν μηδενισμόν του, ἀλλάζει φοράν, ὁπότε καθὼς πάλιν αὐξάνεται ἀντιστρόφως, δημιουργοῦνται νέοι κύκλοι μαγνητικῶν γραμμῶν ποὺ ἔχουν φορὰν ἀντίθετον ἀπὸ τὴν φορὰν τῶν πρώτων κύκλων. Καθὼς οἱ τελευταῖοι αὐτοὶ ἁπλώνονται μὲ τὴν σειράν τους γύρω ἀπὸ τὸν ἀγωγόν, συναντιῶνται μὲ ἐκείνους τοὺς κύκλους ποὺ δὲν πρόλαβαν νὰ ἐπιστρέψουν καὶ ποὺ ἀνήκουν εἰς τὸ ἀντίθετον μαγνητικὸν πεδίον, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ τοὺς ἀπωθήσουν μακρυά. Ἀλλὰ καὶ μὲ τοὺς τελευταίους αὐτοὺς κύκλους τῆς ἐπομένης ἡμιπεριόδου, θὰ ἐπαναληφθῇ τὸ αὐτὸ φαινόμενον. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἕνα μέρος ἐνεργείας ποὺ δὲν προλαμβάνει νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν ἀγωγόν, χάνεται ὁριστικά, ξεφεύγει ἀπὸ τὸ ἠλεκτρικὸν κύκλωμα, δηλαδὴ τὸν ἀγωγόν, ποὺ ἀποτελεῖ τὴν κεραίαν καὶ συνεχίζει τὸν δρόμον της πρὸς τὸν περιβάλλοντα χῶρον μὲ τὴν ταχύτητα τοῦ φωτός.

Αὐτὸς εἶναι ὁ μηχανισμὸς μὲ τὸν ὁποῖον ἀποσυνδέεται ἀπὸ τὸν ἀγωγὸν τὸ μαγνητικὸν πεδίον. Ἡ μαγνητικὴ ὅμως ἐνέργεια τοῦ μαγνητικοῦ πεδίου εἶναι ἀναπόσπαστα συνδεδεμένη μὲ τὴν ἠλεκτρικὴν ἐνέργειαν τοῦ ἠλεκτρικοῦ πεδίου, τὰ ὁποῖα τελοῦν ὑπὸ μίαν κάθετον μεταξὺ των περίπτυξιν. Συνεπῶς, τὸ μαγνητικὸν πεδίον, ἀποσπώμενον κατὰ ἕνα μεγάλο μέρος ἀπὸ τὸν ἀγωγόν, συμπαρασύρει μαζύ του καὶ ἀνάλογον μέρος τοῦ ἠλεκτρικοῦ πεδίου.

Τοιουτοτρόπως προκαλεῖται μία ἀπώλεια, ἡ ὁποία μειώνει τὴν συνολικὴν ἠλεκτρικὴν ἐνέργειαν μὲ τὴν ὁποίαν τροφοδοτοῦμεν τὸ κύκλωμα.

Ἡ ἀπώλεια αὐτὴ ἐνεργείας, ποὺ ὑπὸ μορφὴν δύο πεδίων καθέτων μεταξύ των (τοῦ μαγνητικοῦ καὶ τοῦ ἠλεκτρικοῦ), ἁπλώνεται γύρω ἀπὸ τὸν ἀγωγὸν καὶ διαδίδεται εἰς τὸ διάστημα μὲ τὴν ταχύτητα τοῦ φωτός, ὅταν τὸ ρεῦμα ἀρχίζῃ νὰ κυκλοφορῇ μὲ μεγαλυτέραν συχνότητα, ὀνομάζεται ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΙΑ. Ἡ ἀκτινοβολία δὲ αὐτὴ ἀρχίζει νὰ ἐμφανίζεται, ὅταν ἡ συχνότης τοῦ ρεύματος εἶναι τουλάχιστον 100.000 κύκλοι εἰς τὸ δευτερόλεπτον.

Θὰ ἦτο παράληψις νὰ μὴν ἀναφέρωμεν τοὺς κυριωτέρους Ἐπιστήμονας, οἱ ὁποῖοι ἠνάλωσαν τὴν ζωὴν των εἰς τὴν ἔρευναν καὶ τὸ πείραμα, μέχρις ὅτου τελικῶς κατώρθωσαν νὰ ἐντοπίσουν καὶ νὰ ὑποτάξουν τὴν μορφὴν αὐτὴν τῆς ἠλεκτρομαγνητικῆς ἐνεργείας ἡ ὁποία ἐπέφερεν ἐπανάστασιν, ἀρχικῶς μὲν εἰς τὰ μέσα ἐπικοινωνίας, μεταγενεστέρως δὲ εἰς πλείστας ἄλλους τομεῖς.

Ὁ Νεύτων, τὸ 1669 μὲ διαφόρους θεωρίας του, προσεπάθησεν νὰ δώσῃ ἐξήγησιν εἰς τὴν ὑφὴν καὶ τὴν φύσιν τοῦ φωτὸς γενικῶς. Τὸ φῶς, ὡς ὑποπίπτον ἀμέσως εἰς τὴν ἀντίληψιν τοῦ ἀνθρώπου, ἀπετέλεσεν καὶ τὴν ἀπαρχὴν πάσης περὶ ἀκτινοβολίας ἐρεύνης. Τὸ 1677 ὁ HUYGENS ἠσχολήθη μὲ τὸ ἴδιο θέμα καὶ τὸ 1800 ὁ FREUSEL ἀπέδειξεν πῶς τὸ φῶς κινεῖται ταχύτερα εἰς τὸν ἀέρα ἀπ' ὅτι εἰς τὸ νερό.

Εἰς τὸ προσκήνιον ἐμφανίζεται ἐν συνεχείᾳ ὁ MAXWELL ὁ ὁποῖος διετύπωσεν τὴν ΗΛΕΚΤΡΟΜΑΓΝΗΤΙΚΗΝ θεωρίαν, διὰ τῆς ὁποίας ὑπεστήριξεν τὴν συνύπαρξιν τοῦ ἠλεκτρικοῦ καὶ μαγνητικοῦ πεδίου, ὡς κύριοι παράγοντες τῶν ἀκτινοβολουμένων κυμάτων.

Τέλος ὁ Γερμανὸς φυσικὸς Ἑρρῖκος—Ροδόλφος EPTZ, τὸ 1865, ἐπέτυχεν τὴν πειραματικὴν ἐπαλήθευσιν τῆς ἠλεκτρομαγνητικῆς θεωρίας τῶν FARANDAY—MAXWELL.

Καὶ ἐρωτᾶται: Ὑπῆρξεν φειδωλὸς ὁ Δημιουργὸς εἰς τὸν τομέαν τοῦτον, ὥστε νὰ στερήσῃ τὸν ἄνθρωπον τῆς ἱκανότητος νὰ ἀντιλαμβάνεται ἀπ' εὐθείας τὶς ἠλεκτρομαγνητικὲς ἀκτινοβολίες ὅλων τῶν συχνοτήτων;

Ἡ ἀπάντησις μᾶς δίδεται, ἂν φανταστοῦμεν ἐπ' ὀλίγον ὅτι βλέπομεν ὅλες ἐκεῖνες τὶς ὑπερκόσμιες ἀποχρώσεις τῆς κοσμικῆς ἀκτινοβολίας ἢ ἀκούομεν ὅλα τὰ παράσιτα ποὺ ἐκπέμπονται ἀπὸ τὸ διάστημα ἢ τὶς μηχανὲς καὶ τὰ μπουζὶ τῶν αὐτοκινήτων καὶ τόσες ἄλλες ἀκτινοβολίες ποὺ κατακλύζουν κυτριολεκτικὰ τὸν ἐναέριον χῶρον ποὺ μᾶς περιβάλλει.

Ἑπομένως, ὁ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΣ καὶ εἰς τὸν τομέα αὐτὸν προέβλεψεν μὲ σοφίαν.

Δυό γαρύφαλλα στόν δρόμο

ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΜΟΡΦΑΚΗ
Ὑπομοιράρχου

Δεκαοχτάχρονο παληκάρι ἦταν ὁ Γιωργῆς ὁ Ζαχαρῆς. Κι' ἡ ζωή του κυλοῦσε ἀνέμελη.

Ἴδια σὰν τὸ τραγουδιστὸ μουρμούρισμα τῆς φλύαρης νεροσυρμῆς, ποὺ τρέχει ἀστόχαστα· ἴδια σὰν τὸν κορυδαλλό, ποὺ μεθυσμένος ἀπ' τὸ φῶς τῆς μέρας ἀνεβαίνει στὰ μεσούρανα τραγουδώντας τὴ ξενοιασιά του.

Τό πρωὶ καλημέριζε τὸν ἥλιο κάτω στὸν πλατὺ κάμπο. Ὁλημερὶς μὲ τὰ καματερά του ἔγραφε κάτι πανώρια κεντίδια στὴ γῆ, τὴ γαργαλοῦσε θαρρεῖς μὲ τὸ ὑνί του καὶ τὴν ἔκανε νὰ γελάῃ καὶ νὰ καρπίζῃ.

Καὶ τὸ σούρουπο, τὴν πιὸ ἐπίσημη ὥρα τῆς ἡμέρας, καθὼς ὁ ἥλιος ἀργοσερνόταν πίσω ἀπ' τὶς ἁπαλὲς γραμμὲς τῶν ἤρεμων βουνῶν κι' ὁ οὐρανὸς πάνωθέ του χρύσωνε κεντημένος μὲ ρόδινες ἀνταύγιες, γύριζε στὸ χωριὸ καβάλα στὸ περήφανο ἄλογό του. Μακρυνὸς ἔφτανε κάποτε μέχρι τ' αὐτιά του ὁ ἀντίλαλος τῶν κουδουνιῶν ἀπὸ τὰ κοπάδια ποὺ γύριζαν στὰ μαντριά τους. Ἦταν ἕνας ἁπαλὸς ἦχος ποὺ κυμάτιζε γιὰ λίγο στὸν ἀγέρα, ἀναδευόταν μὲ τὸν ψίθυρο τῶν φύλλων κι' ὕστερα ἔσβυνε σιγὰ - σιγὰ στὴ μακρυνὴ ἡσυχία.

Κι' ὁ Γιωργῆς, Θεέ μου, τὶ εὐδαιμονία ἔννοιωθε! Ἦταν σὰ νἄχε κλείσῃ μέσα του ὅλες τὶς χαρὲς τῆς ζωῆς. Συνεπαρμένος ἀπ' τὸ βαθὺ μυστήριο τῆς φύσης ἀρχινοῦσε τὸν ἴδιο πάντα ὅμορφο σκοπό. «Γύραν' τ' ἀπόσκια γύρανε λελούδωμ' στὴν αὐλή σου». Ἕνα σκοπὸ ποὺκανε τὰ παραθυρόφυλλα τῶν σπιτιῶν ποὺταν στὸ δρόμο του νὰ κρυφανοιοῦν καὶ τὶς κοπελλοῦδες νὰ κρέμωνται ποθοπλανταγμένες στὰ παράθυρα γιὰ ν' ἀκούσουν τὸ τραγούδι του.

Μὰ τοῦ Γιωργῆ δὲν τοὔχε ἀκόμα πληγώσει τὴ καρδιὰ ὁ γλυκὸς καϋμὸς τῆς ἀγάπης.....

....Ὥσπου ξάφνου μιὰ μέρα ἀντίκρυσε τὰ φωτεινὰ ὁλογάλανα μάτια τῆς Ἀνθῆς. Ὥρες ἔμεινε ἀσάλευτος νὰ τὴν κυτάζῃ. Καὶ τοῦ φάνηκε πὼς ἕνας παραμυθένιος κόσμος ἄρχισε νὰ τοῦ ἀχνογελᾶ. Ὕστερα γύρισε ἀπότομα τὶς πλάτες κι ἔφυγε τρεχᾶτος.

Ἀπὸ τότε, στὸ ὕπνο του καὶ στὸ ξύπνο του ἀκόμα, ἔβλεπε τὰ ἴδια ἐκεῖνα φωτερὰ μάτια νὰ τὸν θωροῦν ἀσάλευτα. Κι' ἔνοιωθε ἕνα γλυκὸ σφίξιμο στὴ καρδιά.....

Ὁ καιρὸς ἔτρεχε γοργά. Κι' ὁ καημὸς τοῦ Γιωργῆ μέρα μὲ τὴ μέρα φούντωνε, γινόταν ἀβάσταχτος. Κάποτε ἀγόρασε ἕνα μοτοποδήλατο. Τὸ στόλισε μ' ἕνα σωρὸ ὄμορφα πραγματάκια, σημαιοῦλες, καθρεφτάκια καὶ φωτογραφίες. Μάταια ἡ μάνα του τὸν μάλωνε καθημερινά: Τὶ τὸ θέλεις, παιδί μου, αὐτὸ τὸ σύνεργο τοῦ σατανᾶ, ποὺ ἐφευρέθηκε γιὰ νὰ πέρνῃ τὶς ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων; Μὰ ὁ Γιωργῆς δὲν ἄκουγε τίποτα.

Τώρα κάθε σούρουπο κλωθογύριζε στὴν ἄκρη τοῦ χωριοῦ, ἐκεῖ ποὺ ἡ δημοσιὰ τσακιζόταν στὰ δυὸ σὰν ἕνα μεγάλο κεφαλαῖο γάμα, ἐκεῖ ποὺ βρισκόταν τὸ σπίτι τῆς Ἀνθῆς. Καὶ μὲ τὸ μοτοποδήλατο ἔκανε πολλὰ παιχνίδια γιὰ νὰ τραβήξῃ τὴ προσοχὴ της.

Κι' ἕνα δειλινό, τὴν ὥρα ποὺ ὁ ἥλιος ματωμένος ἔγερνε στὴ δύση, ἡ Ἀνθὴ ἄνοιξε, στὸ πέρασμα τοῦ Γιωργῆ τὸ παράθυρό της. Τὸν κύταξε ἐπίμονα καὶ τοῦ χαμογέλασε ἀνοιχτόκαρδα. Κι' αὐτός, σὰν ἐπιδέξιος ἀκροβάτης, ἄρχισε νὰ κάνῃ μὲ τὸ μοτοποδήλατο πολλὰ θεότρελλα παιχνίδια. Ὕστερα ἡ Ἀνθὴ ἔκοψε ἕνα κόκκινο γαρύφαλλο ἀπὸ τὴ γλάστρα, ἔσκυψε τὄφερε στὰ χείλη της καὶ μετὰ τὸ πέταξε στὸ Γιωργῆ, ποὺ μὲ πιὸ μεγάλη χαρὰ συνέχισε τώρα τὰ παιχνίδια. Τότε ἕνα φορτηγὸ αὐτοκίνητο ἐρχόταν ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ δρόμου. Κι' ἔτσι ἔγινε τὸ κακό!.... ....Κι' ἀπόμεινε βουβὸ τὸ φτωχὸ κορίτσι νὰ κυτάζῃ μὲ βουρκωμένα μάτια τὰ δυὸ γαρύφαλλα ποὖχαν μείνει πάνω στὸ δρόμο: Τὸ ἕνα ποὖχε ἡ ἴδια κόψει ἀπ' τὴ γλάστρα καὶ τ' ἄλλο ποὖκανε τὸ φορτηγό.....

Διήγημα

ΤΟ ΒΛΕΜΜΑ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΟΧΑΡΗΣ

ΔΗΜΟΥ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
Ἀνθυπασπιστοῦ

Ἐκεῖ βρέθηκε πρίν ἀπὸ χρόνια τὸ ταξιδιάρικο καράβι τῆς ζωῆς μου μὲ τὰ πανιὰ φουσκωμένα ἀπὸ τοὺς ἀγέρηδες στὸ πέλαγος τῆς ζήσης.

Ξαπλωμένο στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ μαγεμένου Αἰγαίου, μοσχομυρισμένο ἀπὸ τὴν αὔρα τῆς καταγάλανης θάλασσας καὶ λουσμένο μὲ τὶς δροσιὲς τοῦ μελτεμιοῦ, κάπου ἐκεῖ κοντὰ στὰ ὄμορφα ἀκρογιάλια τῆς ἀνατολῆς, σὰν σμαράγδι πολύτιμο βρίσκεται τὸ ὄμορφο ἑλληνικὸ νησάκι.

Γνώρισα τοῦτο τὸ νησὶ σπιθαμὴ πρὸς σπιθαμή. Ἀπὸ τὶς καταπράσινες κοιλάδες του μέχρι τὰ χωμένα στὸ λιόδασος βουνά του. Μὲ σκλάβωσαν στ' ἀλήθεια τὰ δαντελένια ἀκρογιάλια του. Περπάτησα στενὰ καλντερίμια κι' ἀνέβηκα ταπεινὸς προσκυνητὴς στὰ σκαρφαλωμένα στὶς ὄμορφες βουνοπλαγιὲς κάτασπρα ξωκλήσια του. Γνώρισα τοὺς καλοκάγαθους κι' ἁπλοϊκοὺς κατοίκους του.

Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἦταν ὁ Μπάρμπα — Στρατής. Καλόκαρδο γεροντάκι μὲ χιονισμένη τὴ κορφή, ἀπόμαχος πιὰ τῆς ζωῆς. Χρόνια καὶ χρόνια πάλεψε στεριὰ καὶ θάλασσα καὶ γεύτηκε τὴν πικρὴ ξενητιὰ ἀναζητῶντας μιὰ καλλίτερη ζωή. Τὴν βρῆκε, δὲν τὴν βρῆκε, κανεὶς δὲν ξέρει. Τώρα φορτωμένος τ' ἀσήκωτο ζαλίκι τοῦ χρόνου, ποὺ τοῦ κόβει τὰ γόνατα καὶ τοῦ καμπουριάζει τὸ κορμί, μὲ τὸ κεφάλι του... κεφάλι τῆς σοφίας ποὺ μ' ἁπλοχεριὰ ἡ πεῖρα μᾶς χαρίζει, ζεῖ ἀραγμένος στὸ σπιτικό του, ἔτσι ὅπως ἀπόμεινε μαγκούφης, χωρὶς παιδιὰ χωρὶς δική του οἰκογένεια. Τρανὴ χαρὰ τοῦ κάνει νὰ διηγιέται ἱστορίες ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν ζωή του. Ὧρες ὁλάκερες περνοῦσα κοντά του. Κοντὰ στὸν ἀσπρομάλλη γέρο - Στρατή, ποὺ πρόθυμα μὲ τῆς πείρας του τὸ φτερωμένο ἄτι μὲ ταξίδευε σὲ μέρη ἄγνωστα, φανταστικά, στὴν χώρα τοῦ ὀνείρου, σὲ κάποια ὄμορφη φευγάτη ἐποχή.

Ἦταν λιόγερμα. Καθόμασταν καρσὶ (1) στὸ σπιτικὸ του στὴ δημοσιὰ (2) ὅταν οἱ καμπάνες στὶς ἐκκλησιὲς τῆς πολιτείας ἄρχισαν νὰ σημαίνουν γεμίζοντας τὴν πλάση μὲ τὸν γλυκὸ γιορτάσιμο ἀχό τους. Πῆρε μιὰ ἱερὴ ἀνταύγεια τὸ θολωμένο ἀπόβραδο. Τοῦτος ὁ ἀχὸς ἦρθε νὰ ξυπνήσει γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ στὸν Στρατὴ τὸ Μπονέλη τὴν περασμένη του ζωή, τὰ παιδιά του χρόνια...

—Τῆς Παναγιᾶς αὔριο—μεγάλη ἡ χάρη της! Ἂς ἦταν νὰ ξανάβλεπα τὸ ἴδιο χαμόγελο στὸ πρόσωπό της. Βοήθα με Παναγιά μου Ἁγιασώτισσα. Εἶπε ὁ γεροντάκος καὶ ἔκαμε τὸν σταυρό του.

Ἦταν παραμονὴ τῆς Παναγιᾶς. Ὁ ἀχὸς τῆς καμπάνας ξεχύνονταν ἀπ' τὶς ἐκκλησιὲς τῆς τρανῆς πολιτείας κ' ἁπλώνοταν ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη στὸ νησὶ σκορπῶντας κάποια παράξενη γαλήνη, κάποια μοναστηριακὴ κατάνυξη. Συνεπαρμένος ἀπὸ τοῦτον τὸν ἀχὸ ὁ Μπάρπα - Στρατὴς ἄρχισε τὴν ἱστορία του, ποὺ κ' ἐγὼ μὲ τόση περιέργεια περίμενα.

—Πῶς περνοῦν τὰ χρόνια, ἀναστέναξε ὁ γέρος, Ἤμουνα παιδὶ τότε. Μόλις εἴχαμε γυρίσει κατατρεγμένοι κι' ἀξιολύπητοι στὴν πατρίδα, ὕστερα ἀπὸ τὴν τρανὴ συμφορὰ ποὺ μᾶς βρῆκε στὴν ἀνατολή. Κυνηγημένοι, κατατρεγμένοι ἀπὸ τὴν μοῖρα στεριώσαμε σὲ τοῦτο τὸν τόπο. Καμμιὰ φορὰ σκέπτομαι πὼς τὰ κτυπήματα τῆς μοίρας δίνονται γιὰ νὰ μᾶς συγκρατοῦν ἀπὸ τὸ ξεστράτισμα. Θυμᾶμαι πὼς περνάγαμε τότε τὸ Δεκαπενταύγουστο, ὅπως λέμε τοῦτο τὸ δεκαπενθήμερο τῆς νηστείας. Δέκα πέντε μέρες νηστεία πραγματική. Δυὸ βδομάδες μὲ χόρτα καὶ πατάτες χωρὶς λάδι, μὲ ἐλιές, σταφύλια καὶ σῦκα. Μόνο στὶς 6 τοῦ μηνός, τοῦ Σωτῆρος, τρώγαμε βακαλάο μὲ ἁλιάδα (3) ἢ ψάρι καὶ πίναμε κρασὶ μπροῦσκο ποὺ πήγαινε καπνός. Τοῦτο τὸ τελευταῖο ὅμως μόνο γιὰ τοὺς μεγάλους,

αὐτοὶ εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ τὸ πίνουν «ἄκρατο», ἐμεῖς τὰ παιδιὰ κάνα δυὸ σταγόνες ἔτσι γιὰ τὸ καλὸ τῆς μέρας.

Καρτερούσαμε πῶς καὶ πῶς ὅλοι μας τὴν τρανὴ μέρα τῆς Παναγιᾶς. Ὄχι τόσο γιὰ νὰ ἀπολαύσουμε τὸ γιορτάσιμο τραπέζι, ἀλλὰ γιὰ νὰ πᾶμε ὅλοι μικροὶ καὶ μεγάλοι στὴν Ἁγιάσσο. Στὴν χάρη τῆς Παναγιᾶς τῆς Ἁγιασιώτισσας. Μὲ πόση νοσταλγία ἀναθυμᾶμαι τ' ἀπόβραδο τῆς παραμονῆς. Ὁ φιδίσιος δρόμος ποὺ σκαρφάλωνε πλαγιὲς ρουμάνια καὶ βουνοκορφές, μέχρι νὰ φθάσει στὴν καταπράσινη πολιτεία τῆς Παναγιᾶς, φωτισμένος ἀπὸ τὸ χρυσοφῶς τ' αὐγουστιάτικου φεγγαριοῦ, γέμιζε κόσμο. Ἄνθρωποι κάθε γένους καὶ κάθε ἡλικίας. Οἱ πολλοὶ ἀνηφόριζαν μὲ τὰ πόδια, ἄλλοι καβάλα στὰ ζωντανὰ κι' ἄλλοι μὲ τὸν ἀραμπὰ (4). Ὅλοι τοῦτοι ἕνα τρανὸ χωρὶς ἄκρη καραβάνι ἀνηφόριζαν ταπεινοὶ κι' εὐλαβικοὶ προσκυνηταὶ τῆς Μεγαλόχαρης. Δὲν ἦταν ὅλο τοῦτο τ' ἀσκέρι πρόσχαρο. Ἀναμεσά τους ἦταν καὶ θλιμένα πρόσωπα, πικραμένοι γονεῖς, πονεμένες μάνες ποὺ ἀνέβαζαν τ' ἀνήμπορα παιδιά τους, τυφλά, βουβά, παράλυτα, ζαβλακωμένα (5) ἀπὸ τὴν θέρμη (6) καὶ τὰ πήγαιναν μὲ βουρκωμένα μάτια, ξυπόλυτοι, αὐτὸ ἦταν τὸ τᾶμα, στὴν χάρη Της γιὰ νὰ κλάψουν γονατιστοί, νὰ ἱκετεύσουν μὲ πίστη τὴν λύτρωση ἀπὸ τὴν τρανὴ μάνα τοῦ Θεοῦ καὶ μητέρα ὅλων μας.

Πολλὰ ἀπὸ τοῦτα κάθε χρόνο γυρνοῦσαν γερὰ καὶ σιδερένια στὸ σπιτικό τους, γιατὶ κάθε χρόνο ἔκανε καὶ κάνει τὸ θᾶμα της ἡ Μεγαλόχαρη, ἀρκεῖ νὰ πηγαίνει κανεὶς μὲ πίστη. Ὅταν ὑπάρχει πίστη ἡ χάρη της ξεπερνᾶ τὰ ἁγιασιώτικα βουνὰ σκεπάζει ὁλάκερο τὸ νησὶ κι' ἀπὸ κεῖ ἁπλώνεται σὲ στεριὲς καὶ θάλασσες «θερμὴ προστάτις καὶ βοηθός. . .» κάθε ἀνθρώπου ποὺ βρίσκεται σὲ κάποια στιγμὴ ἀνάγκης.

Σὰν ἔφθανα στὴν Ἁγιάσο δὲν μὲ μάγευε τὸ πράγματι ὀνειρεμένο τοπίο μὲ τὰ περήφανα λεβέντικα βουνὰ τὰ μέχρι τὴν κορυφὴ σκεπασμένα μὲ καστανιὲς καὶ ἐλιές, μήτε τὰ γάργαρα τρεχούμενα κρουσταλλονέρια. Ὄχι. Μὲ μάγευε αὐτὴ ἡ ἴδια ἡ ἐκκλησιὰ καὶ ξέχωρα τὸ εἰκόνισμα τῆς Παναγιᾶς, ἔργο, ὅπως λένε τοῦ Εὐαγγελιστῆ Λουκᾶ ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ζοῦσε ἀκόμη ἡ Μάνα τοῦ Θεοῦ μας καὶ θερμὴ προστάτις ὅλων μας.

Κάθε φορὰ ποὺ πήγαινα στὴν Χάρη της ἔπαιρνα θέση ἀκριβῶς μπροστὰ στὸ Ἅγιο τοῦτο εἰκόνισμα ποὺ βρίσκονταν ἀριστερὰ τῆς Ὡραίας Πύλης καὶ κάρφωνα τὰ μάτια μου, σώματος καὶ ψυχῆς, στὸ πρόσωπο τῆς πανάχραντης κόρης.

Ἔβλεπα τὸ πρόσωπό της ἄλλοτε χαρούμενο μὲ ἕνα θεϊκὸ χαμόγελο ζωγραφισμένο στὰ χείλη σὰν νὰ μοῦ ἔλεγε. . . «Μπράβο» καὶ ἄλλοτε ἔβλεπα τὸ πρόσωπο σοβαρὸ καὶ λυπημένο σὰν νὰ μοῦ ἔλεγε. . . . . «Κρῖμα σὲ σένα. . . . . .» ἔτσι ὅπως μὲ μάλωνε ἢ μὲ ἐπαινοῦσε ἡ μάνα μου. Γελαστὸ ἔβλεπα τὸ πρόσωπό Της ὅταν στὴν σκέψη μου θρονιάζονταν κάποιες καλές μου πράξεις καὶ σοβαρὸ καὶ λυπημένο ὅταν σκεφτόμουνα καμμιὰ τζαναμπετιὰ (7).

Τέλειωνε ἡ λειτουργία, τέλειωνε καὶ ἡ παράκληση κι' ἐγὼ ἐκεῖ θαρρεῖς καρφωμένος στὴν θέση μου. Σὰν ἄδειαζε ἡ ἐκκλησιὰ τότε γονάτιζα μπροστὰ στὴν εἰκόνα τῆς Μεγαλόχαρης, προσκυνοῦσα καὶ ὕστερα πισοδρομώντας ἔβγαινα τελευταῖος ἀπὸ

Δαντελωτὰ ἀκρογιάλια, ὄμορφες βουνοπλαγιές, κατάλευκα καὶ ὁλοκάθαρα σπίτια. Ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ προκοπὴ τοῦ ἀνθρώπου βαδίζουν ταιριαστὰ στὸ ὄμορφο Ἑλληνικὸ νησί.

τὴν ἐκκλησιά. Σὰν ἔβγαινα ἔκανα ἕναν ἀπολογισμό. Πόσες φορὲς μοῦ χαμογέλασε ἡ Παναγιὰ καὶ πόσες φορὲς τὴν εἶδα σοβαρὴ καὶ λυπημένη γιὰ μένα. . . Ἔκανα τὸν ἀπολογισμὸ κι' ἔπαιρνα ἀποφάσεις. . . Κάτω ἀπὸ τὰ παχίσκιωτα αἰωνόβια πλατάνια στῆς Παναγιᾶς τὸν Μπαξὲ (8) ὅπως λέγεται ἡ τοποθεσία, στρωνόμαστε γιὰ φαγητὸ ποὺ ἦταν πράγματι πλούσιο καὶ σκανδαλιστικὸ ὕστερα ἀπὸ νηστεία τόσων ἡμερῶν. Ἐγὼ ὅμως νοερὰ ἀκόμη βρισκόμουν μέσα στὴν ἐκκλησιὰ κι' ἔβλεπα μπροστά μου ὁλοζώντανο τῆς Παναγιᾶς τὸ πρόσωπο. Ὁ πατέρας μου τότε χαμογελώντας μοῦ ἔλεγε:

—Ἔ Στράτο, μπὰς κ' ἔπεσαν ἔξω τὰ καράβια σου; Δὲν βαρειέσαι, μὴν τὰ πολυσκέφτεσαι. Τὰ μισὰ τῆς χιλιάδας πεντακόσια. . .

—Μπὰς κι' εἶναι ἄρωστο; Ρωτοῦσε ἡ Μάνα μου.

—Ἄστο τὸ τζαναμπέτικο (9) συμπλήρωνε ἡ νόνα μου, λιόνταν (10) ἀπὸ τὸ χάραμα κι' ἀπόστασε (11). Θὰ πλαγιάσει καὶ θὰ συνέλθει.

Αὐτὰ ἔλεγαν οἱ μεγάλοι ἀλλὰ ἐγὼ εἶχα τὸν νοῦ καὶ τὸν συλλογισμό μου στὴν εἰκόνα τῆς Παναγιᾶς. Ἐκεῖνο τὸ βλέμμα!... ἐκεῖνο τὸ χαμόγελο... .... Τὰ χρόνια περνοῦσαν. Ἔφυγα ἀπὸ τὸ νησί. Μὰ καὶ πάλι γιὰ φυλακτό μου εἶχα ἕνα μικρὸ εἰκόνισμα τῆς Παναγιᾶς, κρεμασμένο κατάσαρκα κι' αὐτὸ παρακαλοῦσα νὰ μοῦ παραστέκει βοηθὸς καὶ νὰ μ' ἀξιώνει κάθε χρόνο νὰ βρίσκομαι στὴν χάρη Της. Πράγματι τὶς περισσότερες χρονιὲς βρισκόμουνα ταπεινὸς προσκυνητὴς στὴν Ἁγιάσο, στὸ ἴδιο σημεῖο, ἐκεῖ μπροστὰ στῆς Παναγιᾶς τὸ εἰκόνισμα μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὸ πρόσωπό Της ὅπως τότε ... σὰν ἤμουν σχολιαροῦδι. Ἱκέτευα τώρα τὴν Μεγαλόχαρη νὰ μὲ σκεπάζει μὲ τ' Ἅγια πέπλα της προστατευτικὰ στὸ διάβα τῆς ζωῆς μου. Ἔβλεπα ὅμως τώρα τὸ πρόσωπό Της σοβαρὸ χωρὶς ἐκεῖνο τὸ γνώριμό μου χαμόγελο καὶ δὲν σταματοῦσα νὰ ζητῶ συγνώμη γιὰ τὶς τζαναμπετιὲς ποὺ ἴσως νἄκανα μεγάλος τώρα.

Μιὰ μέρα ξενητεύτηκα πέρα ἀπὸ τὴν πλατειὰ θάλασσα... Πέρασαν χρόνια χωρὶς νὰ βρεθῶ δεκαπενταύγουστο στὴν θεσοῦλα μου μπροστὰ στὸ εἰκόνισμα τῆς Παναγιᾶς στὴν ἐκκλησιὰ τῆς Ἁγιάσου. Εἶχα ὅμως πάντα κατάσαρκα κρεμασμένο τὸ φυλακτό μου, καὶ τοῦτο παρακαλοῦσα νὰ μ' ἀξιώσει νὰ περάσω τὰ στερνά μου στὸ φτωχικὸ πατρικό μου καὶ ν' ἀξιωθῶ νὰ ξαναπάω εὐλαβικὸς προσκυνητὴς στὴν χάρη Της...

Τὰ χρόνια περνοῦσαν ἁλυσιδωτά. Πέρασα πίκρες καὶ βάσανα. Πέσαν τὰ χιόνια στὴν κορφή μου κι' ἔσκυψα στὸ βάρος τοῦ χρόνου, ὅμως ποτὲ δὲν ἔχασα τὴν ἐλπίδα, τὴν γλυκειὰ ἐλπίδα τοῦ νόστου.

Γύρισα ὕστερα ἀπὸ χρόνια μὲ τῆς Παναγιᾶς τὴν βοήθεια στὸ πατρικό μου. Ἦταν Δεκαπενταύγουστο. Νήστεψα καὶ πάλι ὅπως τότε... Πέρασα τὶς μέρες μὲ ψωμί, ἐλιές, σῦκα καὶ σταφύλια, κι' ἀνήμερα τῆς Παναγιᾶς ξεκίνησα γιὰ τὴν ἐκκλησιὰ τῆς Μεγαλόχαρης.

Μοῦφεραν ζωντανὸ μὲ χαντροστόλιστα χάμουρα κι' ὡραῖα κυλίμια νὰ πάω καβάλα. Ἤμουν γέρος ἔλεγαν θά... κουραζόμουνα. Ὄχι δὲν δέχτηκα αὐτὴ τὴν προσφορά. Περπάτησα καὶ πῆγα, ὅπως τότε, κι' ἔφτασα χωρὶς νὰ νοιώσω μήτε τὴν παραμικρὴ κούραση.

Ἀντίκρυσα τὴν Ἁγιάσο, τὴν φαμάκα, τὸν μπαξὲ τῆς Παναγιᾶς ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια κι' ἔνοιωσα παιδὶ μικρὸ σχολιαροῦδι. Ἀντίκρυσα τὴν ἐκκλησιὰ μὲ τὰ κελιὰ γύρω τριγύρω, τ' ἀψηλὸ ἐπιβλητικὸ καμπαναριό, τὸ λιθόστρωτο ποὺ φάνταζε τότε στὸ παιδικὸ μυαλό μου σὰν... «Κρανίου τόπος» καὶ βούρκωσαν τὰ δυὸ μου μάτια.

Ἔφτασα κοντά. Λαμπροστολισμένη ἡ ἐκκλησιὰ ὅπως ἐκεῖνα τὰ χρόνια, μ' ὅλα τὰ ὁλόχρυσα καντήλια της, ἀφιερώματα τῶν πιστῶν, ἀναμένα. Δρασκέλησα δειλά, δειλὰ τὸ κατώφλι καὶ προχώρησα στὴν γνωστὴ παλιά μου θέση, μπροστὰ στὸ εἰκόνισμα τῆς Παναγιᾶς. Ἀπὸ τὰ μάτια μου ἔτρεχε ἀκράτητο τὸ δάκρυ. Δὲν τολμοῦσα νὰ σηκώσω τὴν ματιά μου στὸ ὁλόφωτο πρόσωπο Της... «Πλατυτέρας τῶν οὐρανῶν...» Ἐνοιωθα ἔνοχος... Σιγανὰ ψυθίρισα:

«Τὸ ἀπολωλὸς πρόβατον ἐγὼ εἰμί...».

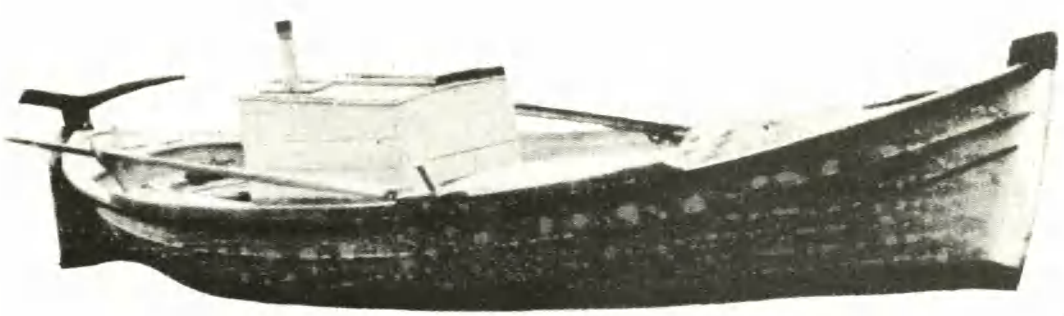
Τότε δὲν ξέρω ἂν μὲ κλειστὰ ἢ ἀνοιχτὰ τὰ μάτια ἀντίκρυσα τὸ ἱερὸ πρόσωπο τῆς Παναγίας, μὲ τὸ βλέμμα παραπονεμένο καὶ μ' ἕνα πικρὸ χαμόγελο στὰ Θεϊκά Της χείλη...

Ἐδῶ πῆρε ἀνάσα ὁ γέρο-Στρατής. Ἔκαμε τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ καὶ εἶπε: Μεγάλη ἡ χάρη σου Παναγιά μου Ἁγιασώτισα, σ' εὐχαριστῶ ποὺ μ' ἀξίωσες καὶ τούτη τὴν χρονιὰ νὰ ρθῶ καὶ πάλι ταπεινὸς προσκυνητὴς τῆς Ἁγιας εἰκόνας σου.

Εἶδα τὴν ἱκανοποίηση ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπο τοῦ Μπάρμπα-Στρατῆ Ἦταν βέβαιος πὼς κι' ἐφέτος θἄβλεπε ἤρεμο τὸ βλέμμα τῆς Παναγιᾶς καὶ τὸ χαμόγελο ζωγραφισμένο στὸ πρόσωπό Της.

---

1. Καρσί: ἀπέναντι. 2. Δημοσιά: δρόμος δημόσιος. 3. Ἀλιάδα: Σκορδαλιά. 4. Ἀραμπάς: Κάρρο. 5. Ζαβλακωμένο: Ζαλισμένο. 6. Θέρμη: Ἑλλονοσία. 7. Τζαναμπετιά: Ἀταξία 8. Μπαξές: Κῆπος. 9. Τζαναμπέτικο: Ἄτακτο. 10. Λιόταν: Περπατοῦσε, ἔτρεχε. 11. Ἀπόστασε: Κουράστηκε.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΧΡΗΣΤΟΜΑΝΟΣ

ὁ δημιουργός καὶ ὁ ἄνθρωπος

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΤΣΟΥΡΑ
Δικηγόρου

Ο Χρηστομάνος ἀνήκει σὲ μιὰ ἀναγεννητικὴ γιὰ τὴν νεοελληνικὴ λογοτεχνία ἐποχή. Στὴν ἐποχὴ τῆς πρώτης ἀκμῆς τῆς πεζογραφίας μας (1890 - 1930). Εἶναι ἤδη ὁ καιρός, ποὺ ἡ νεοελληνικὴ ἠθογραφία παρουσιάζει γόνιμες ἀνελίξεις· ἄνοδο· Μιὰ καινούρια μέρα ἀνατέλλει. Ὁ ἀφηγηματικὸς λόγος κερδίζει ὁλοένα ἔδαφος. Τὸ κήρυγμα τοῦ Ψυχάρη ἔπεσε σὰν ἐαρινὴ βροχούλα σὲ ξεραμένη,φρυγμένη καλοκαιρινὴ γῆ στὶς ψυχές· ἔρριξε ρίζες. . . Ἡ καθαρεύουσα παύει πιὰ νὰ εἶναι τὸ ἐκφραστικὸ μέσο τῶν λογοτεχνῶν μας. Ἡ δημοτικὴ μὲ τὴν χάρη της, τὸν ἐσώτερικό της πλοῦτο, τὴν εὐλυγισία καὶ τὴ ζωντάνια της τὴν ἀντικαθιστᾶ σὲ πολλὲς ἐκδηλώσεις, σὲ πολλοὺς τομεῖς τοῦ νεώτερου πνευματικοῦ μας βίου, ἰδιαίτερα στὴν περιοχὴ τῆς πεζογραφίας. Μιὰ γενιὰ πονεμένη μὰ περήφανη κι' ἀδιάλλακτη σὲ πολλά, ἀντιμετριέται μὲ τὸν καιρὸ της. Προσπαθεῖ νὰ ἐκφράσει - αὐτό, κυριώτατα - τὴν ἐποχή της. τὰ ἤθη της, τὰ ἔθιμά της, τὴν ἐσωτερικὴ τοπογραφία τοῦ γύρω της κόσμου. Ἡ ἐθνικὴ - λαϊκὴ παράδοση, ξαναζωντανεμένη ἀπ' τὸ ἐπιστημονικὸ καὶ δημιουργικὸ πάθος τοῦ Νικολάου Πολίτη, γίνεται μιὰ ἀστείρευτη κι' ὁλόδροση πηγὴ ἐμπνεύσεων. Ὁ νεοέλληνας λογοτέχνης ἀποκτᾶ πλέον συνείδηση τῆς καταγωγῆς του, τοῦ ἐθνικοῦ καὶ φυλετικοῦ του κυττάρου!. . .

Ὁ πυρετὸς τῆς ἠθογραφίας σιγὰ - σιγά, μὲ τὸν καιρό, κατεβαίνει. Οἱ ὁρίζοντες ἀνοίγουν πιὸ πολύ, τὰ ἐνδιαφέροντα διευρύνονται, τὰ ὁρόσημα μετατοπίζονται, ἡ δίψα γιὰ μιὰ πλατύτερη καὶ οὐσιαστικώτερη γνωριμία τῆς ζωῆς γίνεται πιὸ ἔντονη. Οἱ πεζογράφοι μας ἀναζητοῦν τώρα τὰ θέματά τους ἀπ' τὴν τρικυμισμένη, τὴν συχνὰ πολυσάλευτη ζωὴ τῶν ἀστικῶν κέντρων. Τὸ ἀστικὸ στοιχεῖο εἰσδύει στὸν ἀφηγηματικό μας χῶρο· ἡ καυτερὴ πραγματικότητα τῶν πόλεων γίνεται τὸ ἀμετάθετο κέντρο, ποὺ γύρω του συνωθοῦνται καὶ συσπειρώνονται οἱ ἀφηγηματικές μας δυνάμεις. Ὅλα ἐνδιαφέρονται νὰ συγχρονιστοῦν, συγχρονίζονται. . . Κι' ἡ ἀστικὴ πεζογραφία προβάλλει αὐτὴ τὴ στιγμὴ μὲ ἀξιώσεις. Ἀφηγητές, ὅπως ὁ Ψυχάρης, ὁ Γρηγ. Ξενόπουλος ὁ Ἐμ. Λυκούδης, ὁ Κ. Παρορίτης, ὁ Παῦλος Νιρβάνας κι' ἄλλοι, καταλέγονται μεταξὺ τῶν πρωτοπόρων της. Εἶναι οἱ «ἐκλεκτοὶ» μπορεῖ κανεὶς νὰ πεῖ, τοῦ νεοελληνικοῦ ἀστικοῦ μυθιστορήματος καὶ διηγήματος αὐτοί, ποὺ ἔδωσαν νέο αἷμα στὸν ἰσχνὸ καὶ ἀναιμικὸ ἀφηγηματικό μας λόγο, ποὺ ἀναρρίπισαν τὴ φλόγα, ποὺ κρυφόκαιγε μέσα μας. Χάρη σ' ὅλους αὐτούς, μὰ καὶ σὲ ὅσους ἀποτελοῦν μαζί τους τὴν πνευματικὴ ἀναδρομὴ τῶν κοντινῶν χρόνων, οἱ νεώτερες γενιὲς βαδίζουν μὲ ἀσφάλεια καὶ σιγουριὰ τὸν περιχαραγμένο δρόμο τους. . .

Ἀνάμεσα, λοιπόν, στοὺς «ἐκπροσώπους» τῆς ἀστικῆς πεζο-

γραφίας θέση ξεχωριστὴ κατέχει ὁ Κωνσταντῖνος Χρηστομάνος, ἄνθρωπος μὲ πλατύτατη μόρφωση, γλωσσομαθέστατος, ἀνοιχτόμυαλος κι ἀνοιχτομάτης, προικισμένος μὲ ἀξιόλογη λυρικὴ εὐαισθησία. Φύση συναισθηματική, ρομαντική, κι' ἀθεράπευτα μελαγχολικὴ κι' ἀπαισιόδοξη, ψυχὴ μοναχική, ἐρμητικὴ θάλεγα καλύτερα, ἔζησε μιὰ ζωὴ πολυκύμαντη. Γεμάτη πολλὲς καὶ ποικίλες περιπέτειες. Γεννήθηκε τὸ 1867 στὴν 'Αθήνα ἀπὸ εὔπορους γονεῖς. 'Ο πατέρας του, ὁ 'Αναστάσιος Χρηστομάνος ἦταν καθηγητὴς τῆς Γενικῆς Χημείας στὸ Πανεπιστήμιο τῆς 'Αθήνας. "Ετσι ὁ μικρὸς ἀκόμα Χρηστομάνος εἶχε ὅλα τ' ἀπαραίτητα μέσα κι' ἐφόδια γιὰ νὰ μορφωθεῖ. Σὲ ἡλικία δέκα ἑπτὰ μόλις χρόνων, μιλοῦσε - μὲ ἀρκετὴ μάλιστα εὐχέρεια - τρεῖς γλῶσσες: τὰ Γαλλικά, τὰ 'Ιταλικὰ καὶ τὰ Γερμανικά. Σπούδασε τὴν 'Ιατρικὴ στὸ 'Αθηναϊκὸ Πανεπιστήμιο, μὰ διέκοψε, ἀπ' τὸν τρίτο χρόνο, τὴ φοίτησή του καὶ γράφτηκε στὴ Φιλοσοφικὴ Σχολὴ τοῦ Πανε ιστημίου τῆς Βιέννης. Παίρνοντας τὸ δίπλωμά του, ἀναγορεύεται τὸ 1891 διδάκτωρ τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ "Ινσμπρουκ, μιὰ τιμητικὴ διάκριση, κι' ἀναγνώριση τῆς πολυμάθειάς του καὶ τοῦ ἀνήσχυρου καὶ φιλέρευνου πνεύματός του. Δραστήριος, ἐργατικός, φιλόπονος, πνεῦμα ἀκοίμητο, δὲν ἀργεῖ ν' ἀναδειχτεῖ στὸ ξένο τόπο. 'Η φήμη του κερδίζει συνεχῶς διαστάσεις. 'Απ' τὸ Μάϊο τοῦ ἴδιου χρόνου συντροφεύει τὴν ὡραιοπαθῆ καὶ μυστικόπαθη αὐτοκράτειρα τῆς Αὐστρίας 'Ελισσάβετ στοὺς ρομαντικοὺς περιπάτους της στὰ πάρκα καὶ τοὺς κήπους τῆς Βιέννης. Τὴ συνοδεύει ἀκόμη στὰ μακρινὰ ταξίδιο της καὶ τὶς ἀποδημίες της, ἐνῷ παράλληλα τὴν ἐκγυμνάζει στὴν ἐκμάθηση τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης. Κοντά της ὁ Χρηστομάνος γνώρισε, ὅσον ἐλάχιστοι, πολλοὺς τίτλους καὶ τιμές. 'Η γνωριμία τῆς ὡραιότατης 'Ελισσάβετ στάθηκε ἕνα ἀπ' τὰ σημαντικώτερα περιστατικὰ τοῦ βίου του· ἀπὸ ἐκεῖνα, "ποὺ ἔσπρωξαν τὸν ποιητή μας πρὸς τὴν ὀνειροπόληση καὶ τὴ θλίψη. "Επειτ' ἀπὸ μικρὴ παραμονὴ στὴν 'Ελλάδα, τὴ Ρώμη καὶ τὴ Νεάπολη, ἐπιστρέφει καὶ πάλι κοντά της, ὁριστικά, ἀφοῦ πῆρε τὴν αὐστριακὴ ὑπηκοότητα κ' ἔγινε βαρῶνος. 'Η ὁμορφιὰ τῆς 'Ελισσάβετ τὸν ἐμπνέει. Κι' ἡ καρδιά του, τότε, ξεχειλίζει ἀπὸ κρυφὸν ἔρωτα γιὰ κείνην... Τὸ βιβλίο, ποὺ τῆς ἀφιέρωσε - τὸ ὀνομαστὸ καὶ τὸ πιὸ πολυδιαβασμένο ἑλληνικὸ ἔργο τοῦ καιροῦ του, προλογισμένο ἀπὸ τὸν Μωρὶς Μπαρρές, «Τὸ βιβλίο τῆς αὐτοκρατόρισσας 'Ελισσάβετ» εἶναι ἕνα ἀπροκάλυπτο ἐγκώμιο πρὸς «ἰδεατό» της πρόσωπο, εἶναι ἕνα ὁλόθερμο ἐρωτικὸ τραγούδι, ἕνα λυρικὸ προανάκρουσμα ἀγάπης, ὑπέρτατης, «τὸ λυρικὸ καὶ συναισθηματικὸ ἡμερολόγιο ἑνὸς πλατωνικοῦ ἐραστῆ... ...» "Οταν στὰ 1898 ἐκυκλοφόρησε ὁ πρῶτος τόμος κ' ἑτοιμάζονταν πυρετωδῶς νὰ κυκλοφορήσει κι' ὁ δεύτερος, ἡ λογοκρισία τῆς αὐστριακῆς αὐλῆς ἀπηγόρευσε τὴν πιὸ πέρα διάδοση τῆς κυκλοφορίας του. Στὴν ἀπόφαση τούτη συνέτεινε κατὰ πολὺ καὶ τὸ γεγονὸς τῆς πρόσφατης τότε δολοφονίας τῆς 'Ελισσάβετ στὴ Γενεύη, στὴ λίμνη τοῦ Λέμαν, ἀπόναν 'Ιταλὸ ἀναρχικό, τὸ Λουτσένι. 'Ο Χρηστομάνος ἔχασε ἔτσι, ὅ,τι εἶχε: τίτλους κι' ἀξιώματα, ἔχασε ἀκόμη τὴν ἐμπιστοσύνη μὲ τὴν ὁποία τὸν περιέβαλλε ὁ αὐστριακὸς αὐτοκρατορικὸς Οἶκος. "Αλλωστε, αὐτὸ δὲ χρειάζονταν, ἦταν, περίπου, δίχως σημασία. Γιατὶ ὁ δημιουργὸς τῆς «Κερένιας Κούκλας» εἶχε ἀποφασίσει τήν, πρὸ πολλοῦ, κάθοδό του στὴν πατρίδα. Κι' ἦρθε, πράγματι, στὰ 1911, στὴν 'Αθήνα, ὅπου βάλθηκε νὰ ἐργάζεται ἐντατικά, μὲ θέρμη καὶ ζῆλο καὶ νὰ δημιουργεῖ τὸ ἔργο τῆς ζωῆς του...

"Ενα βιβλίο γραμμένο μὲ λυρικὸ - ἐρωτικὸ πάθος, ἀφηγηματικὴ χάρη καὶ κέφι εἶναι «Τὸ βιβλίο τῆς αὐτοκρατόρισσας 'Ελισσάβετ». Πλούσιος συναισθηματισμὸς εἶναι περιχυμένος παντοῦ. 'Η ζωὴ τῆς 'Ελισσάβετ προβάλλει ἔντονα χρωματισμένη, ἀποκαλυπτική, ἀνάγλυφη μέσ' ἀπὸ τὶς σελίδες τοῦ ποιητικοῦ τούτου ρομάντζου τοῦ Χρηστομάνου. 'Η πρόζα του εἶναι εὔρωστη, καλλιεργημένη. Καὶ τὸ ὕφος μὲ τὸ ὁποῖο ἀφηγεῖται εἶναι ἕνα ἀπ' τὰ χαρακτηριστικώτερα, τὰ κύρια γνωρίσματα τῆς συγγραφικῆς του προσωπικότητας· προδίνει τὶς λεπτές του διαθέσεις, τὴ γλαφυρότητα καὶ τὴν κομψότητα τῶν ἐκφράσεών του. Τὰ ἐκφραστικά του μέσα τὰ ἐνορχηστρώνει μιὰ ἀκραι-

'Η Αὐτοκράτειρα τῆς Αὐστροουγγαρίας 'Ελισσάβετ, ἡ περίφημη Σίσσυ μὲ τὸν σύζυγόν της κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ εἰδυλίου της μὲ τὸν Κωνσταντῖνον Χρηστομάνον.

φνὴς διάθεση καὶ συνέπεια: ἡ ὡραιοπάθειά του, ἡ ροπή του ἡ ἀκατάσχετη πρὸς τὴν ἀπαισιοδοξία καὶ τὴν ὡραιολογία. Ἡ τέχνη τοῦ μεγάλου Ἰταλοῦ λυρικοῦ Ντ' Ἀννούντσιο καὶ τοῦ Ὄσκαρ Οὐάϊλντ φαίνεται πὼς πολλὰ τὸν δίδαξε πάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα. Γι' αὐτὸ ἐπιδίδεται μ' ἐπιμονή, ποὺ συχνὰ προκαλεῖ τὸν κόρο, στὴν ἀναζήτηση τῆς ἐντυπωσιακῆς, τῆς σπάνιας λέξης. Στὴν «Κερρένια Κούκλα», ποὺ εἶναι καὶ τὸ ὡριμώτερο ἀπ' τὰ ἔργα του, διαφαίνονται καθαρώτερα οἱ προθέσεις του. Ἡ ὡραιολογία του ἐδῶ φτάνει στὸ κατακόρυφο. Καθὼς καὶ ὁ λυρικὸς συναισθηματισμός του. Ἕνας βαριὰ-βαρύτατα πληγωμένος ἐσωτερικὸς ἄνθρωπος ἀναζητᾶ διαρκῶς μιὰ διέξοδο γιὰ νὰ διοχετεύσει ἀπρόσκοπτα ὅλη τὴν πίκρα του καὶ τὴν ἀπογοήτευσή του ἀπ' τὴν γεύση τῆς ζωῆς καὶ νὰ ξαλαφρώσει, νὰ μετριάσει τὸν πόνο του. Προσπαθεῖ ἀέναα ν' ἀπαλλαγεῖ ἀπ' τὰ «δεινά» του, μὰ δὲν τὸ κατορθώνει. Γυρεύει νὰ δώσει ἕνα τέλος στὴν ἐσωτερική του τραγωδία, στὴν μοναξιά του τὴν ἀδυσώπητη. Ὁ Χρηστομάνος βλέπει βαθύτερα. Βλέπει, πὼς ἐνῶ ἐσὺ κυνηγᾶς τὴ χαρὰ καὶ τὴν εὐτυχία, ἐνῶ δημιουργεῖς γύρω σου κόσμους φωτεινοὺς κ' ἔχεις τὴν ψευδαίσθηση πὼς θὰ μείνουν ἀδιάφθοροι, αἰώνιοι, ἔρχεται στιγμή, ποὺ ἡ αὐλαία ἀποτραβιέται, φεύγει, κι' ἀντικρύζεις γυμνή, ὁλόγυμνη, ἀμείλικτη τὴν ἀλήθεια καὶ τὴν πραγματικότητα. Ἡ ζωή, κατὰ τὸ Χρηστομάνο, δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο παρὰ μιὰ σειρὰ ἀπὸ συνεχεῖς διαψεύσεις. Ἐκεῖ, ποὺ προσπαθεῖς νὰ στεριώσεις κάτι καὶ λές, πὼς θὰ ζήσεις καὶ θὰ χαρεῖς τὸ δημιούργημά σου, ἔρχεται ἀπρόσκλητος ἐπισκέπτης ὁ θάνατος καὶ τὰ μεταβάλλει τότε ὅλα σὲ ἀνηλεῆ κόλαση... Γιὰ νὰ νιώσουμε βαθύτερα, καλύτερα τὴν πραγματικότητα, τὴ ζωή, πρέπει νὰ παραμερίσουμε τὶς ἐπιφάνειες καὶ τὶς συμβάσεις. Ἰδού, πῶς ἐξομολογεῖται στὸν πρόλογο τῆς «Κερένιας Κούκλας». «Θὰ σᾶς πῶ μιὰν ἱστορία ἁπλῆ καὶ λυπητερὴ – γιατὶ ἁπλῆ καὶ λυπητερὴ εἶναι ἡ ζωή –. Τί γρήγορα, ποὺ φεύγουμε καὶ ἀφήνομε τὸν ἥλιο καὶ τὴ θάλασσα, τὰ λουλούδια καὶ τὸ φεγγάρι! Τὰ παλαιὰ τραγούδια εἶναι γεμᾶτα δάκρυα καὶ τὰ χείλη τῶν νέων, ποὺ γελοῦνε φανερώνουν τὸ τόξο τῆς ὀδύνης: γιατὶ καὶ ἡ χαρὰ δὲν εἶναι παρὰ ἕνας καημός, ποὺ περιμένει τὴν ὥρα του νὰρθεῖ εἶναι ὁ ἄνεμος πάνω ἀπὸ τὴν πέτρα τὴν ἀληθινή, ποὺ τόνε σκορπάει ὁ ἄνεμος. Ἔτσι ξεγελιοῦνται κι' οἱ καρδιὲς μας σὰν τὶς μυγδαλιές, ποὺ πολλὲς φορὲς ἀνθίζουν προτοῦ νἄρθει ἡ πίκρα τοῦ χειμῶνα...». Ἀπαισιοδοξία καὶ θλίψη; Ἀσφαλῶς ἀλλὰ καὶ γοερὴ κραυγὴ ἀνθρώπου, ποὺ χάνει τὴν εὐτυχία, τ' ὄνειρο, τὴ χαρὰ μέσ' ἀπ' τὰ χέρια του, ψυχῆς, ποὺ βλέπει νὰ τὴν ἐγκαταλείπει τὸ φῶς... Μήπως, ἀκόμη, ἡ νοσηρὴ ρομαντικὴ διάθεση ξεσέρνει τὸ συγγραφέα πρὸς τὰ ἄκρα καὶ βλέπει τὰ πάντα μαῦρα; Ἴσως! Ὁ Χρηστομάνος ἔχει φαίνεται συνηθίσει - ἀπὸ ἰδιοσυγκρασία, ἀπὸ ἰδιοσυστασία ψυχῆς; - νὰ τὰ βλέπει ὅλα σκοτεινὰ καὶ πένθιμα. Νὰ μὴ μᾶς ἀφήνει ν' ἀναπνεύσουμε οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν τὸν ζείδωρον ἀέρα. Οἱ ἥρωες τοῦ μυθιστορήματός του εἶναι δανεισμένοι ἀπὸ λαϊκὴ φτωχογειτονιὰ τῆς Ἀθήνας. Κεντρικὰ πρόσωπα ὁ Νῖκος κι' ἡ Λιόλια, ποὺ δὲ βλέπουν στὸ τέλος νὰ στεφανώνεται ἡ εὐτυχία τους κι' ἡ ἁρμονική τους συμβίωση· κακὸ δρολάπι ἡ μοῖρα τοὺς κόβει σκληρά, βάναυσα τὸ νῆμα τῆς ζωῆς. Τὴν προσωρινή τους ὁλβιότητα ἐπιβουλεύεται ἡ τύχη, τὸ «κισμέτ», ποὺ κυβερνάει, καθὼς ὁ οἰακοστρόφος τὸ καράβι, τὴ ζωή μας. Ὁ Χρηστομάνος βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ ἀφήσει ἀδέσμευτο τὸν μυστικισμὸ καὶ τὴν ἀπαισιοδοξία του στὸ βιβλίο. Ἕνα κράμα ρεαλισμοῦ ἄκρα του καὶ λιτισμοῦ ἀγνοῦ, ὁλοκάθαρου εἶναι ἡ μυθιστοριογραφία του. Δυὸ διαφορετικοὶ κόσμοι ἐδῶ συγκρούονται. Κι' εἶναι ἡ σύγκρουσή τους μεγάλη, ἀποφασιστική, ἐπώδυνη. Ὑλικὸ καὶ θέμα, ποὺ στὰ χέρια τοῦ Χρηστομάνου δὲ μπόρεσε νὰ βρεῖ τὴ δικαίωσή του, τὴ δημιουργική του κοίτη. Δὲ μπόρεσε ὁ συγγραφέας νὰ συνταιριάσει, νὰ συζεύξει ὄμορφα τὰ δυὸ αὐτὰ ἀνόμοια εἴδη καὶ νὰ μᾶς δώσει ἕνα καλὸ ἀποτέλεσμα, μιὰ δίκαιη λύση. Τὰ πάντα ἀπομένουν ἀνολοκλήρωτα. δίχως τὴν πνοὴ ἐκείνη, ποὺ θὰ τοὺς δώσει ζωή, κίνηση, φῶς, ἰσορροπία. Ὁ Χρηστομάνος ἐξαντλεῖται σὲ ὡραιολογίες κ' ἐπιφωνηματικὲς λέξεις καὶ ψευτίζει πολλὲς φορὲς τὴν ἀφήγησή του.

Τὸ ἔργο, ὅμως, ποὺ τὸν ἀνέδειξε κυριώτερα, ποὺ τὸν ἔχει πιὸ πολὺ ἀνεβάσει στὴ συνείδησή μας καὶ ποὺ δείχτηκε ἀληθινὸς δημιουργὸς καὶ οἰκοδόμος, εἶναι ἡ ἵδρυση τῆς «Νέας Σκηνῆς» στὶς 27 Φεβρ. 1901 καὶ τῆς ὁποίας ἡ πρώτη παράσταση δόθηκε μὲ τὴν «Ἄλκηστη» τοῦ Εὐριπίδη στὸ Δημοτικὸ Θέατρο στὶς 22 Νοεμβρίου τοῦ ἴδιου χρόνου. Ὁ Χρηστομάνος ἐδῶ ἐπρόσφερε τὰ πάντα: καὶ σῶμα καὶ νοῦ. Αὐτὸς ἦταν ἡ κατευθυντήριος γραμμή, ἡ ψυχὴ τοῦ νέου θεατρικοῦ ὀργανισμοῦ. Ξημερο--βραδιάζονταν κοντὰ στὴν σκηνὴ καὶ τὸ παλκοσένικο κι' ἔδινε ὁδηγίες καὶ συμβουλές. Ἦταν ὁ μεταφραστὴς τῶν ξένων ἔργων τοῦ διεθνοῦς ρεπερτορίου, κι' ὁ σκηνοθέτης, κι' ὁ διορθωτὴς τῶν πρωτοτύπων καὶ τῶν μεταφράσεων, κι' ὁ ἐνδυματολόγος, τὰ πάντα, μεταχειρίζονταν μὲ ἀκάματη δίψα, μὲ ἀκατασίγαστο πάθος, προκειμένου νὰ ἐπιτύχει τοὺς ἀπώτερους σκοπούς του. Καὶ συχνὰ τὸ ἐπετύχαινε! Οἱ παραστάσεις τῆς «Νέας Σκηνῆς» ἄφησαν ἐποχή. Ἔδωσαν μιὰ ἐξαιρετικὴ ὤθηση στὴν ἀνάπτυξη καὶ τὴν ἀναγέννηση τοῦ νεοελληνικοῦ θεάτρου. Ἡ ἵδρυσή της στάθηκε μιὰ ἀπαρχή, ἕνα καλὸ σημάδι γιὰ γονιμώτερα ξεκινήματα. Κι' ὅλ' αὐτὰ χάρη σ' ἕναν ἄνθρωπο: τὸ Χρηστομάνο!

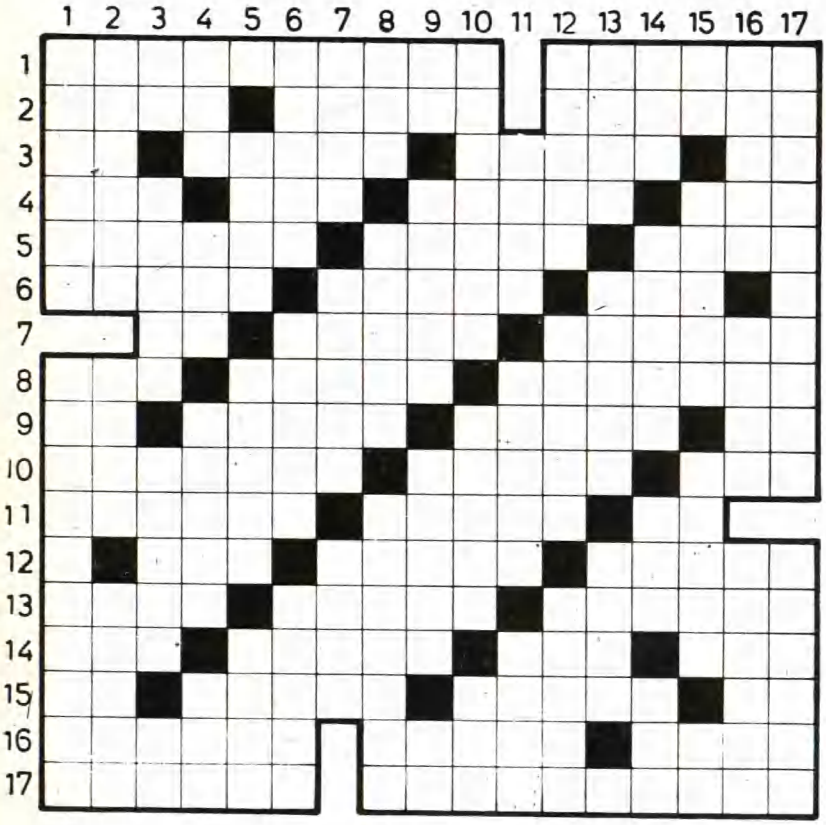
Ἀλλά, θὰ πρέπει, πρὶν κλείσουμε τὸ ἄρθρο τοῦτο νὰ μνημονεύσουμε καὶ τ' ἄλλα ἔργα του, ποὺ ἔχουν μιά, κάποια, σχετικὴ ἀξία: τὴν «Σταχτιὰ Γυναῖκα», τὰ «Τρία Φιλιά» καὶ τὴν ἀριστουργηματικὴ μετάφραση κι' ἀπόδοση τῆς «Ἀλκήστιδος» τοῦ Εὐριπίδη, μαζὶ μὲ τὴ συνεργασία τοῦ Ἠλία Π. Βουτιερίδη.

Πολὺ λίγο, μετρημένο εἶναι τὸ ἔργο, ποὺ μᾶς ἄφησε ὁ Χρηστομάνος. Πέθανε, ἄλλωστε, νεώτατος τὸ 1911 σὲ ἡλικία σαράντα τεσσάρων χρόνων. Παρ' ὅλα αὐτὰ ἐξακολουθεῖ νὰ μᾶς κεντρίζει τὸ ἐνδιαφέρον, νὰ μᾶς ἑλκύει, ἰδιαίτερα τοὺς νεώτερους...

ΝΙΚΟΣ ΤΣΟΥΡΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 20

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Γλυκὸ κρασὶ—Τὸ ὅπλο τοῦ Ἡρακλέους.

2) Σύζυγος τοῦ Μωάμεθ—Ἱερὸν πρόσωπον — Ρωμαῖος Ἄρχων.

3) Πρώην Πρόεδρος τῆς Ν. Κορέας—Ξύλο . . σωτηρίας—Μονὰς μετρήσεως ἰσχύος μηχανῶν—Ὅμοια σύμφωνα.

4) Νηπείων περίπατος—Ὄργανον τοῦ ἀναπνευστικοῦ συστήματος—Νῆσος τοῦ Σαρωνικοῦ—Θέσις Ποδοσφαιριστῶν.

5) Φθόνος—Ξύλινο δοχεῖο—Οἰαδήποτε.

6) Πανιὰ καραβιοῦ—Ἔτσι λέγεται καὶ τὸ πτῶμα—Καθένας.

7) Συμβολίζουν ἱπποδύναμιν—Εἴδωλα στὸ σκοτάδι—Χαϊδευτικὸ Μαρίας.

8) Ὅρος τοῦ Μπρίτ-Πόλις τῆς Β. Ἰταλίας—Χωλός.

9) Γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου φωνητικῶς—Ἦταν καὶ τὰ παναθήναια—Ἱστορικὸ χωριὸ τῆς Ἠπείρου—Συμβολίζει καὶ τὸ ἄζωτο.

10) Τὸ ὄνομα τοῦ Χίτλερ—Παλαιὰ πρωτεύουσα τῆς Περσίας—Χοῖρος (καθ.).

11) Ὁ κυβερνήτης τοῦ ὑποβρυχίου Παππανικολῆς—Φημίζονται τῆς Ἀβάνας—Μονὰς ἠλεκτρικῆς ἀντιστάσεως.

12) Μικρόβιο ἀσθενείας—Εὑρίσκεται μεταξὺ Γλυφάδας καὶ Βουλιαγμένης—Σκεῦος πλύσεως ρούχων.

13) Τὸ σύνολον τῶν κατοίκων μιᾶς χώρας—Ἀντίθετα ἀπὸ τὰ ἄσπρα—Γνωστὸς ὁ τοῦ Κεραμεικοῦ.

14) Ὁμηρικὴ θάλασσα—Ὄργανα ἀναπνοῆς τοῦ φυτοῦ—Πόλις τῆς Γαλλίας ποὺ συνδέεται μὲ τὸ Βάν, Γκόγκ— Χώρα τῆς Μέσης Ἀνατολῆς χωρίς.....τέλος.

15) Κλωστίτσα—Παράγεται ἀπὸ τὸ πετρέλαιο—Πολιτεία τῶν Η.Π.Α.—Ἀρχαῖο ἐάν.

16) Ἀγέλη-Καταστρέφει τὸν καρπὸ τῆς ἐληᾶς—Ἀπαραίτητα εἰς τὰ ἄροτρα.

17) Νησὶα—Ἑορτάζει τὸ Πάσχα.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Μεγάλη θλῖψις—Ἔγχορδο μουσικὸ ὄργανο τῶν Ρώσων.

2) Πατέρας τῆς Μήδειας-Ἀρχαῖο γνωρίζω—Μικρὸ δάσος.

3) Ὁ ἀγριόχοιρος (καθ.)—Ὄργανο γυμναστικῆς—Ἁγιάσας Μοναχὸς—Τὸ 9 α΄ ὁριζοντίως.

4) Ἀφρικανὸς φύλαρχος—Ἡ ραδιοφωνία μας ἐν συντομογραφίᾳ — Πληγὴ—Ὅρος στὸ σκάκι.

5) Τραγούδι Ὄπερας—Ἦταν ὁ Σόλων—Ἑρπετό.

6) Πατρὶς τοῦ Ἄμλετ—Ἡ μεγαλύτερη τῶν Κυκλάδων σὲ πληθυσμό—Ἀρχαία χώρα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

7) Ὄνομα πολλῶν βασιλέων τῆς Ἀρχαίας Σπάρτης—Θεατρικὸ νούμερο μικρᾶς διαρκείας—Εἶδος χοροῦ.

8) Ξενικὴ ἄρνησις—Συντροφιὰ προσώπων—Μεγάλο . . μεθῦσι—Ὑποθέτει.

9) Ρευματολήπτης—Ἀνήκει σ' ὅλους (θυλ.)—Νεαρὴ κόττα.

10) Ἀρχαῖος Ἕλλην ποιητὴς—Χαϊδευτικὸ τῆς Ἀναστασίας—Μονὰς βάρους.

11) Πρόθεσις—Θεραπεία—Ἦχος, βοή.

12) Ἀκαθαρσία, λέρα—Ἦταν καὶ ἡ Ἐρατώ—Ἕνωσις ὁμοειδῶν οἰκοδομικῶν ἐπιχειρήσεων.

13) Φυτικὸς χυμὸς—Σημεῖον στίξεως Τυλίγει γυναικίους ὤμους.

14) Τὸ 6γ ὁριζοντίως—Ξενικὴ ἀναχώρησις—Γρήγορο, εὐκίνητο, ταχὺ (καθ.) Ὄργανον αἰσθήσεως.

15) Ἐνθουσιάζει ποδοσφαιρόφιλον—Σμῆνος μελισσῶν—Τὸ 9γ΄ ὁριζοντίως.

16) Λαχεῖον, λοταρία—Ἡ ἄρθρωσις μεταξὺ μηροῦ καὶ κνήμης—Κρεββάτι γιὰ μεταφορὰ τραυματιῶν.

17) Τρόπος ἀπολιθώσεως ὀργανικῶν σωμάτων—Προφήτης τῆς παλαιᾶς Διαθήκης.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Στὸ δικαστήριο:

—Εἶναι ἡ δεκάτη φορὰ ποὺ σὲ φέρνουν ἐδῶ γιὰ κλοπή. Εἶναι λοιπὸν τόσο δύσκολο νὰ ζήσῃ κανεὶς τίμια;

—Ὅτι καὶ νὰ σᾶς πῶ, θὰ σᾶς γελάσω κ. Πρόεδρε, γιατὶ δὲν τὸ δοκίμασα ποτέ μου.

*

Μεταξὺ γιατρῶν:

—Ὥστε σοῦ πέθανε ὁ ἄρρωστος μὲ τὴν πνευμονία;

—Ναὶ καὶ εἶμαι τρομερὰ στενοχωρημένος. Τοῦ ἔδωσα δύο διαφορετικὰ φάρμακα καὶ δὲν ξέρω ποιὸ ἀπὸ τὰ δυὸ τὸν ἐξαπέστειλε . .

*

Μεταξὺ φίλων:

—Πᾶνε πέντε χρόνια τώρα, ποὺ δὲν μίλησες καθόλου τῆς πεθερᾶς μου.

—Γιατί; Ἔχετε μαλώσει;

—Ὄχι. Ἀλλὰ δὲν μπόρεσα μέχρι τώρα νὰ τὴν διακόψω. . .

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

1) Πῶς ὀνομάζεται σήμερα τὸ μέρος ὅπου βρισκόνταν ὁ μυθικὸς κῆπος μὲ τὰ μῆλα τῶν Ἑσπερίδων;
2) Σὲ ποιὰ χώρα ὁ Ἅγιος Γεώργιος σκότωσε τὸν δράκοντα;
3) Μέχρι ποιὸ σημεῖο τῆς Ἀσίας, προχώρησε ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος;
4) Σὲ ποιὸ μέρος τῆς Ἀμερικῆς ἀποβιβάσθηκε ὁ Χριστόφορος Κολόμβος ὅταν τὴν ἀνακάλυψε;
5) Ποῦ βρισκόταν ἡ Ἀχερουσία λίμνη τῶν ἀρχαίων;
6) Σὲ ποιὸ κράτος βρίσκεται τὸ Ἀστεροσκοπεῖο Γκρήνουϊτς;
7) Σὲ ποιὸ νησὶ αὐτοκτόνησε ἡ Ἀριάνδη ὅταν τὴν ἐγκατέλειψε ὁ Θησέας;
8) Ποιὸ κράτος ὀνομάζεραι «χώρα τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου»;
9) Σὲ ποιὸ μέρος βρισκόταν τὸ μυθικὸ χρυσόμαλλο δέρας γιὰ τὸ ὁποῖο ἔγινε ἡ Ἀργοναυτικὴ ἐκστρατεία;
10) Σὲ ποιὰ πόλη ὁδηγοῦν.. ὅλοι οἱ δρόμοι;

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΜΕ ΤΗΝ ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ

1. Ποιὰ εἶναι ἡ....δυνατώτερη πρωτεύουσα τοῦ κόσμου;
2. Ποιὸ νησὶ μας σχηματίζεται ἀπὸ ἕνα ἄλλο νησί μας καὶ μιὰ περιοχὴ τῆς Βορ. Ἑλλάδος.
3. Ποιὰ ἑλληνικὴ πόλη λέει ὅτι εἶναι καλά;
4. Ποιὰ ἑλληνικὴ πόλη ἔχει τρία καλᾶ;
5. Ποιὸ ἑλληνικὸ νησὶ βρίσκεται.. στὸ δέρμα μας;
6. Ποιὸ εἶναι τὸ νησί μας αὐτό, ποὺ ἡ πρώτη του ὑπόσχεται καὶ ἡ δεύτερη σώζει ναυτικούς;
7. Ποιὰ πόλη τῆς Ἑλλάδος εἶναι σφαιρική;
8. Ποιὸ νησὶ μας χωρὶς τὸ πρῶτο γράμμα γίνεται βουνό;
9. Ἀπὸ ποιὸ νησὶ μας ἂν ἀφαιρεθῇ ἡ πρώτη του συλλαβὴ θὰ γίνη ἕνα ἄλλο ἀκόμα πιὸ μεγάλο;
10. Ποιὰ ἑλληνικὴ πόλη βρίσκεται.. πάνω σ' ἕνα ἄλογο;

Λύσεις εἰς τὴν σελ. 536

ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ἔχει γίνει τὸ κυριώτερο σύμβολο τῆς λεγομένης «καταναλωτικῆς κοινωνίας» καὶ οἱ σχετικοὶ ἀριθμοὶ ἐπιτρέπουν νὰ χαρακτηρίζουμε καλύτερα ἀπὸ ὅ,τι δήποτε ἄλλο τὴν σημερινὴ οἰκονομικὴ κτάσταση τῶν διαφόρων χωρῶν καὶ ἠπείρων.

Στὶς χῶρες τοῦ Δυτικοῦ κόσμου, μὲ 620 ἑκατομμύρια κατοίκους, κυκλοφοροῦσαν στὶς ἀρχὲς τοῦ χρόνου 205 ἑκατομμύρια αὐτοκίνητα, δηλαδὴ—κατὰ μέσο ὅρο—ἕνα σὲ κάθε τρεῖς κατοίκους. Ἐπὶ κεφαλῆς ἔρχονται οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες μὲ ἕνα πρὸς δύο.

Στὸν ὑπόλοιπο κόσμο μὲ 3 δισεκατομμύρια κατοίκους, ὑπάρχουν μόνο 32,5 ἑκατομμύρια αὐτοκίνητα. Δηλαδή, ἕνα σὲ κάθε 92 κατοίκους.

Ἡ πιὸ «φτωχὴ» καὶ σὲ αὐτοκίνητα ἤπειρος εἶναι ἡ Ἀσία, ἡ ὁποία μὲ 1,9 δισεκατομμύριο κατοίκους (μὴ ὑπολογιζομένης τῆς Ἰαπωνίας) εἶχε μόλις 5 ἑκατομμύρια ὀχήματα (1 πρὸς 400). Εἰδικὰ τὰ 750 ἑκατομμυρία τῶν Κινέζων ἔχουν στὴν διάθεσίν τους μόνο 133.000 ἐπιβατηγὰ αὐτοκίνητα, δηλαδὴ ἕνα σὲ κάθε 5.500 κατοίκους. Συγκριτικά, ἡ Ρωσία βρίσκεται σὲ πολὺ καλύτερη μοῖρα, γιατί ἔχει 5.600.000 ὀχήματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα 1,5 ἑκατομμύριο εἶναι ἀπιβατικὰ (ἕνα σὲ κάθε 160 κατοίκους).

Ἀκολουθεῖ ἡ Ἀφρική, ὅπου, ἂν ἐξαιρέσουμε τοὺς λευκοὺς τῆς Νοτιοαφρικανικῆς Ἑνώσεως, ἀναλογεῖ ἕνα αὐτοκίνητο σὲ κάθε 200 κατοίκους.

Τὴν μεγαλύτερη πρόοδο στὸν τομέα αὐτὸ ἐσημείωσε ἡ Ἰαπωνία, τῆς ὁποίας τὸ «δυναμικὸ» σὲ αὐτοκίνητα αὐξάνει κατὰ 2 ἑκατομμύρια τὸν χρόνον καὶ ἤδη ἔχει φθάσει σὲ μιὰ ἀναλογία 1:115.

Στὴν Ἑλλάδα, μὲ 8.800.000 κατοίκους, κυκλοφοροῦν περίπου 300 χιλιάδες αὐτοκίνητα καὶ συνεπῶς ἡ ἀναλογία εἶναι 1:30.

Νέα τοῦ μηνός

1 — 31

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΗΣ

Τὴν 12-7-71 ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς τοῦ Υ. Δ. Τ. κ. Πέτρος Κωτσέλης μετέβη εἰς Βόρειον Ἑλλάδα, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ὑπασπιστοῦ του, Ταγματάρχου Χωροφυλακῆς κ. Κων]νου Θεοφίλη, ἐπιστρέψας ἐκ τῆς περιοδείας του εἰς Ἀθήνας τὴν 16-7-1971.

Ὁ κ. Γενικός, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς περιοδείας του, ἐπεθεώρησεν ὑπηρεσίας τῶν Ἀνωτέρων Διοικήσεων Χωρ]κῆς Κεντρικῆς καὶ Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης, ὡς καὶ ὑπηρεσίας Ἐλέγχου Διαβατηρίων καὶ Συναλλάγματος παραμεθορίων περιοχῶν τῆς Χώρας.

Η ΜΑΧΗ ΤΗΣ ΧΑΛΑΝΔΡΙΤΣΗΣ

Τὴν 5-7-1971 ἔλαβε χώραν ἑορτασμὸς ἐπὶ τῇ 23ῃ ἐπετείῳ τῆς μάχης τῆς ΧΑΛΑΝΔΡΙΤΣΗΣ Πατρῶν, εἰς μνήμην τῶν πεσόντων (36) ἀνδρῶν Χωροφυλακῆς τὴν 5-7-1948 ὑπὲρ τοῦ κατὰ τῶν Κ]Σ ἀγῶνος.

Κατ' ἀρχὴν ἐψάλη ἐπιμνημόσυνος δέησις εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Χαλανδρίτσης καὶ ἐξεφωνήθη λίαν ἐμπνευσμένος λόγος (πανηγυρικὸς τῆς ἡμέρας) ὑπὸ τοῦ Γυμνασιάρχου Χαλανδρίτσης κ. Νικ. Νικολάου. Ἐν συνεχείᾳ μετέβησαν ἅπαντες οἱ παρευρεθέντες εἰς τὸ Ἡρῶον ὅπου ἐγένετο προσκλητήριον νεκρῶν καὶ ἐπηκολούθησεν ἡ κατάθεσις στεφάνων.

Εἰς τὴν τελετὴν παρέστησαν ἐκπρόσωποι τῶν τοπικῶν ἀρχῶν τῆς Χαλανδρίτσης καὶ τῆς πόλεως τῶν Πατρῶν ὁ Διοικητὴς καὶ ἀντιπροσωπεῖαι ἀνδρῶν τῶν Ὑπηρεσιῶν τῆς Δ]σεως Χωρ]κῆς Ἀχαΐας καὶ πλῆθος κόσμου.

Παρευρέθη ἐπίσης καὶ ὁ ἐπιζήσας τῆς μάχης Ὑπεν]ρχης κ. ΣΧΙΖΑΣ Παναγιώτης (Δ. Χ. Εὐρυτανίας), ὅστις καὶ κατέθεσεν ὑπὲρ τῶν πεσόντων συμπολεμιστῶν του στέφανον.

Ἡ ὅλη τελετὴ ἔκλεισεν ἐν μέσῳ ἀτμοσφαίρας ἱερᾶς συγκινήσεως καὶ ἐνθουσιασμοῦ ὑπὲρ τῶν ἡρωϊκῶς πεσόντων ἀνδρῶν μας.

Τὸ γεγονὸς τοῦ ἑορτασμοῦ τούτου ἐδημοσιεύθη μὲ λίαν εὐμενῆ σχόλια εἰς τὰς τοπικὰς ἐφημερίδας ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ (7-7-71) καὶ ΕΘΝΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ τῶν Πατρῶν (5-7-71).

Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΦΛΑΜΠΟΥΡΙΟΥ

Τὴν 11-7-71 ἐτελέσθη εἰς Φλαμπούριον Ἰωαννίνων μνημόσυνον ὑπὲρ τῶν ἐκεῖσε ὑπὸ τῶν Κ]Σ σφαγιασθέντων τὴν 24-12-1946 δώδεκα (12) ἀνδρῶν τῆς Υ. Χ. Μετσόβου. Εἰς τὴν τελετὴν ἤτις συνεκίνησεν βαθύτατα τοὺς παρευρεθέντας παρέστησαν ἐκπρόσωποι τῶν τοπικῶν ἀρχῶν καὶ πλῆθος κόσμου. Οἱ συμμετασχόντες μετέβησαν εἰς τὸν ἔμπροσθεν τοῦ μνημείου χῶρον ὅπου ἐψάλη δέησις κατ' ἀρχὴν καὶ ἐπηκολούθησεν ἡ κατάθεσις στεφάνων κ.λ.π.

ΙΔΡΥΣΙΣ ΝΕΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ

Προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως κ. Παναγ. ΤΖΕΒΕΛΕΚΟΥ, ἐξεδόθη Διάταγμα δι' οὗ ἱδρύεται Διεύθυνσις Ἐγκληματ]κῶν Ὑπηρεσιῶν Χωρ]κῆς, ἐξαρτωμένη ἐκ τοῦ Ἀρχηγείου Χωροφυλακῆς.

Ἤδη, διὰ τοῦ ληφθέντος τούτου μέτρου καλύπτεται ἓν ἀπὸ μακροῦ χρόνου ὑφιστάμενον κενὸν θὰ εἶναι δυνατὸν δὲ νὰ ἐπιτευχθῇ ἡ βάσει τῶν συγχρόνων μεθόδων τῆς Ἐπιστήμης καὶ Τεχνικῆς, ταχεῖα καὶ τελεσφόρος δίωξις καὶκαταστολὴ τοῦ πολυμόρφου ἐγκλήματος τῆς ἐποχῆς μας.

Τὴν ἵδρυσιν τῆς Διευθύνσεως Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν Χωρ]κῆς ἐχαιρέτησεν δι' ἐξαίρετων σχολίων τόσον ὁ ἡμερήσιος ὅσον καὶ ὁ περιοδικὸς τύπος τῆς Χώρας. Κατωτέρω παραθέτομεν σχόλιον τῆς ἐφημερίδος ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΚΟΣΜΟΣ τῆς 18-7-71:

ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

Ἡ ἵδρυσις Διευθύνσεως Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν Χωρ]κῆς, ὑπαγομένης, συμφώνως πρὸς τὸ ἐκδοθέν, προτάσει τοῦ ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως κ. Π. Τζεβελέκου, διάταγμα εἰς τὸ Ἀρχηγεῖον τοῦ Σώματος, ἀνταποκρίνεται πλήρως πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῶν συγχρόνων μεθόδων διώξεως τοῦ ἐγκλήματος. Καὶ παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ ἐγκληματικότης εἰς τὴν Ἑλλάδα παρουσιάζεται, κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, εἰς σαφῶς χαμηλότερα ἐπίπεδα, ἐν συγκρίσει πρὸς ἄλλας εὐρωπαϊκὰς χώρας, κάθε λαμβανόμενον μέτρον, ὡς ἡ συνιστωμένη Διεύθυνσις μὲ σκοπὸν τὴν ἀναδιοργάνωσιν τῶν κρατικῶν ὑπηρεσιῶν καταπολεμήσεως τοῦ ἐγκλήματος εἶναι, ἀσφαλῶς, ἐπιβεβλημένον καὶ ἐπισύρει τὴν γενικὴν ἐπιδοκιμασίαν ἐκ μέρους τῆς κοινῆς γνώμης. Ἰδιαιτέρως, ὅμως εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς Χωροφυλακῆς, ἡ ποιοτικὴ ἄνοδος τῶν ὑπηρεσιῶν τῆς ὁποίας εἶναι ἔκδηλος εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς, κατὰ τὴν τελευταίαν τετραετίαν, ἡ λειτουργία αὐτοτελοῦς καὶ ἐπηνδρωμένου διὰ τοῦ καταλλήλου ἐμψύχου ὑλικοῦ, ὑπηρεσιακοῦ μηχανισμοῦ, ἱκανοῦ διὰ τὴν ἐπιστημονικὴν ὀργάνωσιν καὶ τὸν συντονισμὸν τοῦ ἀγῶνος κατὰ τῆς ἐγκληματικότητος, σημειώνει ἕνα ἀκόμη θετικὸν βῆμα πρὸς τὸν πλήρη ἐκσυχρονισμὸν τοῦ Σώματος. Συμπερασματικῶς, ἡ Διεύθυνσις Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν τῆς Χωροφυλακῆς ἀναλαμβάνει νὰ διαδραματίσῃ σοβαρὸν ρόλον εἰς ἕνα τομέα συνδεόμενον μὲ τὴν ἀποτελεσματικωτέραν προστασίαν ἀπὸ τὸ ἔγκλημα τῆς σημερινῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας.

ΕΚΔΗΛΩΣΙΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΙΑΣ

Μὲ ἰδιαιτέραν χαράν, συμπληρώνοντες σχετικὸν δημοσίευμά μας (τοῦ τ. Ἰουλίου 1971, σελ. 479) διὰ νεωτέρων στοιχείων τὰ ὁποῖα ἐτέθησαν εἰς τὴν διάθεσίν μας μετὰ τὴν κυκλοφορίαν τοῦ τεύχους λήξαντος μηνός, μνημονεύομεν τὴν ἀνθρωπιστικοῦ καὶ ἐκπολιτιστικοῦ χαρακτῆρος δρᾶσιν τῆς Διοικήσεως Χωρ]κῆς Εὐβοίας ὡς παράδειγμα πρὸς μίμησιν.

Πρόκειται περὶ μιᾶς ἐξόχου πρωτοβουλίας ἥτις ἔλαβε χώραν παρουσίᾳ ἀρχῶν καὶ κοινοῦ, εἰς τὴν ἐν Χαλκίδι αἴθουσαν τοῦ κινηματογράφου ΛΟΥΣΗ, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν γενομένων ἐκδηλώσεων τῆς ἑβδομάδος προλήψεως ἀτυχημάτων.

Ἡ Δ. Χ. Εὐβοίας, διὰ τοῦ Δ]τοῦ αὐτῆς Ἀντ]ρχου κ. Ἀθανασίου Μελιντζῆ, διένειμε τὴν 7-6-71 (17) βιβλιάρια προικοδοτήσεως, ἐκ (2.000) δραχμῶν ἕκαστον, εἰς ἰσαρίθμους ἀνηλίκους κορασίδας, ἀπορφανισθείσας συνεπείᾳ τροχαίων ἀτυχημάτων. Ἰδιαιτέρως συγκινητικὴ ὑπῆρξεν ἡ στιγμὴ ἐκείνη καθ' ἣν ἐπεδίδετο τὸ ἐκ (10.000) δέκα χιλιάδων δραχμῶν βιβλιάριον εἰς τὴν ἀδελφὴν τοῦ ὑπὸ τὰς γνωστὰς συνθήκας φονευθέντος Ἀστυφύλακος Κωνσταντάγκα, ὀνόματι Εὐσταθίαν, μαθήτριαν Ε' Τάξεως τοῦ Γυμνασίου Ἱστιαίας Εὐβοίας.

ΝΕΟΙ ΑΝΘΥΠΟΜΟΙΡΑΡΧΟΙ

Δυνάμει τοῦ ἀπὸ 9-7-71 Β. Δ. ὠνομάσθησαν Ἀνθυπομοίραρχοι οἱ (71) κάτωθι Δόκιμοι Ἀξιωματικοί, οἵτινες ἐπεράτωσαν εὐδοκίμως τὴν διετῆ ἐκπαίδευσίν των εἰς τὴν Σχολὴν Ἀξιωματικῶν Χωροφυλακῆς: ΑΣΠΡΟΥΔΗΣ Νικηφόρος, ΣΤΑΥΡΑΚΗΣ Νικόλαος, ΠΑΝΟΥΣΑΚΗΣ Σπυρίδων, ΣΥΚΙΩΤΗΣ Ἰωάννης, ΜΗΤΑΚΟΣ Δημήτριος, ΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΣ Ἰωάννης, ΔΑΣΚΑΛΑΚΗΣ Μενέλαος ΑΘΑΝΑΣΕΚΟΣ Παναγιώτης, ΠΛΑΚΑΣ Γεώργιος, ΖΑΧΟΣ Βασίλειος, ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ Θεόδωρος, ΔΕΛΗΣΠΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ Ἰωάννης, ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ Ἐλευθέριος, ΓΚΟΓΚΟΖΩΤΟΣ Ἰωάννης, ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ Νικόλαος, ΜΑΝΟΥΣΑΚΗΣ Γεώργιος, ΔΟΚΙΜΑΚΗΣ Μιχαήλ, ΧΟΥΝΤΑΛΑΣ Παναγιώτης, ΚΟΡΑΚΗΣ Παναγιώτης, ΓΙΑΝΤΖΙΔΗΣ Ἀπόστολος, ΦΑΖΟΣ Δημήτριος, ΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ Ἰωάννης, ΡΑΤΣΙΑΤΟΣ Μιλτιάδης, ΣΕΒΗΣ Κων]νος, ΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΣ Παναγιώτης, ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΑΚΗΣ Νικόλαος, ΣΑΚΕΛΛΑΡΗΣ Δημήτριος, ΤΣΕΛΕΠΗΣ Περικλῆς, ΤΖΙΩΚΟΣ Εὐάγγελος, ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ Ἰωάννης, ΕΞΗΝΤΑΒΕΛΩΝΗΣ Ἰωάννης, ΤΣΕΚΟΣ Δημήτριος, ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ Παναγιώτης, ΧΑΝΤΖΗΑΝΔΡΕΟΥ Τρύφων, ΤΣΑΜΠΡΑΣ Ἀθανάσιος, ΚΕΦΗΣ Νικόλαος, ΒΟΥΛΓΑΡΗΣ Κων]νος, ΚΑΡΑΜΠΑΤΑΚΗΣ

'Αθανάσιος, ΤΣΙΡΩΝΗΣ Γεώργιος, ΚΩΝΣΤΑΝΤΑΡΟΠΟΥΛΟΣ Νικόλαος, ΠΕΡΡΟΣ Κων]νος ΚΑΤΣΙΓΙΑΝΝΗΣ Κωνσταντῖνος, ΜΠΑ·Γ·ΑΡΑΜΑΚΗΣ Γεώργιος, ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ Γεώργιος, ΦΟΥΤΖΙΤΖΗΣ Παρασκευᾶς, ΒΑΜΒΕΣΟΣ 'Αθανάσιος ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ 'Ιωάννης, ΦΩΚΑΣ 'Ιωάννης, ΚΕΛΛΗΣ Γεώργιος, ΤΡΙΜΜΗΣ Γεώργιος, ΓΡΙΒΑΣ 'Ελευθέριος, ΚΑΤΣΑΡΙΔΗΣ Σωτήριος, ΧΑΤΖΗΡΟΔΟΣ Εὐάγγελος, ΚΑΡΑΓΚΟΥΝΗΣ Βασίλειος, ΜΠΟΖΙΚΑΣ 'Ηλίας, ΤΣΟΥΚΑΚΗΣ Γεώργιος, ΣΤΕΦΑΝΙΔΗΣ Περικλῆς, ΜΟΥΣΟΥΛΗΣ ἢ ΛΕΚΑΚΟΣ 'Ιωάννης, ΒΕΡΡΟΙΟΠΟΥΛΟΣ Βασίλειος, ΠΕΡΙΜΕΝΗΣ Νικόλαος, ΣΤΕΡΓΙΟΥ Σπυρίδων ΣΕΚΛΕΡΕΝΤΟΣ Βασίλειος, ΛΙΑΝΕΡΗΣ 'Ανδρέας, ΛΙΑΣΚΩΝΗΣ Γεώργιος, ΚΑΤΣΙΓΙΑΝΗΣ Χρῆστος, ΜΠΟΖΙΝΑΚΗΣ 'Ιωάννης, ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ Κωστάκης ἢ Ρωμύλος, ΚΟ·Γ·ΚΑΣ Παναγιώτης, ΖΗΚΑΣ 'Αθανάσιος, ΖΑΤΖΗΔΑΚΗΣ Νικόλαος, καὶ ΤΖΑΒΑΡΑΣ Δημοσθένης.

ΠΡΟΑΓΩΓΑΙ ΟΠΛΙΤΩΝ

Προήχθησαν εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ 'Ενωμοτάρχου ἐκ τοῦ κεκυρωμένου πίνακος οἱ κάτωθι 'Υπεν]ρχαι:

ΜΠΑΝΤΕΚΑΣ Παναγ., ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ Λάμπρος, ΦΛΩΡΟΣ Βασίλειος, ΖΕΡΒΟΥΔΑΚΗΣ Γεώργιος, ΤΣΕΣΜΕΤΖΗΣ Μιχαήλ, ΖΑΡΑΚΛΑΝΗΣ Γεώργιος, ΜΠΡΑΤΣΟΣ Εὐθύμιος, ΜΠΟΤΟΝΑΚΗΣ Κοσμᾶς, ΜΠΑΡΛΙΚΑΣ Σπυρίδων, ΠΑΠΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ 'Αθανάσιος, ΓΩΓΑΚΟΣ 'Ηλίας, ΓΙΑΝΝΟΥΛΑΚΗΣ Γεώργιος, ΚΑΛΑΝΤΖΗΣ 'Αθανάσιος, ΤΑΣΙΟΠΟΥΛΟΣ 'Ηλίας, ΧΑΛΑΣΟΧΩΡΗΣ 'Αθανάσιος, ΕΥΘΥΜΙΟΥ 'Αντώνιος ΦΑΝΗΣ Χρῆστος, ΤΟΠΑΛΗΣ Βασίλειος, ΣΚΟΥΡΑΣ Κων]νος, ΜΙΧΑΗΛ 'Ιωάννης, ΝΙΚΟΠΟΥΛΟΣ 'Αριστοκλῆς ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ Μανοῦσος, ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ 'Αλέξανδρος, ΖΑΦΕΙΡΗΣ Νικόλαος, ΘΕΟΦΙΛΟΠΟΥΛΟΣ 'Αθανάσιος, ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ 'Ιωσήφ, ΣΑΡΑΝΤΟΣ Σαράντος, ΚΑΚΟΥΣΙΟΣ Δημήτριος, ΝΙΚΗΦΟΡΙΔΗΣ Γεώργιος, ΤΣΙΦΟΥΤΗΣ Πασχάλης, ΠΑΠΑΝΔΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣΝικόλαος, ΜΟΣΧΑΝΔΡΕΟΥ Κων]νος, ΜΠΙΛΙΚΑΣ 'Εμμανουήλ, ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ 'Ιωάννης, ΒΛΑΧΟΣ 'Αθανάσιος, ΚΟΥΚΟΥΤΣΗΣ Γεώργιος, ΧΑΣΙΩΤΗΣ Λάμπρος, ΑΝΤΩΝΙΟΥ Παῦλος, ΝΤΑΜΠΙΚΗΣ Εὐθύμιος καὶ ΓΚΟΓΚΑΣ Δημήτριος α]α πίνακ. 236—275.

ΕΠΙΤΥΧΕΙΣ ΕΠΙΔΟΣΕΙΣ ΑΘΛΗΤΩΝ ΣΩΜΑΤΟΣ

'Ο κ. 'Αρχηγὸς Χωροφυλακῆς ἐξέφρασε τὴν ἄκραν εὐαρέσκειάν του πρὸς τοὺς ἀθλητὰς Χωρ]κας: 1)ΝΑΚΟΠΟΥΛΟΝΠαναγιώτην καὶ 2) ΖΑΧΑΡΟΠΟΥΛΟΝ Σπῆλιον,διότι οὗτοι εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Σ.Ε.Γ.Α.Σ. ὀργανωθεῖσαν εἰς Στάδιον Καραϊσκάκη (12-13]6]71) Διεθνῆ 'Αθλητικὴν συνάντησιν, κατέρριψαν δύο (2) Πανελλήνια ρεκόρ δρόμου 3. 000 μ. μετ' ἐμποδίων καὶ 800 μ. ἀντιστοίχως περιποιήσαντες οὕτω ὑψίστην τιμὴν εἰς ἑαυτοὺς τε καὶ τὸ Σῶμα τῆς Χωροφυλακῆς.

ΠΡΩΤΑΘΛΗΜΑ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΥ

ΕΝΟΠΛΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ ΚΑΙ ΣΩΜΑΤΩΝ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

Τὴν 21ην 'Ιουλίου ἐ. ἔ. εἰς τὸ Στάδιον Καραϊσκάκη καὶ ὑπὸ τὸ φῶς τῶν προβολέων διεξήχθη ὁ τελικὸς ποδοσφαιρικὸς ἀγὼν μεταξὺ τῶν ὁμάδων τῆς Χωροφυλακῆς καὶ τοῦ Πυροσβεστικοῦ Σώματος διὰ τὸ ἐτήσιον πρωτάθλημα τῶν 'Ενόπλων Δυνάμεων καὶ Σωμάτων 'Ασφαλείας τὸ ὁποῖον διοργανοῦται ὑπὸ τοῦ 'Ανωτάτου Συμβουλίου 'Αθλητισμοῦ τῶν 'Ενόπλων Δυνάμεων (ΑΣΑΕΔ). Τὸν ἀγῶνα ἐτίμησαν διὰ τῆς παρουσίας των ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς τοῦ 'Υπουργείου Δημοσίας Τάξεως κ. Πέτρος Κωτσέλης, ὁ 'Αρχηγὸς Χωροφυλακῆς 'Αντ]γος κ. 'Αναστάσιος Καρυώτης, ὁ 'Αρχηγὸς τοῦ Λιμενικοῦ Σώματος 'Υποναύαρχος κ. Μητράκος, ὁ 'Αρχηγὸς τοῦ Πυροσβεστικοῦ Σώματος κ. Δήμας, ὁ Α' 'Υπαρχηγὸς Χωρ]κῆς 'Υποστράτηγος κ. Μάλλιος, ὁ 'Υπαρχηγὸς τοῦ Πυροσβεστικοῦ Σώματος, ὁ Διοικητὴς τῆς ΑΣΑΕΔ, ἄλλοι 'Ανώτατοι 'Αξιωματικοὶ τῶν 'Ενόπλων Δυνάμεων καὶ Σωμάτων 'Ασφαλείας καὶ ἀρκεταὶ χιλιάδες φιλάθλων.

Αἱ δύο ὁμάδες διὰ νὰ συμμετάσχουν εἰς τὸν τελικὸν ἀγῶνα ἀπέκλεισαν ἀντιστοίστοιχως ἡ τῆς Χωροφυλακῆς τὰς ποδοσφαιρικὰς ὁμάδας τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων καὶ τοῦ Ναυτικοῦ καὶ ἡ τοῦ Πυροσβεστικοῦ τὰς ὁμάδας τῆς 'Αεροπορίας καὶ τοῦ Στρατοῦ.

'Ο τελικὸς ἀγὼν μεταξὺ τῶν δύο ἀντιπάλων διὰ τὴν ἀνάδειξιν τοῦ πρωταθλητοῦ ὑπῆρξε πεισματώδης μὲ ἐναλλασσομένας ὡραίας φάσεις πρὸ τῶν δύο ἑστιῶν παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ προηγηθεῖσα βροχὴ εἶχε καταστήσει τὸν χορτοτάπητα τοῦ γηπέδου βαρὺν καὶ ἐδυσκόλευεν ὡς ἐκ τούτου τοὺς παίκτας εἰς τὰς κινήσεις των. Τὸ πρῶτον ἡμίχρονον διέρρευσεν ἄνευ τερμάτων. Εἰς τὸ δεύτερον ἡμίχρονον οἱ παῖκται ἀπεδύθησαν εἰς ἕνα ὡραῖον καὶ γρήγορον ἀγῶνα ὁ ὁποῖος ἐνεθουσίασε κυριολεκτικῶς τοὺς φιλάθλους εἰς τὸ 73ον δὲ λεπτὸν ὁ θαυμάσιος διεθνὴς παίκτης Χωρ]λαξ Νῖκ. Σταθόπουλος ἐπέτυχε τὸ νικητήριον τέρμα τῆς Χωρ]κῆς μὲ κεφαλιάν. Τὸ ἀποτέλεσμα δὲν μετεβλήθη μέχρι τὸ τέλος τοῦ ἀγῶνος παρὰ τὰς φιλοτίμους προσπαθείας τῶν παικτῶν ἀμφοτέρων τῶν ὁμάδων, ἡ δὲ ὁμὰς τῆς Χωροφυλακῆς κατέκτησε τὸ πρωτάθλημα. 'Ο κ. 'Αρχηγὸς τοῦ Λιμενικοῦ Σώματος, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀναλάβει καὶ τὴν διοργάνωσιν τοῦ ἀγῶνος ἀπένειμε κύπελλον εἰς τοὺς πρωταθλητὰς καὶ ἐδεξιώθη ἐν συνεχείᾳ τοὺς παίκτας τῶν δύο ὁμάδων καὶ τοὺς λοιποὺς ἐπισήμους. Ἡ σύνθεσις τῆς νικητρίας ὁμάδος ὑπῆρξεν ἡ ἑξῆς:
Κυριαζῆς (Τερματοφύλαξ), Ροπόκης—Ρῖζος—Κυριαζῆς (ὀπισθοφύλακες) Σταθόπουλος—Σταματόπουλος—Κάχρης (μέσοι), Σπυρόπουλος—Ζερβουδάκης—Χιώτης (κυνηγοί).

Ἡ Ἀλληλογραφία μας

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Φέρεται εἰς γνῶσιν τῶν ἀναγνωστῶν μας ὅτι ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἐκδηλώσεων τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς 150ετηρίδος τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821, τὸ Ὑπουργεῖον Δημοσίας Τάξεως προκηρύσσει Πανελλήνιον Διαγωνισμὸν διὰ τὴν συγγραφὴν θεατρικοῦ (σκέτς) ἔργου μὲ θέμα: «Γεώργιος ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗΣ».

Εἰς τὸν συγγραφέα τοῦ βραβευθησομένου ἔργου θὰ ἀπονεμηθῇ ἔπαθλον δέκα χιλιάδων (10.000) δραχμῶν.

Δύνανται νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸν διαγωνισμὸν αὐτὸν καὶ ἄνδρες τοῦ Σώματος.

Τὰ ἔργα τῶν ἐνδιαφερομένων δέον ὅπως ἀποσταλοῦν εἰς τὸ Ἀρχηγεῖον Χωροφυλακῆς—Δ)νσιν Ὀργανώσεως, εἰς (4) τέσσαρα ἀντίτυπα δακτυλογραφημένα.

ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑ ΒΙΒΛΙΩΝ

Ἐκυκλοφόρησεν ἐσχάτως τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «ΓΟΡΓΟΠΟΤΑΜΟΣ» βιβλίον τοῦ Ἀντ)ρχου κ. Στεργίου ΒΟΥΛΓΑΡΗ. Τὸ βιβλίον τοῦτο συνιστῶμεν ἰδιαιτέρως εἰς τὸ ἀναγνωστικόν μας κοινὸν καὶ δὴ τοὺς ἄνδρας μας, ὡς λίαν χρήσιμον καὶ ὠφέλιμον. Περιγράφει, κατὰ τρόπον ἀντικειμενικόν, τὰ γεγονότα τῆς ἀνατινάξεως τῆς γεφύρας τοῦ Γοργοποτάμου ὑπὸ ἀγωνιστῶν τῆς Ἐθνικῆς ἀντιστάσεως, εἰς ἣν συμμετεῖχον ἐνεργῶς καὶ ἄνδρες τῆς Χωρ)κῆς.

Εἰδικὴ τιμὴ 25 δραχμ. (ἑκάστου ἀντιτύπου) διὰ τοὺς ἄνδρας τῆς Χωροφυλακῆς. Οἱ ἐπιθυμοῦντες τὴν ἀπόκτησιν τούτου, δύνανται νὰ ἀπευθύνωνται εἰς τὸν ἀδελφὸν τοῦ συγγραφέως κ. Ἀριστείδην Βούλγαρην, Ἐνωμ)ρχην, Εὐγενίας 9—Φιλοθέη (Ἀθῆναι)—τηλ. 6817-495.

*

Ὁ ἐκδοτικὸς οἶκος «ΟΣΚΑΡ» τοῦ κ. Γεωργίου Εὐαγγελίου, Πατησίων 5—Ἀθῆναι, τηλ. 529-679, ἐκυκλοφόρησεν εἰς ὑπερπολυτελῆ τόμον τὰ τρία (3) ἔργα τοῦ Ρώσου συγγραφέως κ. Α.Σολζενίτσιν (βραβεῖον Νομπὲλ Λογοτεχνίας 1970): α) ΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΙΒΑΝ ΝΤΕΝΙΣΟΒΙΤΣ, β) ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ ΜΑΤΡΙΟΝΑΣ καὶ γ) ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΣΤΟ ΠΕΡΕΝΤΕΡΛΚΙΝΟ.

Τὸ ἔργον τοῦτο, ἐντόνως ἀντικομμουνιστικόν, ἀποκαθιστᾷ τὴν ἀλήθειαν τῶν πραγμάτων τῆς Σταλινικῆς περιόδου (στρατόπεδα συγκεντρώσεως, προσωπολατρείαν Στάλιν κλπ.) καὶ διαγράφει τὰ ἀδύνατα σημεῖα καὶ τὴν χρεωκοπίαν τῶν κομμουνιστικῶν συστημάτων. Εἰδικὴ τιμὴ διὰ τοὺς ἄνδρας μας, δι' ἕκαστον βιβλίον 70 δραχμαί. Οἱ ἐπιθυμοῦντες τὴν ἀπόκτησιν τοῦ ἔργου τούτου, δύνανται νὰ ἀπευθύνωνται εἰς τὸν ἀνωτέρω ἐκδοτικὸν οἶκον.

*

Ὁ συγγραφεὺς κ. Ἄγγελος ΑΝΕΣΤΟΠΟΥΛΟΣ (Θεοτοκοπούλου 12—Ἔδεσσα) ἐκυκλοφόρησε τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΠΟΥΣ—28 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1940» βιβλίον του (σελ. 600), ἀντὶ 150 δραχμῶν κατ' ἀντίτυπον. Τὸ ἔργον τοῦτο ἀποτελεῖ σταθμὸν εἰς τὴν νεωτάτην Ἑλληνικὴν Ἱστορίαν (τορπιλλισμὸς Ἔλλης κλπ. μέχρι τῆς ἀπελευθερώσεως) δι' ὃ καὶ κρίνεται λίαν ὠφέλιμον. Συνιστῶμεν ἰδιαιτέρως εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας τὴν μελέτην καὶ προμήθειαν αὐτοῦ.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες τὴν ἀπόκτησιν τούτου παρακαλοῦνται ὅπως ἀπευθύνωνται εἰς τὸν συγγραφέα.

*

ΛΗΦΘΕΙΣΑΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΙ

Ἐλήφθησαν αἱ συνεργασίαι τῶν κάτωθι:

—Η ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΜΑΧΗ ΤΗΣ ΠΙΝΔΟΥ κ. Παναγ. Κατηφόρη, Δημοσιογράφου.

—Η ΕΞΕΡΕΥΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ κ. Ἀχιλ. Τάγαρη, Ἐπιτ. Ἀντ)γου, μέλους Ἕλλην. Ἀστροναυτικῆς Ἑταιρείας.

—ΗΘΙΚΕΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΕΣ «Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΓΟΥΛΙΑΝΟΣ, ΕΝΑ ΣΕΜΝΟ ΠΑΛΛΗΚΑΡΙ» κ. Γεωργίου Τάγαρη, Ὑποστρατήγου ἐ. ἀ.

—Η ΣΥΜΒΟΛΗ ΤΗΣ ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΗΣ ΕΝ ΤΩ ΠΛΑΙΣΙΩ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ κ. Νικολάου Π. Τζανετοπούλου, Ἀντισυνταγματάρχου Χωρ)κῆς.

—ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥ ΒΑΛΤΟΥ κ. Δημ. Παναγιωτάκου, Ὑπομοιράρχου.

—ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΚΑΙ ΧΩΡΟΦΥΛΑΞ κ. Διον. Κωνσταντακοπούλου, Ὑπομοιράρχου.

—ΠΟΙΗΜΑ, κ. Δημ. Φραγκογιάννη.

—ΟΙ ΚΛΕΦΤΕΣ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ κ. Σοφοκλ. Δημητρακοπούλου, Φιλολόγου—Θεολόγου.

—ΤΟ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ, κ. Γεωργίου Πετρούτσου, Πτυχιούχου Σχολῆς Δημοσιογραφίας.

—Η ΓΥΝΑΙΚΑ, ΑΥΤΗ Η ΑΓΝΩΣΤΗ, τοῦ ἰδίου ὡς ἄνω.

—Η 150ΕΤΗΡΙΔΑ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΕΠΟΠΟΙΪΑΣ, Ἐλεγεῖον, «ΤΟΥ ΡΟΥΜΑΝΟΥ ποιητοῦ Γρηγορίου Ἀλεξανδρέσκου «ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙ», ἀπόδοσις κ. Παναγιώτη Κατηφόρη.

—ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΜΙΑΝ ΕΠΙΣΚΕΨΙΝ ΕΙΣ ΤΑΣ ΠΑΙΔΙΚΑΣ ΕΞΟΧΑΣ ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΗΣ ΑΓΙΟΥ ΑΝΔΡΕΟΥ ΑΤΤΙΚΗΣ, κ. Νικ. Τσιρώνη, Ταγμ)ρχου Χωροφυλακῆς.

—ΑΠΟ ΤΑ ΤΡΟΧΑΙΑ ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ «ΑΝΥΠΟΜΟΝΗΣΙΑ ΚΑΙ ΜΕΤΑ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ» κ. Κων. Κριτσιλίδη Ὑπομοιράρχου.

ΛΗΨΙΣ ΕΝΤΥΠΩΝ

Ἐλήφθησαν τὰ κάτωθι περιοδικά, ἐφημερίδες, κλπ. ἔντυπα.

—Ἀστυνομικὰ χρονικά, ἔκδοσις Ἀρχηγείου Ἀστυν. Πόλεων.

—Φωτιές, ἔκδοσις Ἀρχηγείου Πυροσβεστικοῦ Σώματος.

—Κῆρυξ Δημοσίας Ἀσφαλείας.

—Χωροφυλακή.

—Ἑλληνικὴ Ἀστυνομία.

—Ἐκκλησία (καὶ ἐφημέριος).

—Τὸ Δελτίο μας, ἔκδοσις Πνευματ. Ἑστίας Παπάγου.

—Τὰ Τσιντζινά, ἐφημερὶς Γκοριτσᾶς—Σπάρτης.

—Τὸ μέλλον, Κεφαλ)νίας καὶ Ἰθάκης

—Ἀργολικὴ φωνή.

—Κηφισιά.

—Πολιτικὸν καὶ Οἰκονομικὸν Βῆμα.

—Πατρὶς Ἰωαννίνων.

—Πρωία Κομοτηνῆς.

ΛΥΣΕΙΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

1) Βεγγάζη 2) Στὴν Καπαδοκία 3)Μέχρι τὸν Ὑδάσπη ποταμὸν τῶν Ἰνδιῶν. 4) Στὸ Σὰν Σαλβαντὸρ 5) Στὴ Θεσπρωτία 6) Στὴν Ἀγγλία, δίπλα στὸ Λονδίνο 7) Στὴ Νάξο 8) Ἡ Ἰαπωνία 9) Στὴν Κολχίδα, στὰ ἀνατολικὰ παράλια τοῦ Εὐξείνου Πόντου 10) Στὴ Ρώμη.

ΠΑΙΝΧΙΔΙΑ ΜΕ ΤΗΝ ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ

1) Ἡ Ρώμη, 2) Σαμοθράκη (Σάμος—Θράκη, 3) Καλάμαι, 4) Τρίκαλα, 5)Πόρος, 6) Θάσος (Θὰ ΣΟΣ), 7) Ὁ Βόλος (Βῶλος), 8) Πόρος, (ὄρος), 9) Κάλυμνος (Λῆμνος), 10) Καβάλα.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΥΠ' ΑΡ 20.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17
1	Μ	Α	Υ	Ρ	Ο	Δ	Α	Φ	Ν	Η		Ρ	Ο	Π	Α	Λ	Ο
2	Α	Ι	Σ	Α	■	Α	Γ	Ι	Ο	Σ		Υ	Π	Α	Τ	Ο	Σ
3	Ρ	Η	■	Σ	Α	Ν	Ι	Σ	■	Ι	Π	Π	Ο	Σ	■	Τ	Τ
4	Α	Τ	Α	■	Ρ	Ι	Σ	■	Π	Ο	Ρ	Ο	Σ	■	Φ	Ο	Ρ
5	Ζ	Η	Λ	Ε	Ι	Α	■	Κ	Α	Δ	Ο	Σ	■	Π	Α	Σ	Α
6	Ι	Σ	Τ	Ι	Α	■	Σ	Ο	Ρ	Ο	Σ	■	Π	Α	Σ	■	Κ
7		■	Η	Ρ	■	Σ	Κ	Ι	Ε	Σ	■	Μ	Α	Ρ	Ι	Γ	Ω
8	Μ	Ο	Ρ	■	Σ	Υ	Ε	Ν	Α	■	Κ	Ο	Υ	Τ	Σ	Ο	Σ
9	Π	Ι	■	Ε	Ο	Ρ	Τ	Η	■	Σ	Ο	Υ	Λ	Ι	■	Ν	Ι
10	Α	Δ	Ο	Λ	Φ	Ο	Σ	■	Σ	Ο	Υ	Σ	Α	■	Σ	Υ	Σ
11	Λ	Α	Σ	Κ	Ο	Σ	■	Π	Ο	Υ	Ρ	Α	■	Ο	Μ		
12	Α	■	Ι	Ο	Σ	■	Β	Ο	Υ	Λ	Α	■	Σ	Κ	Α	Φ	Η
13	Λ	Α	Ο	Σ	■	Μ	Α	Υ	Ρ	Α	■	Τ	Α	Υ	Ρ	Ο	Σ
14	Α	Λ	Σ	■	Φ	Υ	Λ	Λ	Α	■	Α	Ρ	Λ	■	Ι	Ρ	Α
15	Ι	Σ	■	Π	Ι	Σ	Σ	Α	■	Ο	Χ	Α	Ι	Ο	■	Ε	Ι
16	Κ	Ο	Π	Α	Δ	Ι	■	Δ	Α	Κ	Ο	Σ	■	Υ	Ν	Ι	Α
17	Α	Σ	Ι	Τ	Ι	Α	■	Α	Ν	Α	Σ	Τ	Α	Σ	Ι	Ο	Σ

Απολαύστε

Coca-Cola

Σήμα κατατεθέν

ΠΑΓΩΜΕΝΗ

Γ Κ Ε · Ι · Σ Σ Α (ΚΑΔΡΑΚΙ)

Μιὰ γοητευτικὴ γκέϊσσα κάτω ἀπὸ ἕνα ἀνθισμένο δένδρο ὀνειροπολεῖ κρατώντας στὰ χέρια της ἕνα ἐξωτικὸ πουλί. Μιὰ ὄμορφη σύνθεσι γιὰ νὰ στολίσῃ τὸ σαλόνι σας ἢ τὸ χώλ σας. Θὰ τὸ κεντήσετε σὲ ΚΑΜΒΑ Νο 9 ἢ 10 μὲ διπλῆ κλωστὴ ΜΟΥΛΙΝΕ D.M.C. (ΝΤΕ—ΜΙ—ΣΕ) σὲ σταυροβελονιὰ ἢ σὲ γκομπελαὶν μισὴ (σταυροβελονιὰ) ὁπότε θὰ χρησιμοποιήσετε τέσσαρες κλωστὲς ΜΟΥΛΙΝΕ στὰ χρώματα:
ΚΑΦΕ 801, 938, ΣΙΕΛ 334, 3325, ΡΟΖ 3689, 3688, ΚΟΚΚΙΝΟ 347, (Χείλη γκέϊσας καὶ πουλί), ΜΠΛΕ 312, ΧΡΥΣΑΦΙ 729, ΜΟΒ 553, ΚΡΕΑΤΙ 543, ΜΑΥΡΟ 310, ΠΡΑΣΙΝΟ [illegible]